Sfântul Teofil de la Kitaev (cel nebun pentru Hristos)

(28 octombrie)

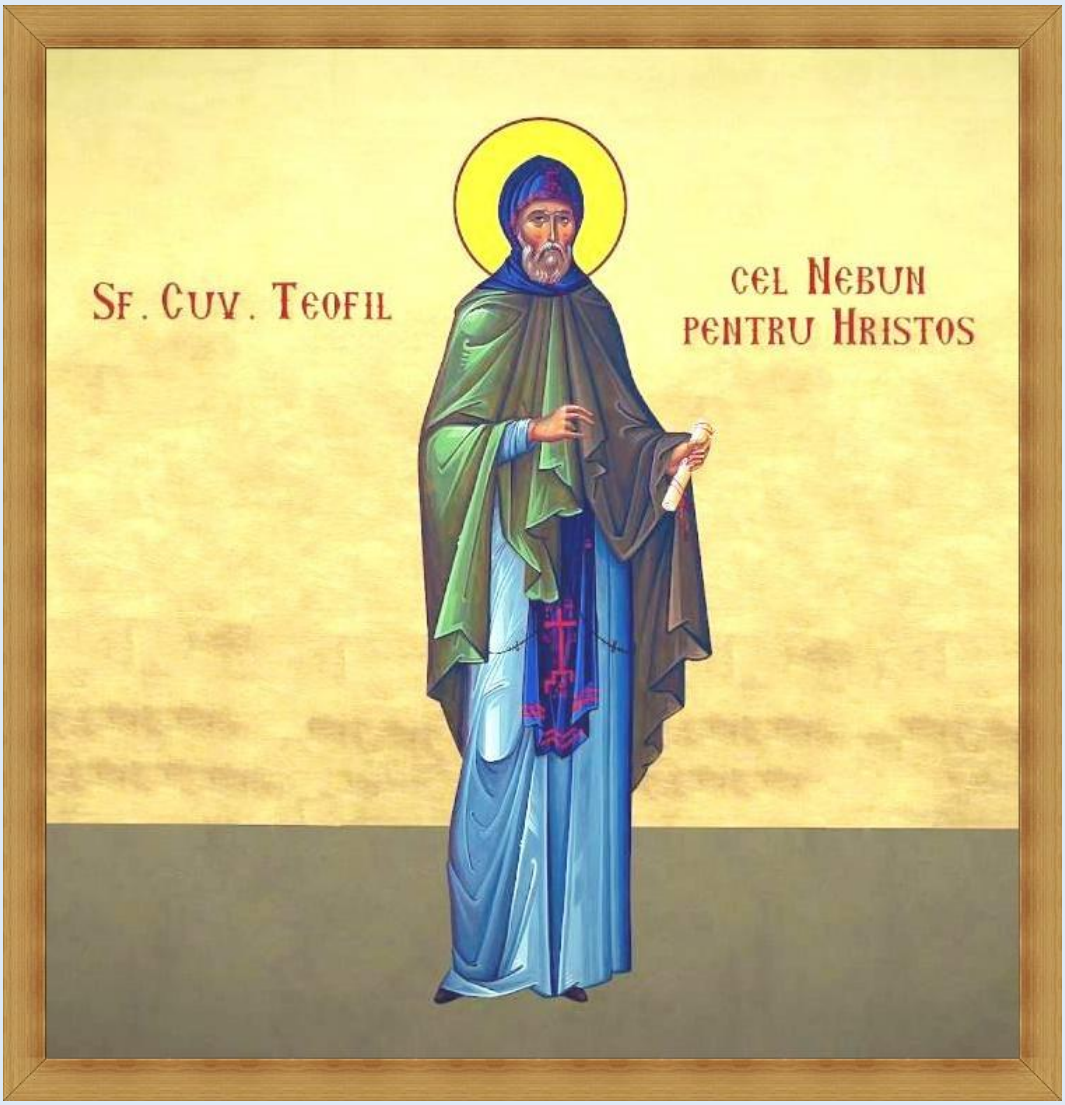

Sfântul cuvios Teofil s-a născut în luna octombrie a anului 1788 şi a trecut la cele veşnice în dată de 28 octombrie 1853, la vârsta de 65 de ani. Acesta este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi "nebuni pentru Hristos". Pomenirea vieţii plăcute lui Dumnezeu a stareţului Teofil şi a faptelor lui slăvite n-a încetat odată cu sfârşitul lui. După adormire, la fel ca şi în timpul vieţii, el dă ajutor nu mai puţin grabnic în necazuri şi nevoi tuturor celor ce cu credinţă cheamă numele lui. În anul 1993, Biserica Ortodoxă Rusă din Ucraina l-a proslăvit pe fericitul stareţ Teofil ca sfânt cu cinstire locală. Moaştele sale se află acum închinată Sfintei Treimi a Sihăstriei Kitaiev.

Index

Acatistul Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos.....3
Sfântul Teofil - Predici şi editoriale.....17
28 octombrie: Teofil de la Kitaev, Sfântul neînţeles şi nedorit de oameni 18
Teodor Danalache - Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos.....24
Pravila de rugăciune a Vlădicăi Teofil.....30
Purtarea Sfântului Teofil din vremea slujbelor bisericeşti 32
Teofil cel nebun pentru Hristos şi hrănirea cea minunată.....34
Răspunsul dat unui om ce voia să știe cum poate afla viitorul.....37
Sfântul Teofil și modul neașteptat în care a vindecat patima fumatului 39
Împacă-te cu Dumnezeu și vei afla odihnă! 41
Când ceri sfat la spovedanie, urmează-l până la capăt! 42
„Domnul cârmuieşte întreaga lume, o să cârmuiască şi luntrea noastră...” 44
Despre nebunii pentru Hristos - fragment din cadrul unui interviu cu Jean Claude Larchet 47
Sfântul cuvios Teofil și Sfânta cuvioasă Parascheva (2012).....52
Moaștele Sfântului cuvios Teofil din Ucraina aduse la Iași de sărbătoarea Sfintei cuvioase Parascheva 52
Constantin Ciofu - Moaştele Sfântului Teofil au ajuns aseară la Iaşi 54
Moaştele Sfântului Teofil, la Iaşi 60
Mitropolitul Moldovei, IPS Teofan: Creştinul adevărat este “nebun întru Hristos”. Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos şi cuvioasa Parascheva/ Când ajungem la întâlnirea cu Dumnezeu? 63
Pelerinii Sfintei Parascheva (2012). Urcuşul mulţumitor spre îmbrăţişarea sfinţilor 75
Moaştele Sfântului Teofil au plecat spre Ucraina 86
Mănăstirea Kitaev.....87
Kitaev, mănăstirea Sfântului Teofil, cel nebun pentru Hristos 87
Mănăstirea Kitaev, Mănăstirea Pocrov şi Catedrala Sfântul Vladimir 90
Ucraina, peşterile nevoinţei duhovniceşti 95
Vladimir Znosko - Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos - Viaţa şi acatistul (carte).....102
Icoane.....105

Acatistul Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos

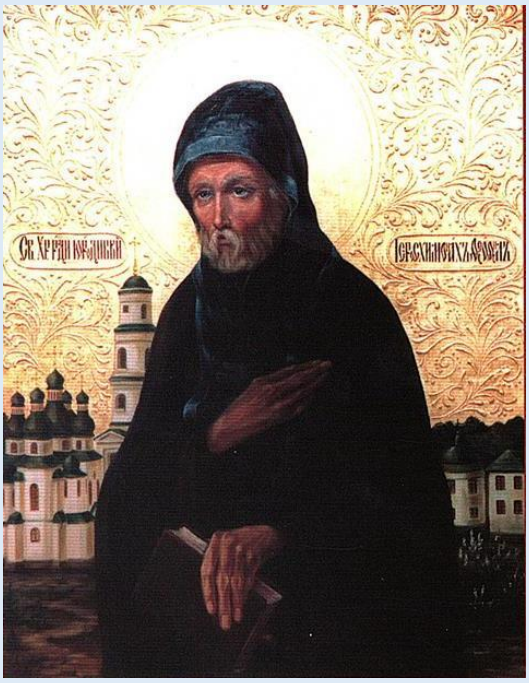

Rugăciunile începătoare

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zic:

Troparul Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos, glasul 1: Glasul apostolului Tău Pavel, care zice: „Noi nebuni pentru Hristos”, auzind robul Tău Teofil, Hristoase Dumnezeule, nebun s-a făcut pe pământ. Pentru aceea săvârşind pomenirea lui, Ţie ne rugăm, Doamne, mântuieşte sufletele noastre.

Condacul 1
Ales de Dumnezeu din pântecele maicii tale, la nevoinţa nebuniei întru Hristos ai fost chemat. Cu puterea lui Dumnezeu de la înec de multe ori ai fost păzit. Prin nevoinţa postirii şi a rugăciunii pe vrăjmaşul neamului omenesc l-ai ruşinat. Pentru aceasta, săvârşind pomenirea ta, te rugăm, prea lăudate părinte Teofil, izbăveşte-ne de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi, pe cei ce cu dragoste strigăm ţie: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!***

Icosul 1
Îngerii din ceruri şi oamenii pe pământ de a ta vieţuire aleasă întru Domnul s-au minunat, părinte Teofil, căci tu, prunc fiind, de la sânul maicii tale ţi-ai întors faţa, doar hrană de post primind. Prin acest semn Domnul a arătat oamenilor că tu eşti

alesul lui Dumnezeu, încă din această lume. Minunându-se de această înfrânare prin post a ta, cu umilinţă strigăm ţie acestea:
Bucură-te, alesul lui Dumnezeu din pântecele maicii tale;
Bucură-te, prea cinstit vlăstar al preoţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce prin nevoinţa postului te-ai asemănat Botezătorului Domnului;
Bucură-te, căci cu aşa înfrânare pe părinţi şi neamuri i-ai uimit;
Bucură-te, cel ce din pruncie ai iubit pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai păzit cu adevărat poruncile Lui;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 2-lea
Văzându-te pe tine vas ales al Duhului Sfânt de către Dumnezeu, vrăjmaşul neamului omenesc neputându-te răbda, a dorit să te piardă, sfinte pruncule, îndemnând la pruncucidere pe maica ta. Dumnezeu însă, păzitorul pruncilor Săi, nu a îngăduit să se săvârşească această nelegiuire. Pentru această milostivire a Sa prin tine cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Cugetul maicii tale după îndemnul diavolului s-a întunecat urându-te pe tine, pruncule neprihănit. De aceea a poruncit fecioarei ce slujea în casă să te înece în râu. Îngerul lui Dumnezeu însă te-a păzit nevătămat. Iar noi, mirându-ne de o minune ca aceasta, cu bucurie îţi cântăm:
Bucură-te, vas de Dumnezeu ales şi de El păzit;
Bucură-te, pruncule sfânt cel ce pe diavol l-ai înspăimântat;
Bucură-te, că din scutecele prunciei prigoana maicii tale ai răbdat;
Bucură-te, că ai fost păzit de la înec de puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel mai înainte ales din pântecele maicii întru slujirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că pronia lui Dumnezeu întotdeauna te-a îndreptat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 3-lea
Minune prea mărită a săvârşit Domnul cu tine, căci atunci când ai fost aruncat în râu, cu puterea lui Dumnezeu fiind ţinut deasupra apei nevătămat şi ca într-o corabie alunecând, pe valuri dormeai netulburat. Fecioara care te-a aruncat în apă, atunci, umplându-se de frică şi umilinţă, a strigat lui Dumnezeu cel minunat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Temându-se să te aducă în casa mânioasei tale maici, fecioara, cu jale lăcrimând, te-a însemnat cu semnul crucii cufundându-te iarăşi în apă, pe când dormeai. Şi o minune mai mare s-a petrecut: valurile râului ca nişte aripi îngereşti te-au purtat pe tine către mal. Iar fecioara ca pe Moise din apă luându-te, te-a dus la casa ta, tremurând înfricoşată. Noi însă, minunându-ne de o asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu, grăim:

Bucură-te, că Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi prin tine S-a proslăvit;
Bucură-te, că îngerul tău păzitor a fost ocrotitor;
Bucură-te, că tu, ca şi Moise, pe valurile râului te-ai învrednicit a fi purtat;
Bucură-te, că pe tine, ca pe Noe, Dumnezeu de la înec te-a izbăvit;
Bucură-te, căci cu asemenea minune ai adus frică şi cutremurare locuitorilor din împrejurimi;
Bucură-te, căci prin tine şi noi învăţăm să nădăjduim în Dumnezeu;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 4-lea

Furtună de mânie şi răutate a îndreptat asupra-ţi maica ta, văzându-te pe tine viu şi sănătos şi singură cu mâinile sale dorea să te piardă, sfinte prunc; deci alergând ticăloasa la râu, te-a aruncat în apă sub roata morii. Dar şi de astă dată Domnul, în chip minunat, te-a păzit viu, pentru ca toţi, văzând această minune, să-I cânte cântare de mulţumire şi laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

A zis psalmistul că „Domnul te va păzi pe tine de tot răul; păzi-va sufletul tău. Domnul va păzi intrarea ta şi ieşirea ta de acum şi până în veac”. Şi: „De cine mă voi teme? Ce-mi va face mie omul?” Toate aceste cuvinte s-au plinit întocmai cu tine, prea minunate părinte Teofil. Cu puterea lui Dumnezeu roata morii de apă s-a oprit, iar apa s-a înspumat. Morarul însă a alergat înspăimântat şi, văzându-te zăcând sub roată, te-a luat ca pe un dar de preţ al lui Dumnezeu, zicând către tine aşa:

Bucură-te, comoară de mult preţ dăruită mie de Dumnezeu;
Bucură-te, pruncule sfânt, de Dumnezeu păzit;
Bucură-te, că prin tine puterea lui Dumnezeu nouă ni se arată;
Bucură-te, că numele lui Dumnezeu prin tine se proslăveşte;
Bucură-te, vas ales în slujba lui Dumnezeu şi dăruit nouă ca să povăţuieşti oamenii către mântuire;
Bucură-te, că ţi s-a gătit crucea îndelungii răbdări şi relei pătimiri;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 5-lea

Frică şi cutremur i-au cuprins pe toţi locuitorii din împrejurimi care au văzut această minune. Maica ta însă, iarăşi nepricepând puterea lui Dumnezeu vădită asupra ta, s-a înăsprit şi mai mult spre foarte mare răutate, şi punând jurământ a vrut să te piardă. Atunci tatăl tău, preot al lui Dumnezeu, pentru a te păzi viu, te-a ascuns la neamurile lui. Noi însă minunându-ne de răutatea maicii pornite spre ucidere şi slăvind întru tot înţelepciunea lui Dumnezeu, cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

„Nu vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia de lăcaşul tău. Că îngerilor Săi va porunci ca sa te păzească întru toate căile tale.” Aceste cuvinte din Psaltire, de care nu te-ai despărţit în toate zilele vieţii tale, s-au împlinit cu prea mărire întru tine, o, prea minunate părinte Teofil. Şi întru amintirea întreitei izbăviri de la moarte, tu ai purtat asupra-ţi totdeauna o cingătoare de fier cu icoana Botezului Domnului. Noi însă, bucurându-ne de o asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, cu umilinţă cântăm ţie:

Bucură-te, că de trei ori ai fost izbăvit prin putere dumnezeiască de la înec;

Bucură-te, că cu asemenea minune ne-ai arătat nouă înţelepciunea lui Dumnezeu şi ai ruşinat viclenia diavolului;

Bucură-te, că, prin întreita cufundare în apă, Preasfânta Treime o ai proslăvit;

Bucură-te, că tu şi acum împreună cu toţi sfinţii mijloceşti la Prestolul Sfintei Treimi;

Bucură-te, că prin neîncetata citire a psaltirii sufletul tău ţi l-ai îndulcit şi oamenilor pildă de rugăciune ai arătat;

Bucură-te, părinte Teofil, mare făcător de minuni şi rugător pentru sufletele noastre;

Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 6-lea

Străin pentru lume şi pentru toate cele ce sunt în ea arătându-te, întotdeauna ai fost urât şi de neamurile tale. Prigoniri şi asupriri răbdând de la acestea fără cârtire, tu ai purtat crucea cea grea a vieţii tale. Cu suspine şi lacrimi multe, ai alergat în întinderile pădurii, şi cu gura ta pruncească, ca un înger al lui Dumnezeu, fără de prihană ai strigat către Tatăl cel Ceresc: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Călător străin te-ai arătat pe acest pământ, mult pătimitorule părinte Teofil. De părinţii tăi încă în viaţă tu ai fost alungat din casa părintească, iar cea care te-a născut a ridicat mâinile sale ca să te omoare cu securea. Un binefăcător însă,

îmbrăţişându-te pe tine cum erai însângerat, te-a izbăvit de ucigaşa ta mamă. Şi neavând tu unde să-ţi pui capul şi nici cu ce să te hrăneşti, purtat fiind de Duhul Sfânt, te-ai adăpostit în biserica lui Dumnezeu şi în faţa Lui ţi-ai mărturisit toată durerea sufletului tău de prunc. Pentru o asemenea mult pătimitoare vieţuire, noi te fericim aşa:

Bucură-te, că şi acum Domnul te-a păzit pe tine de mâinile maicii tale ucigaşe;

Bucură-te, că precum Boris şi Gleb au primit vărsarea sângelui lor nevinovat şi sfânt din mâna celor de-un neam cu ei, asemenea a fost şi ţie;

Bucură-te, că, prin viaţa ta plină de necazuri, te-ai asemănat lui Hristos care a pribegit pe pământ;

Bucură-te, că te-ai sălăşluit împreună cu El în lăcaşurile Tatălui Ceresc;

Bucură-te, că în toate zilele vieţii tale prigoane, defăimări şi toată reaua pătimire ai răbdat;

Bucură-te, că nimănui nu ai răsplătit răului cu rău, ci după cuvântul lui Hristos, pentru vrăjmaşii tăi te-ai rugat;

Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 7-lea

Voind Domnul cel de oameni iubitor să te arate poporului suferind rugător nou şi văditor al patimilor, te-a povăţuit în Mănăstirea Kievo-Bratsk, ca în nevoinţe duhovniceşti să-ţi găteşti sufletul întru primirea harului dumnezeiesc. Tu însă, ca un cerb în vâltoarea apelor, te-ai avântat să cercetezi dumnezeiasca Scriptură la şcoala duhovnicească de acolo. Plinind ascultarea de clopotar, tu, foarte devreme urcând în clopotniţă, minunându-te de sus de lucrarea lui Dumnezeu, te cufundai în cugetarea celor dumnezeieşti şi în rugăciune tainică, întru bucurie duhovnicească Ziditorului tuturor făpturilor văzute şi nevăzute cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Noua ta vieţuire în lăcaşul sfânt ţi-a îndulcit inima. Precum după o furtună pe marea vieţii ai ajuns la liman liniştit, şi împreună cu călugării ai petrecut viaţa bine plăcută lui Dumnezeu întru ascultare, privegheri, plecarea genunchilor şi citirea Psaltirii, întâistătătorii mănăstirii, văzând râvna ta stăruitoare către nevoinţele duhovniceşti, te-au învrednicit de tunderea în monahism şi hirotonirea întru ierodiacon. Stând în faţa Sfântului Prestol, tu cu râvnă neobişnuită te-ai străduit să vieţuieşti asemeni îngerilor. Noi însă, fericind nevoinţele tale şi dragostea către Preadulcele Iisus, grăim aşa:

Bucură-te, că Domnul S-a milostivit de tine şi te-a chemat în sfânta mănăstire;

Bucură-te, căci prin rugăciune şi ascultare, cu tot dinadinsul, ai urmat stareţilor nevoitori în ascultare şi nevoinţa rugăciunii;

Bucură-te, că sufletul tău l-ai păstrat nerobit de patimi;
Bucură-te, că ispitele tinereţii ai biruit;
Bucură-te, că ne-ai arătat chipul răbdării şi ascultării;
Bucură-te, că pentru Hristos ai vieţuit şi pe toţi oamenii i-ai învăţat să-I lucreze şi să-L slujească;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 8-lea

În aşa cumplite chinuri fiind, îngerii înconjurau trupul tău cel istovit de mulţimea bătăilor, lovind împotrivă pe cei ce te chinuiau, încât au murit nouă dintre ei, iar tu ai rămas nevătămat. De care vedere minunându-se toţi cei ce priveau la chinurile tale, Îl slăveau ca şi noi pe marele Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Plin fiind de bunătate şi virtuţi, cu adevărat ai fost înger în trup, minunate Teofil, arătându-te fraţilor pildă de blândeţe, de ascultare, de smerenie şi neprihănire. Slujind la Prestolul lui Dumnezeu în cinul preoţesc, tu, asemenea prea cuvioşilor Serghie de Radonej şi Serafim de Sarov, te-ai învrednicit să vezi pe îngerii din ceruri, împreună slujitori cu tine la dumnezeiasca Liturghie, şi harul lui Dumnezeu, pogorându-se peste Sfintele Daruri. Cu evlavie cinstind sfinţenia ta, cu frică şi cu umilinţă cântăm ţie:
Bucură-te, omule ceresc şi îngere pământesc;
Bucură-te, vas umplut cu har dumnezeiesc;
Bucură-te, cel ce în inimă chipul lui Hristos totdeauna l-ai purtat;
Bucură-te, că pentru El, trupul de patimi şi de pofte ţi l-ai răstignit;
Bucură-te, fierbinte rugător pentru toţi cei ce la tine aleargă;
Bucură-te, grabnic ajutător celor suferinzi şi rătăciţi;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 9-lea

Toată viaţa ta a fost plină de necazuri şi mâhniri, de chinuri şi prigoniri. Tu dar, în numele dragostei către Dumnezeu, ai luat asupra-ţi nevoinţa nebuniei pentru Hristos. Deci fiind de mulţi prigonit, suferind necazuri şi ocări, tu, smerit cu inima şi blând cu duhul, asemenea lui Hristos pe Cruce, te-ai rugat pentru vrăjmaşii şi hulitorii tăi, zicând: „Iartă-le, Doamne, că nu ştiu ce fac”, şi întru bucuria inimii cântai lui Dumnezeu neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Văzând Domnul nevoinţa ta, dragostea şi milostivirea către cei suferinzi, ţi-a dat darul vederii cu duhul şi al tămăduirii. Şi tu, văzând păcatele lor cele ascunse, îi îndreptai pe calea mântuirii, tămăduind atât neputinţele trupeşti, cât şi cele sufleteşti. Iar tu singur ţi-ai înăsprit nevoinţele tale, căci zi şi noapte te nevoiai în desişurile pădurii, asemenea prea cuviosului Serafim de Sarov, rugându-te în genunchi pe un trunchi de copac. Pentru asemenea nevoinţe ale tale, primeşte de la noi laudele acestea:

Bucură-te, că prin nevoinţele tale te-ai asemănat cuvioşilor părinţi din Lavra Pecerska;

Bucură-te, păzitor înfocat al curăţiei trupeşti şi sufleteşti;

Bucură-te, că ai biruit cu nevoinţele tale ispitele de la trup, de la lume şi de la diavol;

Bucură-te, că, pentru râvna ta şi dragostea către Hristos, darul înainte vederii cu duhul şi al facerii de minuni de la El ai dobândit;

Bucură-te, că neputinţele trupeşti şi sufleteşti cu un singur cuvânt le tămăduiai;

Bucură-te, celor obijduiţi şi necăjiţi grabnic ajutătorule;

Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 10-lea

Grabnic ajutător şi mângâietor ai fost, părinte Teofil, nu doar pentru cei ce veneau la tine, dar şi pentru cei din oraşul Kiev, când mergeai călare pe un viţel le erai mângâietor, citindu-le din Psaltire şi bucurai pe cei necăjiţi şi oropsiţi, îmbrăcai şi hrăneai pe săraci, ocărai cu asprime pe cei înrăiţi, prezicând cele ce aveau să se întâmple, pe mulţi i-ai povăţuit pe calea pocăinţei. Iar noi, minunându-ne de asemenea milostivire şi dragoste de oameni ce aveai, cântăm Atotmilostivului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Împăratul făpturilor a fost Adam în Rai până la căderea în păcat, căci toate dobitoacele i se supuneau, iată că şi ţie, neprihănitului şi luminatului de Duhul Sfânt, s-au supus şi dobitoacele, şi peştii şi păsările. Grăindu-le tu, făpturile necuvântătoare supuse îţi urmară poruncile. Spre uimirea tuturor, viţelul tău, purtat de puterea lui Dumnezeu, te ducea unde dorea sufletul tău cel sfânt, pentru a se ruga sau a da ajutor celor ce aveau nevoie. Minunându-ne şi noi de o asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, cu umilinţă grăim acestea:

Bucură-te, văditorule al iubitorilor de păcat, săvârşit pe faţă şi într-ascuns;

Bucură-te, povăţuitorule al celor rătăciţi şi al celor necăjiţi mângâietorule;

Bucură-te, pentru cei ce cereau ajutorul tău grabnic folositorule;

Bucură-te, cel ce înveţi pe toţi să se supună voii lui Dumnezeu;

Bucură-te, că şi dobitoacele cele cu năravuri rele, după cuvântul tău, ascultau ca oile;
Bucură-te, că şi luntrea peste râul Nipru, la cuvântul tău, singură pe apă plutea;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 11-lea

Cântare de umilinţă lui Dumnezeu cel Unul în Treime I-ai adus în toate zilele vieţii tale mucenicești, vrednicule de laudă părinte Teofil. Zi şi noapte, în chilia din desişurile pădurii, făcând rugăciune înţeleaptă, nu ai lăsat fără mângâiere şi vindecare pe toţi cei ce veneau la tine, povăţuindu-i cu cuvântul lui Dumnezeu şi prin nevoinţa nebuniei tale întru Hristos. Iar acum mijlocind la Tronul Împăratului Slavei, roagă-te pentru noi, cei ce cinstim sfântă pomenirea ta, pentru ca şi noi împreună cu tine să cântăm în veci lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Ştiind viitorul ca şi prezentul, tu multor oameni prezicându-le moartea lor năprasnică sau bolile, i-ai adus de la viaţa păcătoasă la pocăinţă. Celor ce căutau viaţa monahicească le binecuvântai, uneori, căsătoria, iar celor doritori de vieţuire în lume călugăria, aşa încât viaţa lor să fie bineplăcută lui Dumnezeu şi mântuitoare pentru suflet. Aşa şi ţarului Nicolae I, stând tu îndurerat într-un furnicar, i-ai prevăzut sfârşitul trist pe câmpul de luptă din Crimeea şi moartea lui din supărare. Pentru o asemenea grijă a ta faţă de oameni, grăim cu buze pline de mulţumire acestea:
Bucură-te, tainicule văzător al vieţuirii omeneşti;
Bucură-te, că tu ai arătat locul pentru ridicarea Mănăstirii Pokrov pe Glubociţe;
Bucură-te, că tu ai arătat în pădure locul unde trebuia aşezată Sihăstria „Schimbarea la Faţă”;
Bucură-te, că şi crucea acolo ai înfipt-o, ca şi apostolul Andrei în munţii Kievului;
Bucură-te, că şi pentru Mănăstirea Iona de pe culmile Zveraneţilor, prin întreita binecuvântare, locul ai sfinţit;
Bucură-te, că tu mitropolitului Filaret i-ai prezis marea mistuire în flăcări a Lavrei Pecerska;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 12-lea

Har de la Dumnezeu ţi s-a dat ţie, plăcutule slujitor al lui Dumnezeu, de a face minuni pentru proslăvirea Atotputernicului Ziditor al cerului şi al pământului. Asemenea lui Hristos, care în chip minunat a săturat oamenii flămânzi în pustie, tu

ai săturat pe pelerinii istoviţi care veneau să se închine cuvioşilor lui Dumnezeu de la Pecerska, cu o mâncare gătită în chip minunat în pădure, din fiertură cu pietricele şi iarbă, aprinzând lemnele cu foc pogorât din cer prin rugăciunile tale. Şi pe copila moartă cu rugăciunea ta ai înviat-o, întru mângâierea văduvei ce plângea. Iar noi cu frică şi cu cutremur, cu buze pline de mulţumire, cântăm lui Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Ştiind mai dinainte ziua şi ceasul fericitului tău sfârşit, ţi-ai pregătit singur trupul spre îngropare, o, prea mărite făcătorule de minuni, Teofil. Aprinzând lumânări şi tămâind chilia ta pentru întâmpinarea îngerului cu bună mireasmă, pe ucenicul tău l-ai trimis să tragă clopotele, ca să vestească fraţilor soborului că Teofil se mută la Domnul. Şi s-a tânguit întreg poporul când se înmormânta prea cinstitul tău trup, căci se lipseau de mângâietorul şi povăţuitorul lui. După o sută patruzeci de ani însă, Domnul a descoperit moaştele tale, iar cei ce cinstesc pomenirea ta au zugrăvit pe raclă al tău chip. Şi noi, cu umilinţă, căutând către icoana ta, cu bucurie strigăm ţie:

Bucură-te, mare făcător de minuni, dăruit de Dumnezeu spre mângâierea noastră;
Bucură-te, al celor necăjiţi mângâietorule, văduvelor şi orfanelor ocrotitorule, bolnavilor şi suferinzilor tămăduitorule;
Bucură-te, că şi după săvârşirea ta nu încetezi a face minuni;
Bucură-te, că dai grabnic ajutor celor ce se roagă la mormântul tău;
Bucură-te, că acum numele tău cu al sfinţilor se proslăveşte;
Bucură-te, podoaba oraşului Kiev şi slava Sihăstriei Kitaev;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea mărite ales al lui Hristos şi făcător de minuni, părinte al nostru, Teofil, primeşte această puţină rugăciune a noastră adusă ţie întru laudă de noi, nevrednicii şi păcătoşii, dar care cu nemărginită dragoste te cinstim pe tine. Roagă-L pe Domnul Dumnezeu să ne izbăvească de toate primejdiile, năpastele şi necazurile, mai vârtos cu seamă de căderile în păcat, de moarte năprasnică şi de muncile cele veşnice. Nu ne lăsa să murim fără pocăinţă. Fii nouă povăţuitor spre Împărăţia Cerului, ca acolo împreună cu tine să cântăm pururea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerii din ceruri şi oamenii pe pământ de a ta vieţuire aleasă întru Domnul s-au minunat, părinte Teofil, căci tu, prunc fiind, de la sânul maicii tale ţi-ai întors faţa, doar hrană de post primind. Prin acest semn Domnul a arătat oamenilor că tu eşti alesul lui Dumnezeu, încă din această lume. Minunându-se de această înfrânare prin post a ta, cu umilinţă strigăm ţie acestea:
Bucură-te, alesul lui Dumnezeu din pântecele maicii tale;
Bucură-te, prea cinstit vlăstar al preoţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce prin nevoinţa postului te-ai asemănat Botezătorului Domnului;
Bucură-te, căci cu aşa înfrânare pe părinţi şi neamuri i-ai uimit;
Bucură-te, cel ce din pruncie ai iubit pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai păzit cu adevărat poruncile Lui;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!

Condacul 1

Ales de Dumnezeu din pântecele maicii tale, la nevoinţa nebuniei întru Hristos ai fost chemat. Cu puterea lui Dumnezeu de la înec de multe ori ai fost păzit. Prin nevoinţa postirii şi a rugăciunii pe vrăjmaşul neamului omenesc l-ai ruşinat. Pentru aceasta, săvârşind pomenirea ta, te rugăm, prea lăudate părinte Teofil, izbăveşte-ne de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi, pe cei ce cu dragoste strigăm ţie: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte Teofil, cel nebun pentru Hristos, pe calea mântuirii pe noi îndreptându-ne!***

Şi această:

Rugăciune către Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos

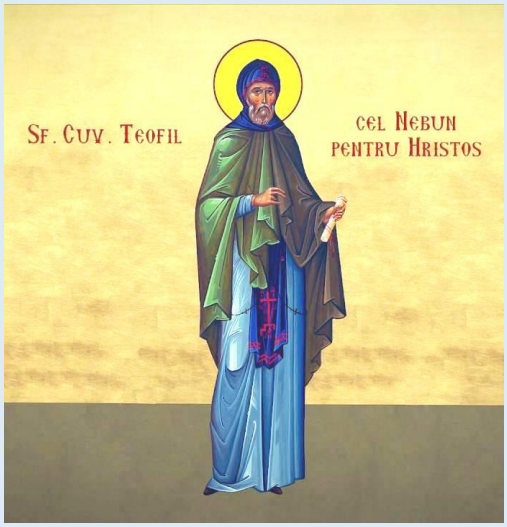

O, prea mărite slujitor al lui Hristos, fierbinte rugător şi mijlocitor, părinte Teofil! Tu din pântecele maicii tale ai fost ales de Dumnezeu ca să-L slujeşti şi în chip minunat ai fost păzit de El de tot răul. Pentru nevoinţa nebuniei tale întru Hristos, Domnul ţi-a dat darul proorociei şi al facerii de minuni.

După porunca începătorului preoţiei Hristos, ţi-ai pus sufletul pentru oile din turma mai Marelui păstorilor. Tu pe cei ce păcătuiau întru ascuns şi pe faţă i-ai vădit şi cu cuvintele tale înţelepte către pocăinţă şi îndreptare i-ai adus. Pe cei bolnavi şi în suferinţă ce veneau la tine nu i-ai depărtat. Tuturor ai fost ca un părinte iubitor de fii şi un bun păstor. Şi acum auzi-ne pe noi, cei ce cu credinţă te chemăm pe tine şi cădem cu tot dinadinsul spre racla cu ale tale moaşte, părinte Teofil.

Cere de la întru tot Milostivul Dumnezeu pace Bisericii noastre ortodoxe, înţelepţeşte-i şi-i întoarce pe eretici şi schismatici în sânul Bisericii Mame. Cere pentru păstorii noştri râvnă pentru mântuirea oamenilor; iar poporului ascultare de Sfânta Biserică şi sârguinţă spre apărarea credinţei ortodoxe neştirbite.

Roagă-L pe Tatăl Ceresc să dea fiecăruia după a sa cerere: tinerilor sporire în credinţa ortodoxă, bătrânilor şi neputincioşilor întărire şi mângâiere, bolnavilor tămăduire, orfanilor şi celor neajutoraţi ocrotire şi bucurie necurmată, celor rătăciţi şi păcătoşi îndreptare. Şi pentru noi toţi cere sănătate trupească şi mântuire sufletului.

Aprinde cu focul dumnezeieştii iubiri inimile noastre cele rătăcite. Ajută-ne nouă să ne îndreptăm viaţa noastră păcătoasă, ca să trecem fără primejdii vămile cumpliţilor vrăjmaşi şi să ne sălăşluim în lăcaşurile Tatălui Ceresc, ca împreună cu tine şi cu toţi sfinţii să cântăm prea sfânta cântare întru tot lăudatei şi Sfintei Treimi: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, în vecii vecilor. Amin.

Şi se face otpustul.

Sfantul Cuvios

Teofil de la Kitaev

(28 octombrie și 14 iulie)

Troparul

Glasul al 5-lea

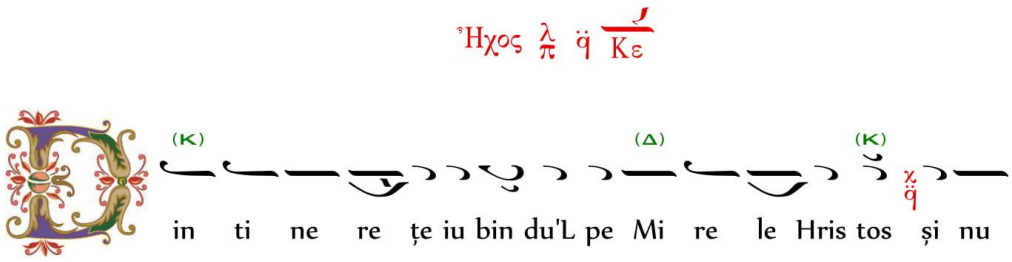

Sfântul Teofil - Predici şi editoriale

28 octombrie: Teofil de la Kitaev, Sfântul neînţeles şi nedorit de oameni

27 octombrie 2019

Pământul Kievului a plămădit din vremuri îndelungate sfinţi bine plăcuţi lui Dumnezeu, care s-au rugat pentru lume şi de la care oamenii au primit mărturie şi nădejde că Învierea lui Hristos nu a fost în zadar. Mahnovo, oraş din apropierea Kievului, a fost şi el dăruit cu Sfântul Teofil care, prin purtarea sa smerită, a păşit pe calea unei nevoinţe aparte - nebunia pentru Hristos.

***

Preotului Andrei Gorenkovski, slujitor al Bisericii cu hramul „Naşterea Maicii Domnului“ din orăşelul Mahnovo din apropierea Kievului, în luna octombrie a anului 1788, soţia sa, Eufrosina, i-a născut 2 gemeni, Toma şi Calinic.

Deşi Eufrosina se străduia să-şi alăpteze amândoi pruncii, Toma, cel mai mare dintre gemeni, n-a vrut nicicum să sugă, întorcându-şi de fiecare dată faţa de la sân. Ca să-şi scape copilul de la moarte prin înfometare, mama a fost nevoită să găsească fel de fel de mijloace pentru a-l hrăni. Îi dădea lui Toma să mănânce fiertură de cartofi, ridichi şi morcovi. Toate acestea Toma le primea cu plăcere, însă refuza să-şi atingă buzele de vasul cu lapte fiert. De fiecare dată, copilul îşi întorcea faţa, plângând în hohote, şi pentru nimic în lume nu voia să guste vreun fel de hrană cu lapte.

Această situaţie o neliniştea pe Eufrosina care şi-ar fi dorit ca şi Toma să fie asemănător tuturor copiilor. Mama pruncului a mai fost tulburată şi de unele superstiţii şi închipuiri ale prietenelor ei.

Toate aceste lucruri au început să-l înfăţişeze pe Toma drept un copil neobişnuit, iar pentru Eufrosina, în simplitatea şi neştiinţa ei, el devenea în fiecare zi un fel de sălbăticiune de care îşi dorea din ce în ce mai mult să scape. Permanent se plângea şi spunea: „E un copil schimbat. N-am vrut să-l botez în aceeaşi zi cu Calinic şi uite că ielele mi l-au schimbat“.

„Nu pot să înec un copil nevinovat!“

Într-o seară, a chemat-o la sine pe slujnica apropiată şi i-a împărtăşit acesteia gândul de a scăpa de micuţul Toma, dar fără să afle soţul ei. I-a poruncit atunci slujnicii ca a doua zi dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, să-l ducă pe Toma la râu şi să-l arunce în apă. Toate acestea cu promisiunea ca nimeni să nu afle gestul necugetat.

A doua zi, slujnica a alergat la râu şi, pecetluindu-l pe prunc cu semnul crucii, l-a aruncat în apă. Pruncul, păzit de îngerească purtare de grijă, a ieşit deasupra apei şi, plutind liniştit pe unde, ca într-un leagăn moale, a ajuns la celălalt mal. Acolo, valurile râului l-au aruncat pe uscat. Cu toate că văzuse minunea, slujnica, ce se temea foarte tare de mânia stăpânei, s-a hotărât să-şi ducă la capăt cumplita faptă şi l-a aruncat iarăşi în apă pe Toma. Şi de data aceasta, valurile l-au purtat pe prunc şi l-au aruncat pe nisipul moale.

Răscolită de o asemenea minune de netăgăduit, slujnica a luat pe prunc şi, încredinţându-se că este viu şi nevătămat, a vărsat lacrimi fierbinţi de pocăinţă, l-a înapoiat pe Toma mamei lui şi, cu glas tremurând de emoţie şi de teamă, i-a povestit cele întâmplate.

„Puteţi să mă şi omorâţi, dar nu pot să-l înec pe copilul ăsta nevinovat! Dumnezeu Însuşi i-a scăpat viaţa cu puterea Sa nevăzută şi va fi vai de noi pentru această faptă haină!“, a spus slujnica.

Tânăra mamă, ascultând cu o înverşunare parcă neomenească istorisirea slujnicii îngrozite, nu a crezut defel în vorbele ei şi a început s-o certe pentru mila ei necuvenită, pasămite, faţă de prunc.

Furioasă, Eufrosina l-a smuls pe Toma din braţele femeii şi a fugit, nu departe de casa lor, unde se afla o moară de apă şi, fiind atentă să nu o vadă nimeni, l-a aruncat pe Toma sub roată. Crezând că pruncul era de acum mort, a plecat pe ascuns.

Auzind plânsetele copilului, morarul a venit repede, a privit în jos şi a văzut un prunc plutind chiar în mijlocul scocului. Atunci, morarul s-a coborât şi l-a scos grabnic din apă pe copilul ce îi era cunoscut.

Slujnica ce urmărise din depărtare fapta nelegiuită a mamei şi văzând noua minune, s-a apropiat de morarul încremenit de uimire şi-i povesti tot ce ştia despre copil şi toate arătările minunate ale puterii dumnezeieşti, pe care le trăise ea însăşi.

Părinţi de împrumut

Atunci, s-au hotărât împreună să îl înştiinţeze pe tatăl copilului care, auzind cele întâmplate, a hotărât să dea spre îngrijire copilul unei doici bătrâne, cu experienţă, care s-a purtat foarte frumos cu Toma şi care îl purta la biserică în fiecare sărbătoare, pentru a se apropia de Hristos.

Tatăl copilului, simţind că i se apropie sfârşitul, a rugat pe morarul salvator al micuţului să îl ia şi să îi poarte de grijă. Morarul s-a învoit cu bucurie şi l-a luat pe Toma în casa lui, ca pe o binecuvântare de la Dumnezeu.

Un ţăran înstărit dintr-un sat apropiat l-a rugat pe morar să-i dea lui copilul ca să-l crească.

Morarul, văzând bunele intenţii ale ţăranului, s-a lăsat înduplecat de rugăminţile lui şi l-a încredinţat pe Toma ţăranului.

Dar copilul, care nu împlinise încă 3 ani, a rămas din nou orfan, pentru că bogă-taşul, care-l îngrijea cu multă bucurie, a murit. Soţia acestuia l-a înduplecat pe preotul satului să-l ia la sine pe băiat. La noul său binefăcător, Toma a trăit până la vârsta de 7 ani. Copiii, văzând că Toma era mai retras, îl batjocoreau şi râdeau de el.

Curând, însă, după ce Toma împlinise vârsta de 7 ani, preotul s-a îmbolnăvit şi a murit şi iată că tânărul pribeag s-a trezit iarăşi în nevoie.

Rămas din nou fără ajutor părintesc, Toma a primit purtarea de grijă a epitropului din sat care, după o încercare nereuşită de a-l încredinţa din nou Eufrosinei, l-a dus pe micuţ în Kiev, în Mănăstirea Bratski, unde trăia în rândul obştei un bătrân, preot văduv, care îi era lui Toma unchi bun.

Toma îşi vizitează mama

Aici, la mănăstire, Toma se îndeletniceşte cu învăţătura şi cu rugăciunea zilnică. Citea neîncetat din dumnezeiştile Scripturi, iar psalmii cei mai dragi i-a învăţat pe dinafară şi îi rostea ori de câte ori putea într-o zi.

Viaţa curată a lui Toma, rugăciunea zilnică şi citirile sfinte au înduplecat sufletul mamei sale care, începând să pătimească greu din cauza unei boli, vărsa lacrimi, pentru că îşi dăduse seama că toate acestea veneau asupra ei pentru cruzimea cu care îl prigonise pe fiul ei nevinovat. Oriunde s-ar fi aflat, nicăieri nu afla odihnă şi uşurare. Striga neîncetat către Dumnezeu, rugându-L să-i dea iertare. Şi Domnul S-a milostivit de ea. Nu cu mult timp înainte de moartea mamei, Toma a venit în casa ei, având mângâierea de a o vedea împăcată cu el şi de a primi binecuvântarea ei.

Smerit ascultător în Mănăstirea Kievo-Bratski

Bunul unchi nu a rămas pentru mult timp ocrotitor al nepotului său. Curând, el a murit, lăsându-l pe Toma fără mijloace de trai şi fără adăpost. Despre continuarea studiilor nici nu mai putea fi vorba. Retrăgându-se de la Academie, Toma a început să-şi câştige pâinea din munca sa.

În anul 1810 a fost numit dascăl în oraşul Cighirin. Din pricina glasului prea slab, însă, a fost mutat în acelaşi an ca paraclisier în târguşorul Obuhov.

În anul 1812 a intrat în Mănăstirea Kievo-Bratski.

În Mănăstirea Bratski, Toma a împlinit felurite ascultări: a fost la brutărie, unde frământa aluat şi cocea pâini, apoi l-au mutat ca bucătar; după nu multă vreme l-au numit ajutor de felcer, iar, în cele din urmă, paraclisier şi clopotar. Această ascultare îi plăcea cu deosebire lui Toma. Urcându-se în clopotniţă odată cu primele raze ale dimineţii, el se cufunda acolo în contemplaţie şi rugăciune tainică. Nimeni nu-l stânjenea acolo.

În ziua de 11 decembrie a anului 1821 Toma a fost tuns monah şi a primit numele de Teodorit. La puţin timp după aceasta, Teodorit a fost numit responsabil cu

veşmintele bisericii, iar în ziua de 30 septembrie a anului 1822, pentru osârdia cu care îşi îndeplinea ascultarea, precum şi pentru pilduitoarea sa viaţă călugărească, a fost hirotonit ierodiacon. Noua îndatorire a dat un şi mai mare avânt nevoinţelor sale. Lua asupra sa ascultările fraţilor mai mici, slujea obştii cu multă sârguinţă, arătând tuturor multă dragoste.

În ziua de 6 februarie a anului 1827, Teodorit a fost hirotonit ieromonah, fiind numit totodată iconom al Mănăstirii Bratski.

A urmat calea unei nevoinţe aparte - nebunia pentru Hristos

Vrând însă să se îndeletnicească mai mult cu rugăciunea, ceru să fie eliberat de ascultarea de iconom şi să primească binecuvântarea de a pustnici în peşterile săpate de prea cuviosul Teodosie în satul Lesniki. Fiindu-i respinsă această cerere, monahul Teodorit a păşit pe calea unei nevoinţe aparte, luând asupră-şi marea cruce a nebuniei pentru Hristos, iar în ziua de 9 decembrie 1834 a primit schima, luând noul nume de Teofil.

Nevoitor într-o grădină

În ziua tunderii sale în marea schismă, Teofil a început să caute un loc mai potrivit pentru nevoinţele sale pustniceşti. Pentru acest ţel, şi-a ales o livadă mare şi umbroasă în Glubociţa, unde înfloreşte acum Mănăstirea de maici Pokrovski.

Stăpânul acestei livezi, Iosif Nikiforovici Dikovski, îl cinstea nespus pe stareţ şi niciodată nu întreprindea nimic fără sfaturile şi îndrumările acestuia. Aflându-se sub înrâurirea fericitului, felul de viaţă al lui Dikovski era cu adevărat de nevoitor: dormea puţin, postea, nu mânca carne, se ruga mereu şi se îndeletnicea cu citirea de cărţi mântuitoare de suflet.

La 1 decembrie a anului 1844, ieroschimonahul Teofil a cerut să fie mutat din Mănăstirea Kievo-Bratski în Lavra Kievo-Pecerska, din pricina vârstei înaintate şi a slăbiciunilor trupului. Arhiepiscopul Filaret l-a mutat, în schimb, în pustia Goloseev din apropierea Kievului. Faima nevoitorului a crescut tot mai mult, atrăgând spre pustia Goloseev o mulţime de oameni râvnitori.

Nu-i plăcea să fie distras de la rugăciune

În anul 1848, când asupra fericitului s-au pornit prigoane şi felurite nemulţumiri pentru viaţa sa ciudată, a fost îndepărtat din pustia Goloseev şi strămutat în aşa-numita „livadă Novopasecinâi“.

Puţini oameni reuşeau să se apropie de părintele Teofil ca să ia binecuvântare. El petrecea zile întregi în pădure la rugăciune şi numai către Vecernie se întorcea acasă pentru a prinde începutul dumnezeieştii slujbe.

Însă, chiar dacă reuşea cineva să se apropie, părintele îl umbrea cu binecuvântarea din mers, stăpânit parcă de o anumită grabă. Fericitului nu-i plăcea deloc să fie luat în seamă sau să fie distras de la rugăciune. De aceea, atunci când băga de seamă că este aşteptat în cale de rugători, o cotea într-o parte, prin desiş; iar dacă asta se întâmpla chiar în mănăstire, atunci se suia într-un stejar înalt care creştea chiar pe arhondaric şi pe ale cărui ramuri erau prinse 4 scânduri, ori se ascundea în grădina mănăstirii.

Sfârşitul cuviosului Teofil

Cu puţin înainte de sfârşitul său, care s-a întâmplat în ziua de 23 aprilie a anului 1853, fericitul Teofil s-a mutat din Kitaiev în Goloseev, dar îşi dorea foarte mult să moară în vechiul cuib.

Astfel, în ziua de 15 iulie, fericitul Teofil, la porunca mitropolitului, s-a întors iar la Kitaiev.

În ultimele zile ale vieţii sale, venea în Lavră în fiecare zi să slujească un acatist Maicii Domnului, înaintea icoanei sale făcătoare de minuni numită: „Censto-hovska“, care se află până acum în brutăria obştii.

A trecut la Domnul în sihăstria Kitaiev cu hramul „Sfânta Treime“, în anul 1853, octombrie 28, fiind în vârstă de 65 de ani, iar trupul său a fost aşezat, potrivit testamentului sfântului, în sicriul său, pe care l-a ţinut tot timpul vieţii în chilie.

Sursa: **https://orthodoxia.ro/2019/10/27/28-octombrie-teofil-de-la-kitaev-sfantul-neinteles-si-nedorit-de-oameni-viata-acatistul/**

Teodor Danalache - Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos

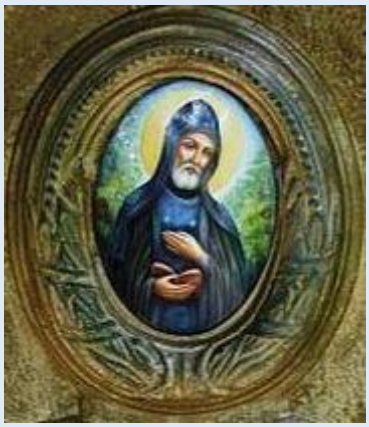

Sfântul cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos este prăznuit pe 28 octombrie.

Sfântul cuvios Teofil cel "nebun pentru Hristos" s-a născut în luna octombrie a anului 1788 şi a trecut la cele veşnice în dată de 28 octombrie 1853, la vârsta de 65 de ani. Acesta este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi "nebuni pentru Hristos", alături de Sfântul cuvios Andrei.

Nebunul pentru Hristos nu e nebun cu adevărat, aceasta fiind marea deosebire. El este deplin sănătos la minte; el numai "făţăreşte" nebunia; el alege să pară nebun; el face totul pentru că toţi ceilalţi să-l socotească cu adevărat nebun, rămânând însă stăpân pe gesturile şi vorbele sale, folosite întotdeauna cu un anume rost.

Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos

Sfântul cuvios Teofil s-a născut în luna octombrie a anului 1788, în localitatea Mahnovo, aflată în apropiere de Kiev. Părinţii săi, preotul Andrei Gorenkovski şi prezbitera Eufrosina, au primit de la Dumnezeu doi băieţi gemeni. Primul a fost numit Toma, iar cel de-al doilea a fost numit Calinic.

Încă de la început, Toma nu a supt lapte de la sânul mamei sale, lăsându-l pe tot celuilalt frate. Singura hrană pe care o primea Toma era zeamă de la nişte legume fierte. Datorită acestui fapt, precum şi a unor superstiţii aruncate de unele vecine, Eufrosina a început să creadă că pruncul nu este în regulă. Astfel, având mintea întunecată de un diavol, femeia a hotărât să scape de pruncul Toma.

Chemând la sine pe o slujnică, Eufrosina i-a spus să ia copilul şi să îl arunce în apă răului din apropiere. A doua zi, slujnica l-a luat pe Toma, l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi l-a aruncat în apă răului. Din mila lui Dumnezeu, apele nu l-au înghiţit, ci l-au dus până pe celălalt mal, unde l-au aruncat afară. Luându-l iarăşi şi aruncându-l în apă, s-a întâmplat întocmai. Văzând pentru a doua oară minunea, slujnica s-a pocăit şi, plângând, l-a întors pe acesta mamei lui, povestindu-i cele întâmplate.

Necrezând cuvintele slujnicei, Eufrosina a certat-o aspru, după care l-a luat pe prunc şi a mers la o moară de apă din apropiere, unde l-a aruncat în valuri. Morarul, fiind aproape de locul cu pricina şi auzind plânsetele copilului, l-a scos pe acesta din apă. Recunoscând pruncul, morarul l-a dus tatălui său, care l-a încredinţat, mai apoi, unei doici bătrâne şi credincioase.

Când tatăl pruncului şi-a simţit sfârşitul aproape, acesta l-a încredinţat pe prunc morarului care îl salvase de la înec. După o vreme, un om înstărit, dintr-un sat vecin, a cerut morarului pruncul, spre a-l creşte. Până să împlinească trei ani, pruncul a rămas iarăşi singur, omul înstărit trecând la cele veşnice. Văduva acestuia l-a luat pe prunc şi l-a încredinţat preotului din sat, care l-a luat în grijă, alături de ceilalţi copii ai săi, până la vârsta de şapte ani.

Pe când avea abia şapte ani, preotul care se îngrijea de el a murit, iar Toma a rămas iarăşi singur. Un sătean credincios l-a luat luat pe prunc şi l-a dus mamei sale (Eufrosina), spre a-l primi înapoi. Refuzând să-l primească, săteanul l-a dus pe Toma în Mănăstirea Bratski, din Kiev, unde se nevoia un unchi al copilului. În această mănăstire, Toma a învăţat să scrie şi să citească, îndrăgind rugăciunea şi slujbele.

Între timp, mama lui Toma a început să pătimească de o boală grea, suferind din ce în ce mai mult pentru fapta cea nelegiuta de a-şi prigoni copilul. Cu puţin timp mai înainte de a muri, aceasta s-a învrednicit de a-l vedea pe Toma, care nu i-a reproşat nici un cuvânt.

Nu după multă vreme, vrednicul Toma a rămas şi fără unchiul său cel bun. În anul 1810, nemaiputând continua studiile, s-a angajat ca dascăl, la biserică din satul Cighirin. Deoarece nu avea un glas puternic, preotul l-a numit paraclisier, în târguşorul Obuhov.

În anul 1812, tânărul Toma a intrat în Mănăstirea Bratski, unde a primit următoarele ascultări: brutar, bucătar, ajutor de felcer, paraclisier şi clopotar. În ziua de

11 decembrie 1821, el a fost tuns în monahism, cu numele de Teodorit. După aceasta, el a fost rânduit responsabil cu veşmintele bisericii.

În ziua de 30 septembrie 1822, monahul Teodorit a fost hirotonit ierodiacon, iar mai apoi, în ziua de 6 februarie 1827, a fost hirotonit ieromonah şi rânduit iconom.

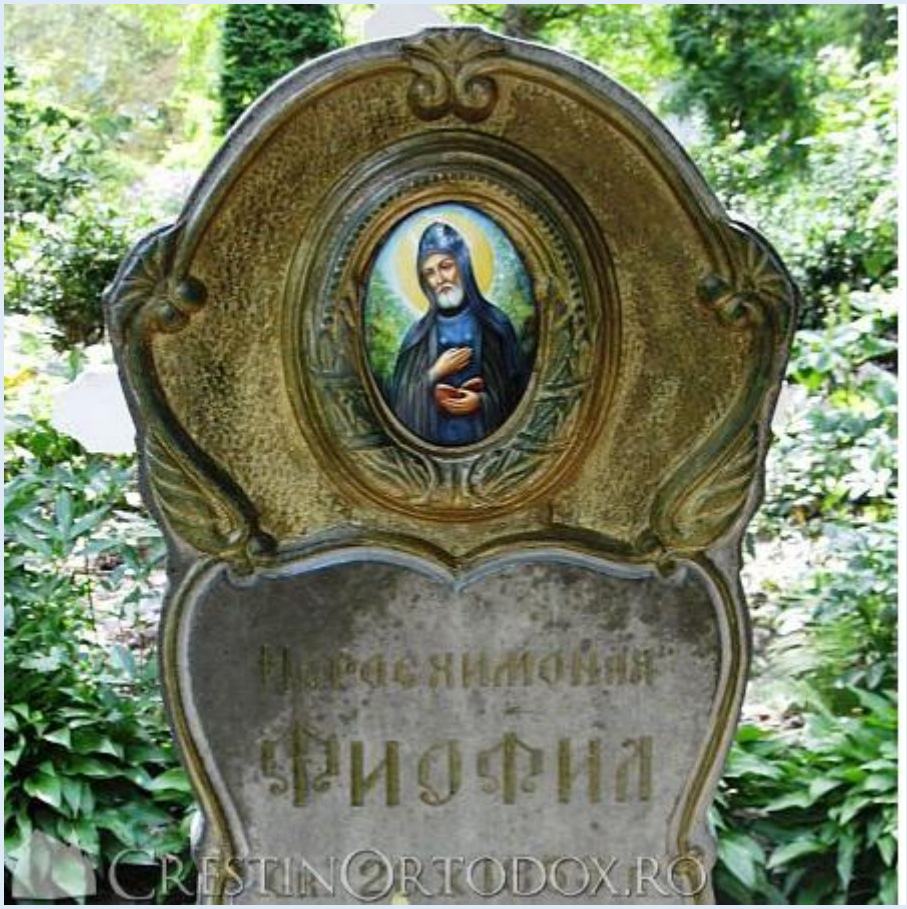

Dorind însă a se îndeletnici şi mai mult cu rugăciunea, sfântul a cerut binecuvântare pentru a se retrage în pustnicie, în peşterile săpate de cuviosul Teodosie, în satul Lesniki. Neprimind binecuvântarea dorită, cuviosul a început a se nevoi din ce în ce mai aspru, sub chipul "nebuniei pentru Hristos".

În ziua de 9 decembrie 1834, el a fost rânduit schimnic, sub numele de Teofil. Din această zi, sfântul s-a retras într-o livadă izolată, lângă satul Glubocita, unde s-a nevoit mulţi ani.

Datorită vârstei înaintate, în ziua de 1 decembrie 1844, ieroschimonahul Teofil a cerut să fie inchinoviat în Lavra Pecerska. Însă, arhiepiscopul Filaret l-a mutat în pustia Goloseev, aflată tot în apropiere de Kiev.

În anul 1848, fiind ocărât pentru comportamentul său "ciudat", cuviosul a fost alungat din pustia Goloseev, retrăgându-se într-o livadă din apropiere de Kitaev. În ziua de 23 aprilie 1853, cuviosul s-a întors însă în pustia Goloseev. La îndemnul mitropolitului, în ziua de 15 iulie 1853, Sfântul Teofil s-a întors în lavra de la Kitaev.

Sfântul cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos a trecut la cele veşnice în ziua de 28 octombrie 1853, la vârsta de 65 de ani. După adormirea sa, sfântul a fost înmormântat în sicriul pe care l-a păstrat în chilia sa toată viaţa.

"O, prea mărite ales al lui Hristos şi făcător de minuni, părinte al nostru, Teofil! Primeşte această puţină rugăciune a noastră, adusă ţie spre laudă, de noi, nevrednicii şi păcătoşii, dar care, cu nemărginită dragoste, te cinstim pe tine. Roagă-L pe Domnul Dumnezeu să ne izbăvească de toate primejdiile, năpastele şi necazurile, iar mai vârtos de căderile în păcat, de moartea cea năpraznică şi de muncile cele veşnice. Nu ne lăsa pe noi să murim fără pocăinţă. Fii nouă povăţuitor spre Împărăţia Cerului, ca acolo, împreună cu tine, să cântăm pururea lui Dumnezeu: Aliluia!"

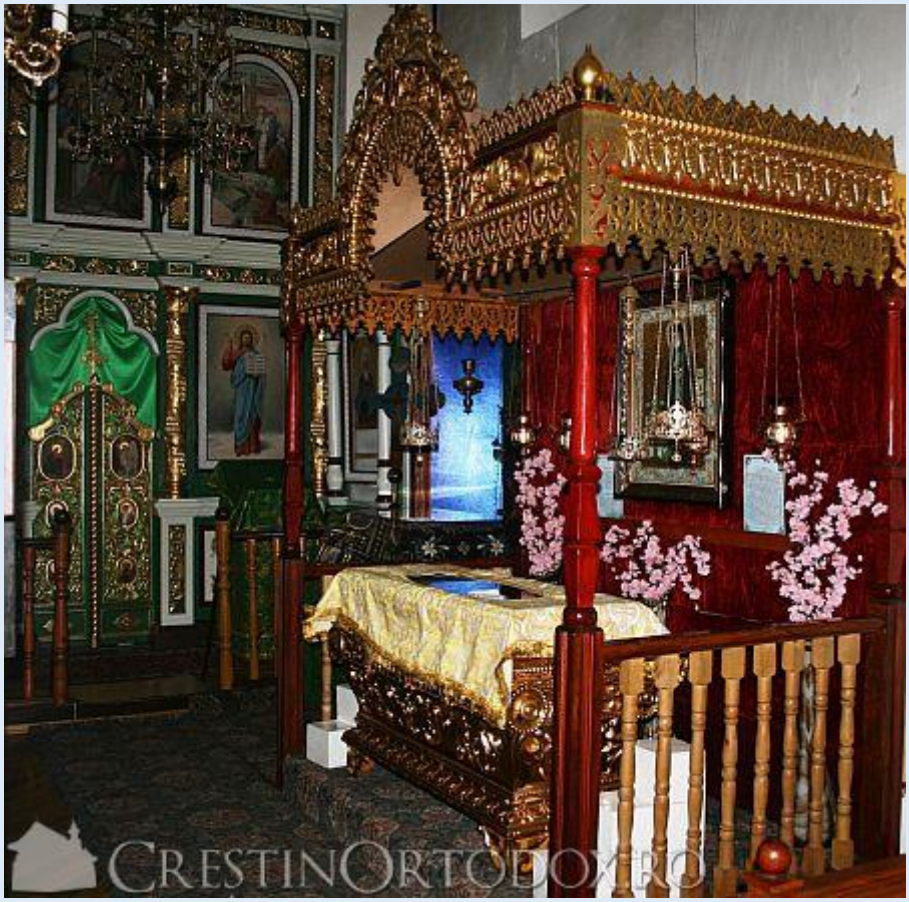

Troparul Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos: Din tinereţe iubindu-L pe Mirele Hristos şi numai Lui tu cu râvnă dorind ai slujit. În pustia Kitaev te-ai sălăşluit şi cu neîncetate rugăciuni te-ai făcut următor sfinţilor de la Pecerska. Pentru aceasta, părinte Sfinte Teofil, roagă pe milostivul Dumnezeu să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

Pravila de rugăciune a Vlădicăi Teofil

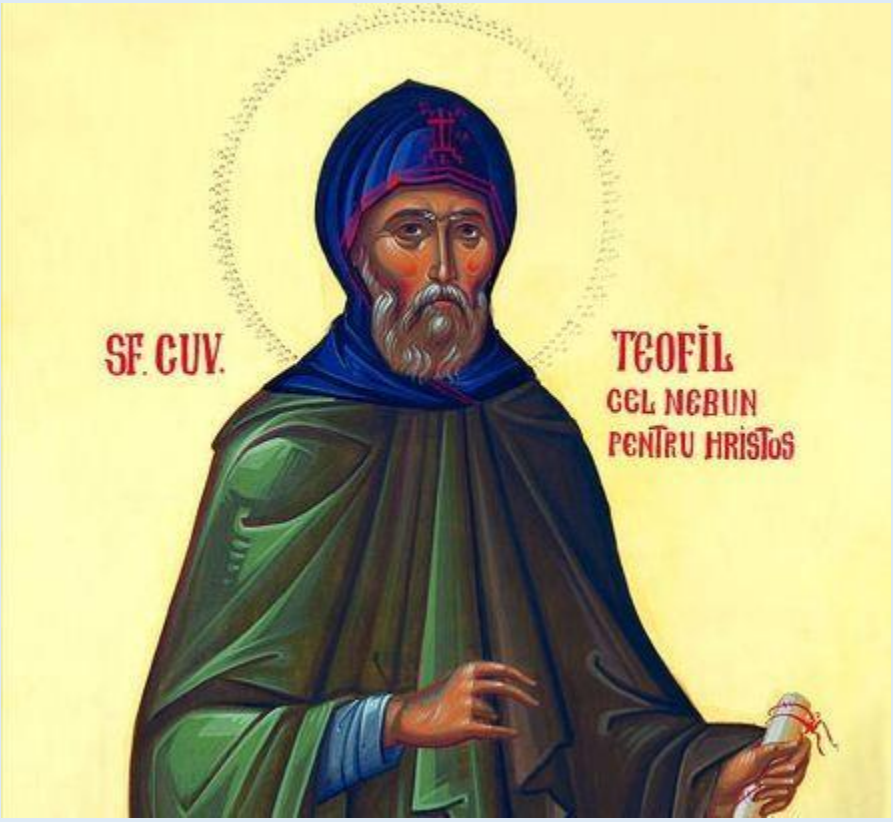

Precum se ştie, pravila de rugăciune a Vlădicăi era foarte lungă şi împlinirea ei cerea câte șase-șapte ore pe zi.

Iată această pravilă:

Seara

1. Pavecerniţa
2. Închinare Sfintei Treimi
3. Închinarea lui Iisus Hristos, din facerile Sfântului Dimitrie al Rostovului
4. Rugăciunea Sfântului Eustratie din Miezonoptica de Sâmbătă
5. Acatistul Preadulcelui Iisus
6. Închinarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (Sfântul Dimitrie al Rostovului)
7. Acatistul Buneivestiri
8. Pomenirea cu recunoştinţă a Patimilor lui Hristos (Sfântul Dimitrie al Rostovului)
9. Meditaţie la cele dumnezeieşti (Sfântul Dimitrie al Rostovului)

10. Rugăciunile celor ce merg spre somn
11. Sărutarea rănilor Domnului nostru Iisus Hristos

Dimineaţa

1. Rugăciuni de dimineaţă
2. Închinarea Sfintei Treimi
3. Închinarea lui Iisus Hristos
4. Acatistul Preadulcelui Iisus
5. Închinarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu
6. Acatistul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu
7. Pomenirea cu recunoştinţă a Patimilor lui Hristos
8. Canonul Sfintei Împărtăşanii
9. Acatistul Sfintei Împărtăşanii
10. Rugăciunile dinaintea Sfintei Împărtăşanii
11. Meditaţie la cele dumnezeieşti
12. Sărutarea rănilor lui Hristos
13. Sfânta Liturghie, la care nu lipsea niciodată.

„Nu înţeleg cum bătrânii şi mai ales monahii pot să-şi ducă viaţa dacă n-au dobândit deprinderea şi gustul rugăciunii. Trebuie să fie peste măsură de greu şi de plictisitor pentru ei. De aceea, cât de folositor este, pentru toţi cei care nu vor să aibă o viaţă lipsită de bucurii, a se obişnui din vreme cu rugăciunea!”, spunea el într-o convorbire personală cu stareţii Lavrei. Şi urmând propriul sfat, el era primul care îl păzea.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viaţa şi Acatistul, ediția a doua, revizuită, Editura Egumenița, Galați, pp. 111-112)

Purtarea Sfântului Teofil din vremea slujbelor bisericeşti

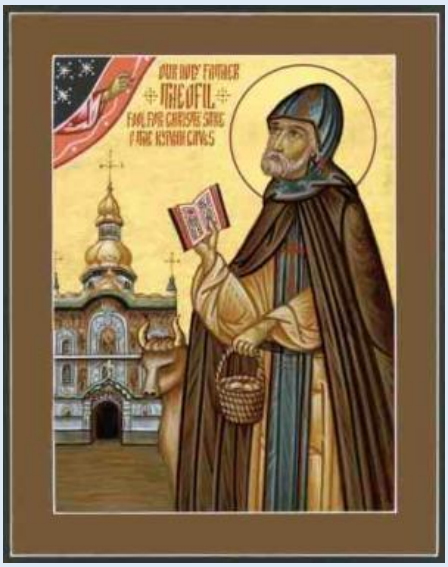

Pe mulţi îi smintea felul oarecum ciudat al stareţului Teofil de a se purta în biserică. De obicei, fericitul se întorcea cu faţa spre perete şi în nici un caz nu-şi ridica privirea aţintită în jos, iar când slujea, se purta încă şi mai ciudat. Vom folosi cuvintele întâi-stătătorului sihăstriei Kitaiev, sus-numitul Iov, prin care acesta descrie faptele Fericitului, în denunţul către mitropolitul Filaret: „Pregătindu-se pentru slujirea în sobor, scrie Iov, Teofil încalcă tipicul şi rânduiala: niciodată, la începerea Vecerniei mari sau a Utreniei, neluând seama la cele arătate de mine, nu stă în altar, iar unde citeşte rugăciunile utreniei - nu se ştie. De abia luând parte, în fapt, la slujbă, în vremea catismelor pleacă, ori stă la uşile de miazăzi, afară, şi la slujirea în sobor nu stă cum trebuie, ci se întoarce către răsărit. Faţa şi mâinile, pe cât se pare, Teofil nu şi le spală niciodată. Chiar şi când stă înaintea Sfintei Mese la Liturghie pare că e zăpăcit, are nevoie de îndrumări continue. Îşi împleteşte adesea coada. Ţinând cartea înaintea sa, nu pare să citească rugăciunile cuvenite, iar închinăciuni face foarte rar, în schimb se pleacă după ce şi-a şters nasul cu mâna şi îl şterge iar cu acoperământul de pe Sfânta Masă. Iar când se rosteşte: „Hristos în mijlocul nostru”, face totul pe-a-ndoaselea faţă de ceilalţi părinţi. Teofil se împărtăşeşte foarte în grabă cu Sfintele Taine, apoi se întoarce cu faţa spre uşa de miazăzi deschisă şi privind spre spre norod - parcă într-adins să fie văzut - citeşte rugăciunile de mulţumire. În zilele de mare praznic, deşi ia parte la slujirea Sfintei Liturghii, nu iese la Tedeum, ci scoţându-şi odăjdiile pleacă din biserică, fapt pentru care de multe ori a lipsit şi de la trapeză.

Chiar şi la proscomidie nu pune Sfânta Prescură la mijloc, ci pe marginea stângă, încât totul pare lesne să cadă pe jos, iar restul locului îl umple cu părticele, şi nici pe acestea nu le aşază după rânduială.

La Liturghie, îndreptându-se către analog, nu se uită la Liturghier, ci se întoarce oarecum spre Sfânta Masă şi în timpul vohoadelor este nevoie adeseori să i se atragă atenţia. După ce Sfintele Daruri au fost aduse în Sfântul Altar, nu ţine liturghierul înaintea sa şi nu-şi întoarce ochii şi inima spre Sfânta Masă, săvârşind cuviincioasa închinare, ci se tot uită în cartea de pe analog; şi este greu în acele clipe să-l îndupleci să facă măcar trei metanii, să binecuvânteze cu evlavie Darurile şi să nu se grăbească atunci când împarte Sfântul Trup, ci să culeagă cu buzele părticelele care i s-au lipit de mâini. Graba lui în timpul slujirii e cât se poate de nepotrivită, iar când diaconul rosteşte: „Plineşte, Stăpâne, Sfântul Potir", el, fără a privi măcar la Potir, aruncă în el o părticică din Sfântul Agneţ".

(...)

Şi lucrurile s-au lămurit foarte curând. Atunci când un frate cu care Teofil era mai deschis a mers la el şi l-a întrebat despre pricina purtării sale ciudate din vremea slujbelor bisericeşti, stareţul a răspuns:
- Dumnezeu vede simplitatea mea. Eu liturghisesc după rânduială, citesc toate rugăciunile cuvenite, pe întâi-stătătorul meu îl cinstesc ca pe un mai-mare al meu, însă când mă cufund cu mintea în taina ce se săvârşeşte, uit de mine însumi şi de tot ce mă înconjoară. În vremea dumnezeieştii Liturghii, văd o rază ce se pogoară dintru înălţime în chip de cruce, adumbrind pe preot şi pe cei care slujesc dimpreună cu dânsul, dar câteodată nu pe toţi. Văd un fel de rouă care pogoară peste Sfintele Daruri şi îngeri prea luminaţi, care plutesc atunci peste Sfânta Masă, grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savot, plin e cerul şi pământul de slava Ta! Şi atunci, întreaga mea fiinţă este cuprinsă de un extaz de negrăit, şi nu mai sunt în stare să mă desprind de vedenia cea desfătată. Frate! Nu mă îndreptăţesc, ci spun adevăr curat. Te rog doar să nu descoperi cele spuse de mine, ca sa nu se smintească oamenii de mine, păcătosul.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viaţa şi Acatistul, ediția a doua, revizuită, Editura Egumenița, Galați, pp. 103-108)

Teofil cel nebun pentru Hristos şi hrănirea cea minunată

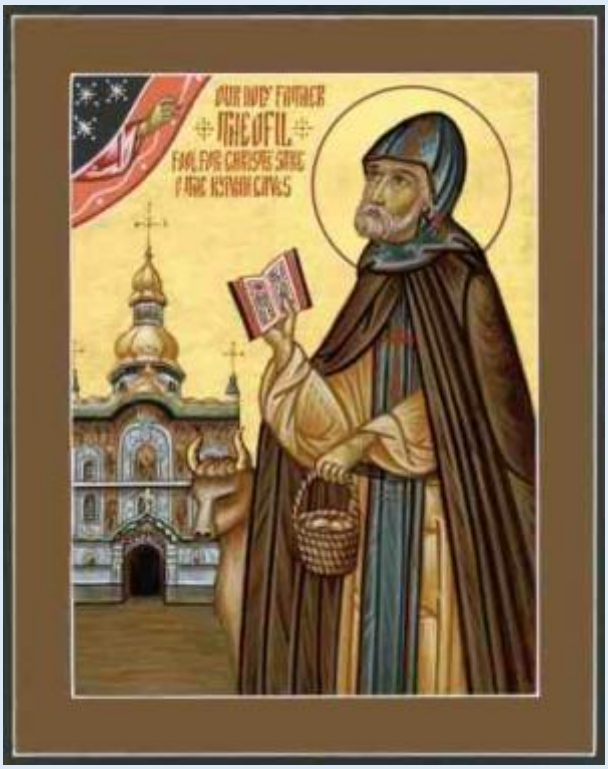

Lucrurile s-au întâmplat în mai 1853, adică la o jumătate de an înainte de moartea fericitului Teofil. Stareţul trăia pe atunci în sihăstria Goloseev.

- Pantelimoane, i-a zis odată, după prânz, ucenicului, să mergem în pădure să ne rugăm lui Dumnezeu!Au mers. Au umblat prin pădure până ce-au istovit.

Fericitul Teofil citea pe drum Evanghelia, cânta psalmi şi împletea ciorapi, iar ucenicul tăia cu secera iarba şi o vâra într-o plasă de sfoară, pentru a hrăni, la întoarcerea acasă, tăuraşul.

Când a venit seara şi soarele a început să apună, drumeţii au plecat spre casă. Trecând pe lângă locul unde unde este acum Sihăstria Preobrajenski, stareţul s-a oprit, zicând:
- Auzi, Pantelimoane, să ne aşezăm pe dâmb şi să ne uităm la sfânta Lavră.

Ucenicul obosit atâta aştepta şi, întinzându-se pe iarbă plin de mulţumire, a prins să moţăie.
Fericitul a scos o bucăţică de gheaţă, a topit-o în apă şi, adăugând puţină miere, a început să-şi întărească puterile sleite. A trecut jumătate de ceas.

Fericitul a strigat:- Pantelimoane! Vin drumeţi... Fugi de-i cheamă!

Ucenicul s-a trezit şi a văzut pe drum o ceată de închinători pe care i-a chemat să vină la fericit.

- Dumnezeu să vă ajute!, i-a întâmpinat fericitul.

- Mulţumim, batiuşca, au răspuns mujicii.

- Pesemne că n-aţi mâncat nimic!

- De unde, batiuşca. Am mâncat apă cu posmagi, dar mâncare caldă n-am pus în gură de o săptămână întreagă...

- Nu-i nimic. Şedeţi, mai staţi puţin de vorbă. Maica Domnului ne va hrăni pe toţi îndată!Apoi a scos din coş un ceaun de tuci, a săpat cu cuţitaşul o groapă mică în pământ şi l-a trimis pe ucenic să adune vreascuri.

- Vreascuri? Da' ce faceţi cu ele, batiuşca?, întrebă uimit ucenicul ştiind că n-are ce să pună pe foc.

- Tontule! O să fierbem păsat... Nu vezi că trebuie să dăm mâncare la închinători?

Vreascurile au fost aduse, dar nu aveau cu ce aprinde focul. - Ei, poftim necaz, spuse cu supărare Pantelimon. Nu-i foc, batiuşca.

- Dar Dumnezeu?!, a răspuns fericitul cu încredinţare. Şi înălţându-şi ochii spre cer, începu să se roage: Doamne! Înaintea Ta merge focul şi fulgerele Tale luminează lumea. Ci ascultă Doamne glasul rugăciunii mele, când strig către Tine, când ridic mâinile mele spre Biserica Ta cea sfantă. Auzi-mă: să mănânce săracii şi să se sature şi să laude numele Tău cel prea bun! Spunând acestea, a făcut o metanie mare către răsărit şi a blagoslovit ceaunul: - În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh...

Dar numai ce a rostit aceste cuvinte, că sub ceaun s-a ridicat un firicel cenuşiu de fum şi vreascurile s-au aprins cu flacăra strălucitoare.

Văzând minunea, Pantelimon vroia s-o rupă la fugă, dar fericitul i-a poruncit să rupă iarbă şi s-o arunce în ceaun. El a pus câteva pietricele luate din coş şi o bucăţică de gheaţă.

Când totul a început să fiarbă, fericitul, fără a opri rugăciunea, a mai binecuvântat o dată ceaunul şi a amestecat:
- Ei, acum gustă!, a rostit el întorcându-se spre ucenic.

Pantelimon a luat puţin pe vârful lingurii şi a lins neîncrezător; apoi a mai luat o dată şi a gustat o lingură întreagă. - Batiuşca! Păi, e terci de griş..., a strigat în culmea uluirii.

- Da' toarnă oaspeţilor mai iute, că se răceşte. Ucenicul a înşfăcat ceaunul cu bucurie şi cu teamă, şi a început să toarne în strachinele de drum ale închinătorilor. Dar o, minune! Oricât ar fi turnat, terciul nu se împuţina. Toţi fuseseră hrăniţi, îndestulaţi, iar ceaunul era parcă plin. Şi aşa cum au fost înmulţite pâinile în pustie pentru a ajunge la o mulţime de popor (Matei 14,19-20), aşa şi acum a fost înmulţită hrana prin rugăciunile fericitului...

- Ei, acum rămâneţi cu Dumnezeu, a grăit fericitul către pelerini, după ce aceştia au terminat de mâncat. Mergeţi în Sfânta Lavră şi rugaţi-vă pentru toţi...

Mujicii au pornit la drum şi când au ajuns la Lavră au început cu bucurie şi cu teamă să povestească tuturor despre minunea la care fuseseră martori.

Mare este Dumnezeul nostru, care a deschis porţile Cerului, a plouat mană şi a trimis mâncare până la saţ, şi au mâncat şi s-au săturat. Căci tot ce veţi cere cu credinţă, rugându-vă veţi primi.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viaţa şi Acatistul, ediția a doua, revizuită, Editura Egumenița, Galați, pp. 134-137)

Răspunsul dat unui om ce voia să știe cum poate afla viitorul

Un ţăran, fiind curios să afle cum poate fericitul să prezică viitorul şi să pătrundă în tainele sufletului omenesc, s-a apropiat de el şi l-a întrebat:
- Părinte! Cum de ştiţi toate şi puteţi să ghiciţi viaţa oamenilor?

- Da’ ce-i de mirare în asta? a răspuns fericitul. Nu-i nici o greutate în asta.

- Cum nu-i? Oare-i chiar aşa de uşor, părinte?

- Tare uşor... Vrei şi tu să fii ca mine?

- Grozav aş vrea, părinte. Învaţă-mă!

- Dacă-i pe aşa, atunci smulge-ţi o geană şi fă-i două noduri. Cum ai să faci asta, ai să ajungi la fel de mintos ca mine.

- Şi sfinţia voastră aţi făcut la fel?

- Chiar aşa..., a răspuns fericitul Teofil.

Ţăranul cel naiv a încercat îndată să înfăptuiască sfatul primit, însă, oricât s-a străduit să facă pe geană măcar un nod, bineînţeles că n-a avut nici o izbândă.

- Iaca, şi eu cu mare trudă am ajuns ce sunt acum, a zis fericitul şi a plecat, lăsându-l pe ţăran cu gura căscată.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos - Viața și acatistul, Editura Egumenița, Galați, 2009, p. 9)

Sfântul Teofil și modul neașteptat în care a vindecat patima fumatului

Odată, Teofil mergea pe o alee din curtea mănăstirii împreună cu unul dintre târgoveţii iubitori de Dumnezeu care îi era devotat şi avea cu sine într-o strachină, ridiche rasă cu cvas. S-au întâlnit în drum cu redactorul-editor al jurnalului „Convorbirea casnică”, Viktor Ignatievici Askocenski. Acesta pufăia din ţigară şi trăgând fumul în piept l-a suflat tocmai în mâncarea lui Teofil. Fericitul nu a zis nimic ci întingând degetul în strachină l-a stropit.

Întorcându-se acasă, Askocenski s-a aşezat ca să prânzească dar mâncarea care i-a fost pusă înainte era pătrunsă de un miros de ridichi. Fără a bănui nimic neobişnuit, Askocenski a vărsat conţinutul strachinii şi a cerut să i se aducă altă porţie. A venit a doua porţie - acelaşi miros.

Tulburat, Askocenski s-a năpustit asupra bucătăresei şi a casnicelor, însă nimeni nu a putut să-i lămurească de unde vine mirosul. I s-a dat altă porţie - s-a întâmplat acelaşi lucru. I s-a dat încă una - iarăşi ciudatul miros de ridichi.

Scos din fire, Askocenski a mers la nişte cunoscuţi; aceştia însă întâmpinându-l, i-au atras atenţia că răspândeşte un puternic miros de ridichi. I-a rugat să-i dea ceva de mâncare, plângându-se că acasă nu i-au pregătit masa cu băgare de seamă; ce mare i-a fost uimirea când s-a arătat că şi hrana aceasta duhnea a ridichi.

A mers atunci la brutărie, a cumpărat o prăjitură, s-a întors acasă şi a început să bea ceai. Atât ceaiul cât şi prăjitura cumpărată duhneau la rândul lor a ridiche rasă.

A trecut o zi, două, trei - Askocenski a ajuns la disperare întrucât toţi cunoscuţii cu care se întâlnea îi atrăgeau atenţia asupra mirosului neplăcut de ridiche pe care îl răspândea. A căutat îndelung să afle pricinile acestui fenomen ciudat.

În cele din urmă, şi-a amintit de întâlnirea cu părintele Teofil. Dându-şi seama de necuviinţa faptei sale de atunci, s-a îndreptat spre Kitaiev şi i-a cerut iertare; de atunci mirosul de ridiche a dispărut cu desăvârşire...

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viaţa şi Acatistul, Ediția a II-a revizuită, Editura Egumenița, Galați, pp. 69-72)

Împacă-te cu Dumnezeu și vei afla odihnă!

Chiar la începutul nevoinţelor sale întru nebunia cea pentru Hristos, învăţa în Academie, studentul Piotr Gavrilovici Krîjanovski. Teofil era încă ascultător, în vremea când s-a legat între ei o prietenie frăţească. Tinerii petreceau ceasuri întregi în convorbiri mântuitoare de suflet, cugetând la soarta omenească, la deşertăciunea pământească şi la viaţa cea de dincolo de mormânt.

Fericitul Teofil, văzând bunele năzuinţe şi inima ascultătoare a prietenului său, se străduia cu orice preţ să întărească şi să facă să rodească în sufletul lui aceste seminţe bune ale cuvântului Dumnezeiesc.

- „Împacă-te cu Dumnezeu”, astfel îi grăia Teofil prietenului său, „împacă-te cu El şi vei afla odihnă. Prin aceasta va veni la tine binele. Primeşte legea din gura Lui şi pune cuvintele Lui în inima ta. Şi dacă vei plini făgăduinţele tale, peste căile tale va răsări lumina”(Iov 22, 21-22; 27-28).

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel Nebun pentru Hristos - Viața și acatistul, Editura Egumenița, Galați, 2009, p. 10)

Când ceri sfat la spovedanie, urmează-l până la capăt!

Dar s-a întâmplat o dată pe dos. La spovedanie, părintele a dat sfat unui tânăr să se cunune cu o văduvă, iar tânărul nu l-a ascultat şi s-a însurat cu cea pe care o voia.

- Ce să ascult eu de moşneag! Oricum, monahul n-o să afle, le-a zis el prietenilor.

Atunci când după o săptămână prietenii au mers la Kitaiev şi au trecut pe la fericit pentru binecuvântare, părintele i-a întâmpinat şi le-a dat proaspăţilor căsătoriţi un coş vechi, prăpădit, pe fundul căruia era o grămăjoară de gunoi, iar pe gunoi erau două mere...

Neputând înţelege pilda, tinerii au mers să se lămurească la duhovnicul Kitaievului.

Acesta, după ce i-a ascultat, a spus:
- Cele două mere proaspete sunteţi voi. Grămăjoara de gunoi de sub ele e viaţa nefericită care vă aşteaptă.

Şi într-adevăr, nu a trecut nici un an, că tinerii au început să se certe şi până la urmă s-au despărţit.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viaţa şi Acatistul, ediția a doua, revizuită, Editura Egumenița, Galați, p. 128)

„Domnul cârmuieşte întreaga lume, o să cârmuiască şi luntrea noastră...”

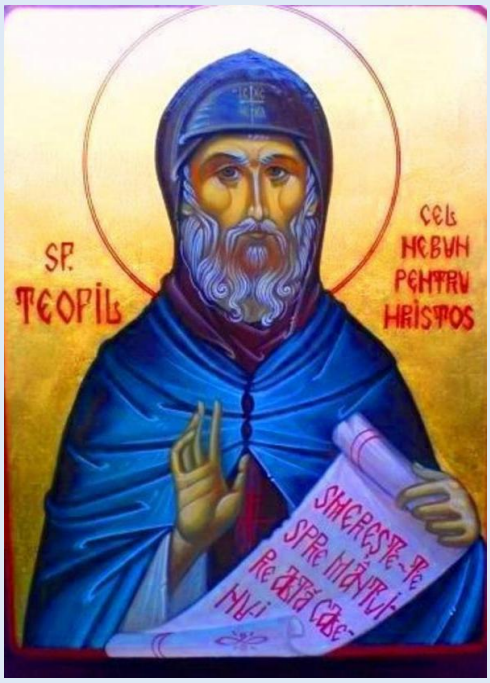

Odată, fericitul Teofil mergea pe malul Niprului spre Lavră. Împreună cu el era ucenicul Pantelimon. Era cam 16.00 după-amiaza şi mai rămăseseră două ore până să bată clopotele de Vecernie.

Ajungând în dreptul locului unde sunt peşterile Lavrei, fericitul a văzut o lotcă bogată şi a zis:

- Ştii, Pantelimoane, ce m-am gândit?

- Ce, batiuşca?

- Să trecem de cealaltă parte a Niprului. Acolo n-are cine să se roage lui Dumnezeu, aşa că ne-om ruga noi pentru toţi şi vom citi Sfânta Psaltire.

- Cum ştiţi, batiuşca...

Drumeţii s-au apropiat de mal şi fericitul a dezlegat lotca ce nu avea vâsle şi a grăit către Pantelimon.

- Şezi...

- Da’ cum o să mergem? a răspuns nedumerit ucenicul. Că nu avem vâsle, batiuşca... Trebuie să dăm fuga după vâsle.

- Nu trebuie... şezi când îţi spun!

- Şi de vâslit cum faci? Cu mâinile?

- Da’ la ce-ţi trebuie vâsle, nătărăule?

- Ca să umblăm pe apă, să cârmuim bărcuţa.

- Şezi, şezi. Domnul cârmuieşte întreaga lume, o să cârmuiască şi luntrea noastră.

Pantelimon s-a aşezat şi se uita să vadă ce-o să se mai întâmple. Fericitul a împins luntrea desprinzând-o de ţărm, s-a aşezat în spatele bărcii şi a deschis Psaltirea.

- Doamne, binecuvântează, a grăit el şi s-a afundat în citire.

Şi, o minune! Luntrea plutea singură, lin, înainte! Pantelimon stătea mut de uimire şi, ţinându-şi răsuflarea, nu putea să scoată nici un cuvânt. Valurile legănau barca şubredă. Soarele îşi trimitea din înălţime, prietenos, razele calde. Un vânticel lin adia în văzduh, mângâind cu gingăşie feţele călătorilor. Deodată, sub ochii ucenicului a strălucit ceva. Din apă au sărit o mulţime de peştişori de aur şi, lăsându-se pe fundul bărcii, au început să salte.

Pantelimon, înlemnit, a căutat întrebător spre fericit, dar Teofil stătea nemişcat şi încrucişându-şi braţele pe piept, i-a făcut semn să tacă:
- Linişte, taci... Sunt îngerii lui Dumnezeu! I-a trimis Domnul spre mângâierea noastră.

Pantelimon a intrat într-o stare de răpire de nedescris şi tot timpul se uita cu desfătare la peşti; şi atunci când lotca a început să se aproprie de ţărm, peştii au sărit şi s-au ascuns în apă...

Făcând cale întoarsă, s-a întâmplat acelaşi lucru.

- Pune pază gurii tale, a grăit fericitul către ucenic, şi uşă de îngrădire împrejurul buzelor tale, şi să povesteşti nimănui, până la moarte mea, despre ceea ce ai văzut acum...

Pantelimon a păstrat totul în mare taină până la moartea fericitului şi numai după aceea a povestit minunea multora dintre părinţii Lavrei.

Minunat este Domnul „Care în cer şi pe pământ tot ceea ce voieşte face, pe mări şi în toate adâncurile. A lui este marea şi El a zidit-o pe dânsa...”.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viaţa şi Acatistul, ediția a II-a, revizuită, Editura Egumenița, Galați, pp. 132-134)

Despre nebunii pentru Hristos - fragment din cadrul unui interviu cu Jean Claude Larchet

Traducere și adaptare: Tamara Hotnog
Sursa: Parlons d'Orthodoxie

Nebunia pentru Hristos, în concepţia Bisericii, este o lucrare duhovnicească ieşită din comun. Care era motivaţia nebunilor pentru Hristos, de ce alegeau această formă de lucrare eroică?

Pentru ei era vorba, înainte de toate, de a dobândi smerenia şi nepătimirea pe care Sfinţii părinţi o considerau ca fiind condiţie de acces la adevărata iubire de Dumnezeu şi a aproapelui. Dându-se drept nebuni, îşi atrăgeau dispreţul, batjocura, lăsându-se insultaţi şi adesea bătuţi. Ei suportau aceasta cu răbdare, fără a răspunde, fără a avea agresivitate reciprocă, ură sau ranchiună împotriva persecutorilor ci, dimpotrivă, fiindu-le recunoscători, iubindu-i mai mult şi rugându-se pentru ei.

Pe de altă parte ei vieţuiau fizic într-o extremă sărăcie, îmbrăcându-se în zdrenţe, chiar şi atunci când era foarte frig - şi adesea acoperindu-se cu haine când era cald! - mâncând puţin şi dormind la fel de puţin, trăind în locuri mizerabile, adesea pe mormane de gunoi! Răbdarea, smerenia, detaşarea, nepătimirea le dobândeau astfel în suflet şi în trup.

Aceste virtuţi se pot dobândi, bineînţeles, și pe alte căi, însă acest mijloc era mai radical: este mai greu să rămâi smerit, răbdător, nepătimitor când eşti supus con-

stant încercărilor. De asemenea, este mai greu să-i iubeşti pe cei ce te urăsc. După cum a spus Hristos şi după cum au repetat mai mulţi Sfinţi părinţi, nu avem nici un merit iubindu-ne prietenii; iubirea duşmanilor este criteriul adevăratei iubiri creştine.

Explicau oamenilor care-i înconjurau de ce se purtau ca nebuni pentru Hristos?

Nu. Dacă ar fi făcut-o, purtarea lor şi-ar fi pierdut valoarea şi sensul. Scopul lor era să treacă drept nebuni autentici şi să-şi ascundă cu grijă raţiunea de a fi a modului lor de viaţă.

Cum concepe Biserica misiunea nebunilor pentru Hristos? La ce poate folosi o lucrare ieşită din comun atât de specifică?

Nu există cu adevărat o misiune a nebunilor pentru Hristos care să poată fi definită a priori. Nu există o instituţie a Bisericii, este mai curând o harismă rezervată câtorva persoane care au primit o chemare pentru acest gen de viaţă, oarecum ca la profeţi - de care nebunii pentru Hristos se arată adesea apropiaţi. Niciodată nu este vorba nici atât de a exercita o funcţie în lume. Nebunii pentru Hristos duceau acest gen de viaţă mai întâi pentru ei înşişi, ca o formă de nevoinţă pur personală. În urma acestei nevoinţe, de fapt curăţirea de patimi, a smereniei şi iubirii pentru aproapele, au dobândit harismele Duhului - cel mai adesea înainte-vederea, profeţia şi vindecarea - şi atunci au pus aceste harisme în slujba altora. Însă acesta este mai degrabă un efect al modului lor de viaţă decât scopul ei.

Oamenii deveneau nebuni pentru Hristos pentru că aşa au hotărât ei sau era de fiecare dată o vocaţie dumnezeiască, însoţită de un dar deosebit?

Cel mai adesea, nebunii pentru Hristos au devenit astfel în urma unei îndrumări pe care au primit-o de la Dumnezeu, direct sau prin intermediul unui stareţ. Ei au intrat în acest mod de viaţă foarte tineri (precum Sfânta Pelaghia Ivanovna din Diveevo, la vârsta adolescenţei), uneori înaintaţi în vârstă (precum Sfântul Simeon din Emesa, care avea şaizeci de ani); uneori în timp ce cursul vieţii lor era normal, alteori, în urma unei crize (o boală gravă, ca în cazul Sfintei Pelaghia Ivanovna; moartea soţului, ca în cazul Sfintei Xenia de Sankt-Petersburg...).

Există o diferenţă între conceptul de „nebun pentru Hrisos" şi cel al lui „a o face pe-a nebunul pentru Hristos"? Cu alte cuvinte, existau în Biserică oameni care, uneori o făceau pe-a nebunii întru Hristos, însă nu erau nebuni pentru Hristos în sensul strict al cuvântului?

Au existat în Rusia, la sfârşitul secolului al XIX-lea şi la începutul secolului al XX-lea o înflorire a falşilor nebuni pentru Hristos. Unii dintre primii nebuni pentru Hristos au devenit sfinţi care săvârşeau minuni înainte şi după moartea lor. Persoanele care aveau un comportament care semăna cu cel al nebunilor pentru Hristos au sfârşit prin a inspira respect, chiar cinstire la o parte din populaţie. Acest fapt i-a împins pe nişte marginali în căutare de notorietate sau de pomană să se dea drept nebuni pentru Hristos sau să aducă un oarecare număr de persoane pentru a lua drept nebuni pentru Hristos pe nişte adevăraţi bolnavi mintal.

În Bizanţ, nebunii pentru Hristos erau, în principal, monahi. În Rusia, mireni. Cum se explică aceasta?

Nu cred că putem face o distincţie atât de tranşantă. Unul din cei mai renumiţi nebuni pentru Hristos bizantini, Sfântul Andrei din Constantinopol, era un laic, iar printre nebunii pentru Hristos ruşi cunoscuţi găsim un monah, Sfântul Teofil din Kiev, cât şi mai multe monahii de la Diveevo. În general, monahismul de obşte nu se pretează la acest gen de asceză, care presupune un mod de viaţă independent. Este, aşadar, normal să fie mai mulţi laici decât monahi printre nebunii pentru Hristos.

Raţionaliştii consideră nebunii pentru Hristos ca pe nişte bolnavi mintal sau slabi de minte. Vedeţi o parte de adevăr în această abordare?

În măsura în care nebunii pentru Hristos simulează nebunia, este greu pentru o privire exterioară şi chiar pentru un psihiatru avizat a-i deosebi de bolnavii mintal. Însă diferenţa între un adevărat nebun pentru Hristos şi un nebun este că nebunul pentru Hristos nu e nebun. Părinţii duhovniceşti ai nebunilor pentru Hristos, prietenii lor apropiaţi sau persoane care-i observau fără ca aceştia să se ştie observaţi au constatat şi mărturisit că în viaţa privată aveau un comportament absolut normal. Toată valoarea nebuniei pentru Hristos este că ea e voluntară şi nu suportată.

Din alt punct de vedere, dacă analizăm comportamentul în aparenţă iraţional al anumitor nebuni pentru Hristos, vedem că este perfect raţional: cuvintele nebunilor pentru Hristos care par incoerente sau comportamentul lor care pare iraţional erau primite ca întru totul pertinente de către cei cărora li se adresau şi care erau în măsură să le descifreze.Există aici o mare diferenţă de un adevărat nebun mintal care este cu totul închis în el şi ale cărui cuvinte şi fapte nu pot avea sens pentru alţii!

Prin ce se deosebea comportamentul provocator al nebunilor lui Hristos de cel al bufonilor, al saltimbancilor sau pur şi simplu al vagabonzilor?

Un bufon este un angajat, un fel de funcţionar al regelui, care are drept rol să-l amuze sau să-i spună direct lucruri pe care curtezanii i le ascund de teama de a-i displace, însă nu o face în numele unor valori creştine; un saltimbanc este un artist; un vagabond are un comportament contrariu eticii creştine. Nu este nimic din toate acestea la un nebun pentru Hristos. Un nebun pentru Hristos este, înainte de toate, un ascet a cărui viaţă este afierosită lui Dumnezeu, al cărui comportament şi ale cărui cuvinte sunt insuflate de Dumnezeu. I se poate întâmpla să spună mai marilor acestei lumi lucruri pe care alţii nu îndrăznesc să le spună, însă niciodată nu o fac pentru a-i distra nici cu îngăduinţa lor, nici fără riscuri.

Nebunii pentru Hristos nu se dedau la excentricităţi pentru a amuza lumea. Dimpotrivă, îşi atrag de cele mai multe ori mânia. Uneori comit fapte care par contrarii eticii creştine. De exemplu, fură de la bogaţi pentru a da săracilor, mănâncă carne în zi de post, merg în case de toleranţă - însă întotdeauna rămânând lăuntric curaţi şi cu scopul de a-i face pe oameni mai buni (de exemplu, pentru a relua cele trei cazuri: fiind mai cinstit şi mai generos; depăşind formalismul practicii religioase; schimbând viaţa).

În epoca antepetroviană, în Rusia, nebunii pentru Hristos puteau să jignească fără a fi pedepsiţi, puterea ţarului. De ce nepedepsiţi? Pentru că ţarii îi luau drept bufoni sau pentru că vedeau în ei mesageri ai dumnezeieştii voi?

Nu scăpau întotdeauna fără a fi pedepsiţi. Unii au fost loviţi şi închişi după ce au vorbit. Alţii şi-au impresionat interlocutorii pentru că le-au descoperit gândurile ascunse sau au prezis lucruri care s-au realizat imediat. Alţii, iarăşi, aveau reputaţia de a fi oameni duhovniceşti şi sfinţi, pe care se cădea să-i asculţi.

Puterea regală, ca şi cea a Bisericii, erau criticate nu numai de nebunii pentru Hristos, ci şi de către ereticii şi partizanii tuturor felurilor de reforme. Care este diferenţa? În conţinutul acestor critici? În forma lor? În obiectivele lor?

Nebunii pentru Hristos nu erau permanent contestatari, ei nu puneau în discuţie un regim politic ca atare şi nu criticau puterea în general. Respectau credinţa Bisericii şi reformele pe care le vizau era mai cu seamă cele ale comportamentelor, în vederea unei mai bune respectări a dumnezeieştilor porunci - iar aceasta după duh, iar nu după literă. Aveau cu cei puternici pe care-i întâlneau o relaţie care era întotdeauna personală, iar ceea ce spuneau urmărea, înainte de toate, să obţină o schim-

bare în comportamentul personal al interlocutorului sau modificarea unei decizii dăunătoare pe care acesta din urmă o luase sau avea să o ia.

În secolul al XVIII-lea, în Rusia, lucrarea nebuniei pentru Hristos a devenit foarte rară, dacă nu chiar a dispărut. Care au fost ultimii nebuni pentru Hristos ruşi? Sunt ei pomeniţi?

Nebunii pentru Hristos erau mai curând numeroşi în a doua jumătate a secolului al XIX-lea şi la începutul secolului al XX-lea, chiar foarte numeroşi, deoarece, după cum am zis, mulţi falşi nebuni pentru Hristos se amestecau cu cei adevăraţi. Revoluţia a contribuit, evident, la reducerea numărului nebunilor pentru Hristos, şi chiar la dispariţia lor, cu atât mai mult cu cât acest mod de viaţă se practică în public - iar în timpul perioadei comuniste toate manifestările publice ale vieţii religioase erau reprimate, la fel şi toate formele de marginalitate. Nebunii pentru Hristos care încă se manifestau au fost închişi ca bolnavi mintal. Câţiva au fost martirizaţi şi canonizaţi ca noi-martiri, precum Maxim Ruminanţev († 31.7.1928) şi Alexie Voroşin († 12.9.1937). Pot, de asemenea, cita un nebun pentru Hristos georgian, a cărui istorie o cunosc bine: arhimandritul Gabriel Urguebadze, care a răposat în 1995 şi care continuă şi astăzi să influenţeze viaţa celor care l-au frecventat.

Nebunia pentru Hristos, în concepţia Bisericii, este cu putinţă în zilele noastre?

Este mai greu în zilele noastre, din cauza circumstanţelor. Oamenii din sate nu mai au o viaţă publică comună ca altădată. Nu mai sunt laici, nici măcar monahi care să ducă o viaţă de nevoinţă atât de aspră ca cea pe care o duceau nebunii pentru Hristos şi care pare indisociabilă de condiţia lor. Atunci când am început să merg în pelerinaj la Muntele Athos, acum patruzeci de ani, mai erau câţiva nebuni pentru Hristos şi am întâlnit pe unul dintre aceştia abia acum zece ani, datorită unui prieten care s-a făcut monah la Muntele Athos, la îndemnul acestuia. Deşi în vârstă de şaizeci de ani, se lăsa insultat şi bătut ca un câine de către Bătrânul pe lângă care vieţuia, însă suporta totul cu răbdare şi iubire şi era întotdeauna vesel. Celor care i-au perceput calitatea duhovnicească şi care mergeau să-l viziteze le dădea sfaturi sau le prorocea prin parabole sau cuvinte enigmatice, a căror pertinenţă putea fi verificată după aceea.

Sfântul cuvios Teofil și Sfânta cuvioasă Parascheva (2012)

Moaștele Sfântului cuvios Teofil din Ucraina aduse la Iași de sărbătoarea Sfintei cuvioase Parascheva

Publicat de basilica.ro - 03.10.2012

De sărbătoarea Sfintei cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, la Iași, va fi adus un fragment din moaștele Sfântului cuvios Teofil din Ucraina. Ele vor veni de la Mănăstirea Kitaev, vineri, 12 octombrie.

După pelerinajul Calea Sfinților, din seara aceleași zile, odoarele sfinte vor fi depuse spre închinare credincioșilor în baldachinul amenajat pe esplanada catedralei mitropolitane.

Despre contextul aducerii la Iași a moaștelor Sfântului Teofil din Ucraina, a vorbit pentru Radio TRINITAS Înaltpreasfințitul Părinte mitropolit Teofan: *„Prezența în Moldova a Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos ne amintește despre darul binecuvântat pe care pământul ucrainean l-a făcut Moldovei prin persoana*

Sfântului Paisie Velicicovski de la Neamț. De asemenea, Sfintele moaște ale Sfântului Teofil ne amintesc despre darul pe care Moldova l-a făcut Ucrainei în persoana Sfântului Petru Movilă, mitropolitul Kievului și ctitorul unei școli de teologie care durează până astăzi”.

Constantin Ciofu - Moaştele Sfântului Teofil au ajuns aseară la Iaşi

11 octombrie 2012

Racla în care se află moaştele Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos, a sosit aseară la Iaşi de la Mănăstirea Kitaev - Ucraina. Sfintele moaşte au fost aduse de o delegaţie a Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Teofan, arhiepiscopul Iaşilor şi mitropolitul Moldovei şi Bucovinei.

La Iaşi se află de aseară racla cu fragmente din moaştele Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos. Sfintele moaşte au fost aduse de o delegaţie formată din

reprezentanţii Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei şi ai Mănăstirii Kitaev din Ucraina.

Delegaţia ucraineană a fost formată din părinţi de la Mănăstirea Kitaev şi de la Lavra Pecerskaia din Kiev.

Racla cu moaştele sfântului a fost întâmpinată de Înalt Preasfinţitul Părinte mitropolit Teofan, de părinţii slujitori de la Catedrala mitropolitană, care au intonat troparul Sfântului Teofil, şi de numeroşi credincioşi.

Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei şi-a exprimat bucuria pentru faptul că, alături de moaştele Sfintei Parascheva, pelerinii vor avea posibilitatea să se închine şi la racla ce adăposteşte un fragment din moaştele Sfântului Teofil.

IPS Teofan a amintit apoi de legătura frumoasă între Iaşi şi Kiev, creată prin intermediul Sfântului Petru Movilă şi a Sfântului Paisie Velicicovschi.

Delegaţia Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei a plecat din Iaşi marţi, 9 octombrie, spre Ucraina şi a ajuns la Mănăstirea Kitaev, aflată într-o suburbie a Kievului, spre orele serii. „La Kitaev ne-am închinat la moaştele întregi ale Sfântului Teofil care sunt depuse într-o raclă aurită, aşezată într-un paraclis închinat celor 12 apostoli ai Mântuitorului Hristos.

Pentru hramul de la Catedrala mitropolitană din Iaşi, fragmentele din moaştele Sfântului Teofil au fost aşezate într-o raclă mai mică“, a relatat pr. Andrei Zlăvog, directorul Compartimentului Aprovizionare Transport şi Parc Auto al Centrului eparhial Iaşi.

Ieri, 10 octombrie, părinţii din delegaţie s-au îndreptat spre Iaşi cu racla cu moaştele Sfântului Teofil pentru a fi venerate de credincioşii care vin la sărbătoarea Sfintei Parascheva. „Ne-am închinat în cele trei catedrale din Lavra Pecerskaia de la Kiev, în peşterile aflate sub aceste lăcaşuri de închinăciune şi la mormântul Sfântului Petru Movilă, care se află în catedrala mare a Lavrei, apoi ne-am îndreptat spre Iaşi. Înalt Preasfinţitul Antonie, arhiepiscop de Borispil şi rector al Academiei Teologice din Kiev, va ajunge pe Aeroportul din Iaşi mâine, 12 octombrie, la ora 13:00“, a amintit pr. Andrei Zlăvog.

Moaştele Sfântului Teofil vor rămâne la Iaşi până marţi, 16 octombrie, când racla cu moaştele Sfântului se va întoarce în Ucraina.

Moaştele Sfântului Teofil, la Iaşi

12/10/2012

Timp de cinci zile, între 11 şi 16 octombrie, credincioşii aflaţi la Iaşi vor putea să se închine la moaştele Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos, de la Mănăstirea Kitaev - Ucraina. Racla cu sfintele moaşte va fi aşezată lângă cea a Sfintei cuvioase Parascheva.

O delegaţie a Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Teofan, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, a adus miercuri, 10 octombrie, spre orele serii, racla cu moaştele Sfântului cuvios Teofil. Sfintele moaşte vor fi depuse în paraclisul Reşedinţei mitropolitane.

Joi, 11 octombrie, racla Sfântului va fi depusă pe esplanada din faţa Catedralei mitropolitane din Iaşi spre închinare. Moaştele Sfântului Teofil vor rămâne la Iaşi până marţi, 16 octombrie, când racla cu moaştele Sfântului se va întoarce la Kiev.

“Nebunia pentru Hristos”

Sfântul cuvios Teofil s-a născut în luna octombrie a anului 1788, în localitatea Mahnovo, aflată în apropiere de Kiev. În anul 1812, tânărul a intrat în Mănăstirea Bratski, unde a primit următoarele ascultări: brutar, bucătar, ajutor de felcer, paraclisier şi clopotar.

În ziua de 11 decembrie 1821, el a fost tuns în monahism, cu numele de Teodorit. După aceasta, el a fost rânduit responsabil cu veşmintele bisericii. În ziua de 30 septembrie 1822, monahul Teodorit a fost hirotonit ierodiacon, iar mai apoi, în ziua de 6 februarie 1827, a fost hirotonit ieromonah şi rânduit iconom.

Dorind însă a se îndeletnici şi mai mult cu rugăciunea, sfântul a cerut binecuvântare pentru a se retrage în pustnicie, în peşterile săpate de cuviosul Teodosie, în satul Lesniki. Neprimind binecuvântarea dorită, cuviosul a început a se nevoi din ce în ce mai aspru, sub chipul “nebuniei pentru Hristos”.

A trăit 65 de ani

În ziua de 9 decembrie 1834, el a fost rânduit schimnic sub numele de Teofil. Din această zi, sfântul s-a retras într-o livadă izolată, lângă satul Glubocita, unde s-a nevoit mulţi ani.

Datorită vârstei înaintate, în ziua de 1 decembrie 1844, ieroschimonahul Teofil a cerut să fie închinoviat în Lavra Pecerska. Însă arhiepiscopul Filaret l-a mutat în pustia Goloseev, aflată tot în apropiere de Kiev.

În anul 1848, fiind ocărât pentru comportamentul său “ciudat”, cuviosul a fost alungat din pustia Goloseev, retrăgându-se într-o livadă din apropiere de Kitaev. În ziua de 23 aprilie 1853, cuviosul s-a întors însă în pustia Goloseev. La îndemnul mitropolitului, în ziua de 15 iulie 1853, Sfântul Teofil s-a întors în lavra de la Kitaev.

Sfântul cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos a trecut la cele veşnice în ziua de 28 octombrie 1853, la vârsta de 65 de ani. După adormirea sa, sfântul a fost înmormântat în sicriul pe care l-a păstrat în chilia sa toată viaţa.

Kitaev, sfinţenia pustiei

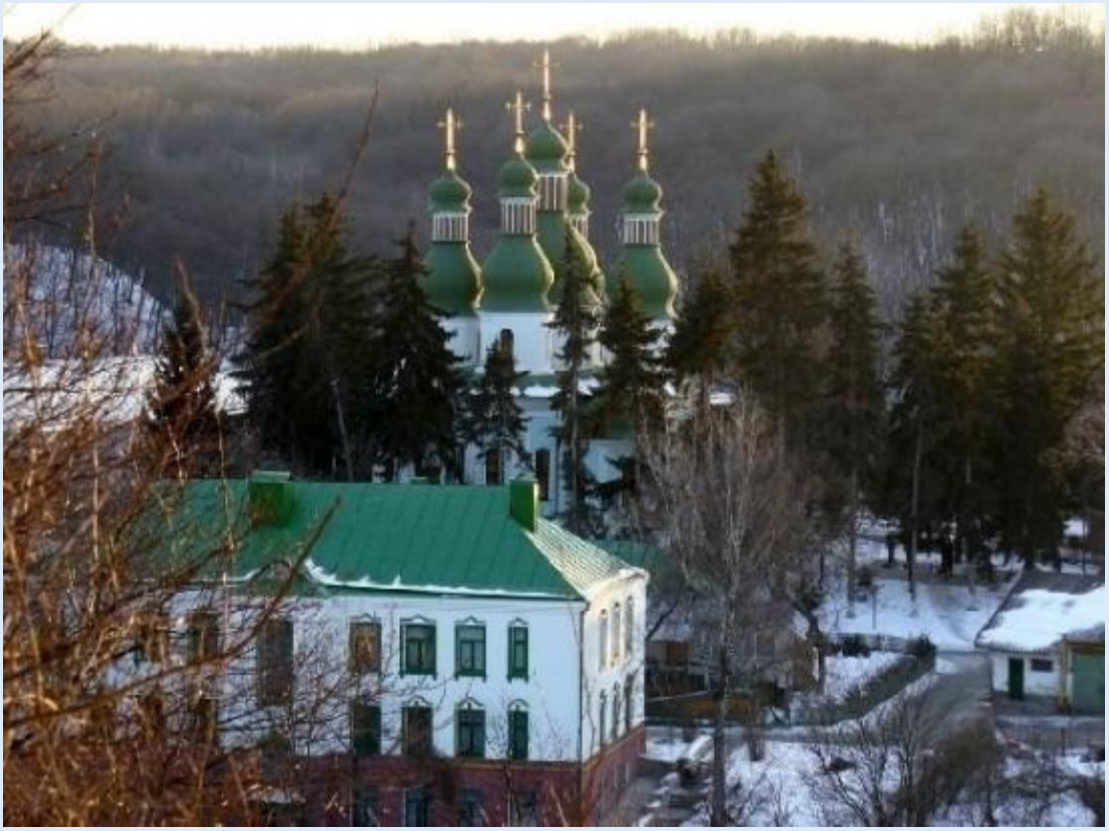

Mănăstirea Kitaev a fost atestată documentar în anul 1159

Mănăstirea Kitaev este una dintre cele mai renumite mănăstiri ortodoxe din Ucraina, alături de Lavra Pecerska, Lavra Poceaev, Mănăstirea Bânceni şi Lavra Sviatohirsk. Aflată în apropiere de Kiev, această mănăstire adăposteşte cinstitele moaşte ale Sfintei cuvioase Dositeea şi ale Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos, precum şi părticele din moaştele Sfinţilor apostoli, ale Sfinţilor Ioachim şi Ana, ale Sfinţilor Zaharia şi Elisabeta, ale Sfântului cuvios Serafim de Sarov, ale Sfântului mucenic Trifon şi ale Sfântului Daniil al Moscovei.

Mănăstirea Kitaev a fost atestată documentar în anul 1159. De multă vreme, însă, “pustia Kitai”, după cum era numit locul, oferea călugărilor pustnici liniştea cea mult dorită.

Mitropolitul Moldovei, IPS Teofan: Creştinul adevărat este “nebun întru Hristos”. Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos şi cuvioasa Parascheva/ Când ajungem la întâlnirea cu Dumnezeu?

13.10.2012

“Am spovedit adesea tineri care erau mâhniţi că mamele lor fie nu le îngăduie să postească, fie nu-i lasă să meargă mai des la biserică şi să se spovedească (“că doar nu te-ai călugărit, trebuie să-ţi trăieşti viaţa!” - e, cel mai adesea, sloganul acestor mame). Aceşti tineri pot fi întărâţi, prin pilda Sfântului Teofil, în “nebunia” lor pentru Hristos şi încurajaţi să ia aminte mai mult la dorul din inima lor, cel îndreptat către Dumnezeu, decât la această “îngrijorare” a părinţilor trupeşti”.

***

Doxologia: IPS Teofan: „Orice creştin adevărat este un «nebun pentru Hristos»”

Înaltpreasfinţia voastră, mulţumim că aţi acceptat să reveniţi la microfonul postului nostru de radio cu prilejul acestei sărbători speciale, îndrăznesc să-i spun, cea mai populară şi, de ce nu, cea mai mare sărbătoare a Mitropoliei noastre. Cu ce gânduri întâmpinaţi anul acesta sărbătoarea Sfintei cuvioase

Parascheva de la Iaşi şi, dacă îmi permiteţi, voi spune că este al V-lea hram pe care îl întâmpinaţi şi îl trăiţi în calitate de Mitropolit al Moldovei şi Bucovinei?

Slavă lui Dumnezeu pentru cei cinci ani! Slavă lui Dumnezeu şi pentru ceea ce, cu mila Lui, va urma spre slava numelui Său şi spre slujirea Bisericii Lui din Moldova. Întâmpin această sărbătoare precum orice credincios, cu multă şi aleasă bucurie. Pentru că bucurie este întâlnirea cu Sfinţii lui Dumnezeu, bucurie este întâlnirea cu pelerinii care vor veni, iar unii dintre ei sunt deja la Iaşi.

Întâmpin această sărbătoare cu nădejde că vom fi gazde ospitaliere şi cu dragoste multă pentru toţi cei care vor fi aici în aceste zile. Mă gândesc în primul rând la mulţimea de pelerini care înfruntă frigul, probabil şi ploaia, cu mila Domnului şi slavă Lui pentru toate.

Întâmpin această sărbătoare cu bucurie multă pentru că îl vom avea ca oaspete înalt şi drag pe Preafericitul Părinte patriarh Daniel, care revine şi anul acesta în locul în care a slujit Biserica Mântuitorului Hristos din Moldova pentru aproape două decenii. Îl întâmpinăm cu drag şi pe Preafericitul Hristofor, mitropolitul ţinuturilor Cehiei şi Slovaciei, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe de acolo. De asemenea, îl avem printre noi pe Înaltpreasfinţitul Antonie de la Kiev, rectorul Academiei Teologice „Sfântul Petru Movilă”, din capitala Ucrainei. Vor mai veni ierarhi şi alţi ierarhi, din ţară şi din străinătate. Cu certitudine vor veni şi autorităţi ale Statului de la Bucureşti şi autorităţi locale. Împreună vom forma poporul lui Dumnezeu aşezat în genunchi la moaştele Sfintei Parascheva şi la moaştele Sfântului Teofil, cel nebun pentru Hristos.

Legătura frumoasă dintre Ortodoxia românească şi cea ucraineană

Înaltpreasfinţia voastră, pentru că aţi amintit de Sfântul cuvios Teofil, a devenit o tradiţie iubită nu doar pelerinajul credincioşilor la Iaşi, de sărbătoarea Sfântei Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, ci şi un alt fel de pelerinaj şi anume „pelerinajul Sfinţilor” în inima Moldovei. Iată, anul acesta sunt venite aici moaştele Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos, de la Kitaev, din Ucraina. Există un anumit motiv pentru care a fost ales să fie invitat Sfântul Teofil?

Am considerat că este bine, împlinindu-se anul acesta 370 de ani de la Sinodul de la Iaşi, organizat împreună cu Biserica Ortodoxă din Ucraina, cu Patriarhia de Constantinopol; că este bine datorită prezenţei Kievului în momentul de la Iaşi de acum 370 de ani, să avem spre închinare, alături de moaştele Sfintei Parascheva, un sfânt din acea parte a Ortodoxiei.

Prezenţa Sfântului Teofil, cel nebun pentru Hristos, ne aduce aminte de un alt ucrainean, care a slujit, parcă, precum nimeni altul Biserica Ortodoxă din Moldova în dimensiunea sa monahală şi anume Sfântul Paisie Velicicovschi de la Neamţ şi desigur prezenţa Sfântului Teofil la Iaşi şi a delegaţiei Bisericii Ortodoxe din Ucraina, condusă de Înaltpreasfinţitul Antonie; ne aduce aminte de darul pe care Moldova l-a făcut Bisericii din Ucraina, în persoana Sfântului Petru Movilă.

Aşadar, încercăm în acest an să trăim pentru câteva clipe acea legătură frumoasă pe care au cunoscut-o Bisericile din Moldova şi din Ucraina de-a lungul veacurilor, să o retrăim acum, pentru câteva zile, în amintirea acelui moment cu totul de excepţie din istoria Bisericii Ortodoxe Universale şi anume Sinodul de la Iaşi, de acum 370 de ani.

Înaltpreasfinţia voastră, din viaţa Sfântului Teofil se ştie că a trăit destul de aproape de noi, aşa cum spuneaţi, atât geografic, pentru că vorbim despre Ucraina, cât şi temporal. Sfânta Parascheva se află acum aici, însă ea vine de departe, atât geografic, dar şi temporal. Se ştie că sfinţii au multe în comun, dar ce trăsături comune, duhovniceşte vorbind, îi leagă pe cei doi Sfinţi: Sfântul Teofil din Ucraina şi Sfânta Parascheva de la Iaşi?

Sfinţii au în comun dragostea lor faţă de Dumnezeu. În ceea ce priveşte legătura dintre cei doi Sfinţi, Sfânta cuvioasă Parascheva şi Sfântul cuvios Teofil, în primul rând, amândoi au fost cuvioşi călugări; amândoi au fost oameni ai rugăciunii, care au dorit să se detaşeze de lume şi nu din ură faţă de aceasta, ci pentru a o sluji mai bine, pentru a se jertfi pentru ea mai adânc, prin intermediul, în mod special, al rugăciunii. Pe amândoi îi uneşte, aşa cum aminteam, dorul după Dumnezeu, fără de care o fiinţă umană nu poate atinge nimbul sfinţeniei. De asemenea, putem spune că atât Sfânta Parascheva, cât şi Sfântul Teofil au fost binecuvântaţi de Dumnezeu prin darul facerii de minuni. Şi credincioşii, an de an, mărturisesc despre această binecuvântare, care face atât de bine, binecuvântare simţită de credincioşi atunci când îşi pleacă genunchii, atât la moaştele Sfântului Teofil, cât, mai ales, la moaştele Sfintei Parascheva de la Iaşi.

Ce înseamnă „nebun pentru Hristos”

Înaltpreasfinţia voastră, Sfântul Teofil este numit „cel nebun pentru Hristos”. Ce înseamnă această sintagmă? Creştinii, cel puţin cei de astăzi, mai pot fi în vreun fel, duhovniceşte vorbind, „nebuni pentru Hristos”, în lumea în care trăim noi?

Am putea spune că orice creştin adevărat este un nebun pentru Hristos. Sfântul apostol Pavel, într-una din scrisorile sale mărturiseşte: „Cuvântul Crucii este nebunie pentru unii, este sminteală pentru alţii, dar pentru cei care cred în Cuvântul lui Dumnezeu este puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni I, 18), binecuvântarea lui Dumnezeu. „Nebunia pentru Hristos” înseamnă a împlini exigenţele Evangheliei până la ultimele consecinţe ale ei; „nebunia pentru Hristos” înseamnă a fugi de slava şi aprecierea venite din partea oamenilor, pentru a primi slavă şi mântuire de la Dumnezeu. „Nebunia pentru Hristos” înseamnă a descoperi bucuria în suferinţă, în necazurile şi ocările pe care le aduc oamenii. Este grea această Cruce de purtat,

cel puţin în acest sens. „Nebunia pentru Hristos” înseamnă a avea încredinţarea că „puterea lui Dumnezeu în slăbiciune se arată” (II Corinteni XII, 9), după cuvintele aceluiaşi dumnezeiesc apostol Pavel, adică încrederea totală în Dumnezeu şi neîncrederea în forţele proprii, dedicarea în exclusivitate a omului sau altoirea lui pe puterea lui Dumnezeu; „nebunia pentru Hristos” înseamnă a te conduce nu după logica şi înţelepciunea omenească, ci după gândul Mântuitorului Hristos, care spune: „Fericiţi cei săraci cu duhul…, fericiţi cei ce plâng…, fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate…” (Matei V, 3-12).

Aşadar, în esenţă, orice creştin este sau, mai bine zis, trebuie să fie nebun pentru Hristos, adică puternic ancorat în Evanghelie şi nu în înţelepciunea lumii acesteia. Din păcate, trebuie să recunoaştem, puţini sunt cei care ating această desăvârşire evanghelică: a fi nebun pentru Hristos.

Sfânta Parascheva a atins această treaptă; Sfântul Teofil, supranumit „cel nebun pentru Hristos” este definit în conştiinţa credincioşilor ca purtător al acestui mare dar, a fi „nebun pentru Hristos”, adică a fi întru totul detaşat de logica acestei lumi, de înţelepciunea omenească şi a trăi numai în ritmul Împărăţiei lui Dumnezeu chiar din această lume.

Exemplul vieţii Sfântului Teofil pentru creştinii de astăzi

Înaltpreasfinţia voastră, în viaţa Sfântului Teofil se vorbeşte, printre alte multe fapte minunate, despre ocrotirea minunată pe care a trimis-o Dumnezeu asupra pruncului Toma, viitorul ieroschimonah Teofil, atunci când mama lui a dorit să scape de el, deoarece îl privea ca pe o povară, ca pe o ruşine pentru familia sa. Care este semnificaţia acestui episod pentru noi, cei de astăzi, privitor la darul naşterii de prunci?

Datorită situaţiei demografice dezastruoase în care se află Europa şi, din păcate, şi noi aici, orice exemplu bun din viaţa lumii, din viaţa Bisericii, din viaţa sfinţilor, este absolut necesar să fie mărturisit. Sfântul Teofil a avut o copilărie nefericită în familie, în mod special datorită mamei sale. În cele din urmă, prin mila Domnului, mama şi-a recunoscut greşeala că nu a avut grijă, aşa cum se cuvine, de pruncul cu care a fost binecuvântată de Dumnezeu.

Ar fi bine ca mamele şi taţii să înţeleagă că a avea copii este un mare dar de la Dumnezeu, că a-i creşte frumos este absolut o necesitate. Nădăjduiesc în faptul că mulţi pelerini, veniţi la Iaşi în aceste zile, mame tinere, taţi tineri, care au, cu darul lui Dumnezeu, încă posibilitatea de a zămisli şi naşte copii, să citească viaţa

Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos şi să vadă, prin intermediul vieţii acestui mare sfânt, regretele mărturisite la bătrâneţe de mama lui, pentru că nu a avut în tinereţe o atitudine corespunzătoare. Şi aflând despre aceasta să înţeleagă ce înseamnă a avea un copil şi a-l creşte creştineşte şi, în cazul nostru, româneşte, adică în mod autentic ancorat în învăţătura Sfintei Scripturi şi în dobândirea cunoştinţelor necesare, pentru ca, atunci când pruncul va fi adult să fie bucurie părinţilor, bucurie ţării şi neamului.

Sfânta cuvioasă Parascheva, cea mult folositoare, cum este numită în Acatist, adună an de an, sute de mii de pelerini. În contextul destul de greu în care trăim astăzi, când oamenii sunt preocupaţi şi distraşi mai mult de cele materiale, ce mai caută atâţia oameni la Sfinţi? De ce vin atât de mulţi? Ce le pot oferi sfinţii lor?

Pentru foarte multe pricini, creştinii se îndreaptă spre locurile unde sunt sfinte moaşte. Aş aminti, pe scurt, doar de unul, şi anume: creştinii, adică noi toţi, recunoaştem că suntem păcătoşi şi recunoaştem, în acelaşi timp, că sunt sfinţii sunt oameni care au depăşit păcatul. Recunoscându-ne pe noi păcătoşi, recunoscând sfinţenia sfinţilor, alergăm către ei, pentru că sfinţenia lor ne atrage, căci acolo ar trebui să fim şi noi unde sunt ei, să avem aceeaşi viaţă pe care au avut-o ei. Neputând fi ca ei, dorim să fim cel puţin în preajma lor, să-i atingem, să-i sărutăm, să-i îmbrăţişăm. Apoi, ştim, de asemenea, că sfinţii au „uşa deschisă" la Dumnezeu, unde noi, datorită greutăţii păcatelor, cu dificultate putem ajunge, şi îi rugăm pe ei să se roage pentru noi, ca şi nouă Dumnezeu să ne deschidă uşa milostivirii Sale.

Simţim ajutorul lor şi, atunci când avem ocazia alergăm către ei, nădăjduind în mâna lor ocrotitoare, aşezată asupra creştetului nostru, care se pleacă smerit în faţa sfintelor lor moaşte.

Pelerinajul şi turismul religios

Înaltpreasfinţia voastră şi la Iaşi şi, presupun că şi în alte locuri unde se organizează evenimente religioase de o asemenea amploare, sunt şi alte părţi ale sărbătorilor, pe care, poate, unii le caută mai mult decât pe cele duhovniceşti. Putem spune despre pelerinajul la Locurile Sfinte, la moaştele sfinţilor, la locuri ce adăpostesc icoane făcătoare de minuni, că este un act de turism cu o tentă religioasă sau pelerinajul este ceva mai profund, un act de mărturisire a credinţei, de exprimare a ei?

Turismul religios şi pelerinajul sunt două lucruri diferite. Turistul vine să vadă monumente istorice, să admire opere de artă, să trăiască pentru câteva clipe într-un peisaj frumos, pentru că, în general Locurile Sfinte sunt aşezate în munţi, în păduri, în locuri unde zarva lumii ajunge mai greu. Turistul vine să-şi întregească cultura generală într-un sit, într-un loc religios. Pe când pelerinul, îndreptându-se spre o mănăstire, spre un loc sfânt, spre sfintele moaşte, vine să se roage, să se apropie de Dumnezeu. Pelerinul vine să trăiască pentru câteva clipe într-un alt ritm, decât în ritmul agitat care, în general, îi defineşte existenţa în zilele obişnuite.

Pelerinul se îndreaptă spre Locurile Sfinte pentru a-şi tămădui sufletul, pentru că are prea multe greutăţi care-i apasă cugetul său. Pelerinul vine la un loc sfânt pentru că simte nevoia să se curăţească înlăuntrul său de noroiul păcatelor care, puţin câte puţin, se aşează la baza acestui cuget lăuntric.

Dar există şi situaţii, slavă Domnului!, când pelerinul şi turistul se regăsesc în aceeaşi persoană. Turistul vine să vadă o operă de artă şi aceasta fiind de excepţie, de exemplu o icoană ortodoxă autentică, turistul simte, chiar dacă nu doreşte neapărat şi nu caută acest lucru, sinte, aşadar, că ceva îl atinge. Începe să-şi pună întrebări şi, dintr-o dată, este înveşmântat, cel puţin în parte, în haină de pelerin. Pelerinul, de asemenea, poate şi el cunoaşte frumuseţea unei mănăstiri, nu doar în latura sa duhovnicească pură, ci în latura arhitectonică a obiectivului, în partea artistică a acesteia. Acest lucru îi întregeşte şi pelerinului perspectiva asupra ceea ce, în cele din urmă, el caută, venind într-un loc sfânt şi monument istoric, în acelaşi timp.

La final, v-aş ruga să adăugaţi câteva concluzii ori să subliniaţi câteva lucruri care ii se par mai importante, privitor la hramul Sfintei Parascheva, poate comparativ cu anii trecuţi şi nu neapărat din punct de vedere organizatoric, să spunem, ci mai mult concluzii duhovniceşti.

Cred că şi în pelerinajul de anul acesta nu facem altceva decât să ne înscriem în aceeaşi tradiţie, deja trăită adânc şi frumos şi de noi, cei din Iaşi, şi de pelerinii care ne calcă pragul. Aşadar, nimic nou, aceeaşi fervoare, aceleaşi doruri exprimate de credincioşi, acelaşi rând de pelerini, parcă interminabil. Slavă Domnului pentru aceasta! Probabil sunt şi lucruri noi, în sensul că sunt oameni noi, chipuri noi, oameni care au aflat, prin diferite căi, despre binefacerile Sfintei Parascheva şi se îndreaptă. Dar avem aceeaşi ambianţă sacră a tot ceea ce se întâmplă aici, avem aceeaşi intensitate a credinţei şi, bineînţeles, aceeaşi Sfântă Parascheva, mult folositoare, mult ocrotitoare, mult binecuvântătoare, mult sfinţitoare şi credincioşii simt acest lucru. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Mulţumim, Înaltpreasfinţia voastră, vă sărutăm dreapta, vă mai aşteptăm la Radio Trinitas şi vă rugăm să ne binecuvântaţi!

Bucurie sfântă! şi rugăciunile Sfintei Parascheva şi ale Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos să ne ocrotească în aceste zile, să le avem frumoase pentru sufletele noastre şi pentru slava lui Dumnezeu Cel în Treime lăudat. Doamne ajută!

(Transcriere şi adaptare pentru doxologia.ro de diac. Marian Pătraşcu)

Ziarul de Iaşi: pr. Constantin Sturzu: Nebun pentru Hristos

Zilele acestea, o sintagmă nouă (pentru unii) a intrat în conştiinţa opiniei publice: "nebun pentru Hristos". Cei mai familiarizaţi cu literatura aghiografică cunosc foarte bine acest tip de caracterizare a unor sfinţi, specific mai ales spaţiului ortodox rusesc.

Aducerea, de la Kiev la Iaşi, a moaştelor Sfântului cuvios Teofil ne obligă la a clarifica sensul acestei sintagme şi de a desluşi înţelesul pe care-l poate avea pentru noi, cei de azi. Mai ales că termenul "nebun" este, în limbajul curent, asociat unei stări patologice, incompatibilă cu specificul vieţii trăite în sfinţenie. Aşa încât, încă de la început, trebuie precizat că "nebunia" Sfântului Teofil (ca şi a altor sfinţi) nu se referă la anumite boli sau neputinţe de ordin psihic.

Un sfânt "nebun pentru Hristos" nu este o persoană bolnavă mintal, care nu mai deţine controlul asupra comportamentului şi gândirii sale, ci este un credincios care alege să se facă pe sine nebun, din dorinţa fierbinte de a se apropia cât mai mult de Dumnezeu, alegând o purtare şi un limbaj care pot sminti pe cei din jur, dar prin care se feresc de slava deşartă (lauda) pe care ar putea-o primi de la lume. Spre deosebire de un nebun (bolnav mintal) care nu poate alege să se comporte ca un

om sănătos, cel care se face pe sine “nebun pentru Hristos“, poate renunţa oricând la comportamentul acesta al său.

Dintr-un anumit punct de vedere, orice sfânt poate fi numit “nebun pentru Hristos”. Pentru că sfinţenia se dobândeşte îndreptându-ne către Dumnezeu cu o dragoste “nebună”, în care eşti dispus să te rupi de toţi şi de toate, inclusiv de familie, dacă aceasta se face piedică în calea către Dumnezeu.

Sfânta cuvioasă Parascheva, pe care o cinstim în mod deosebit în aceste zile, a făcut multe lucruri “nebuneşti” în viaţa ei: a oferit, pe când era doar o copilă, hainele sale scumpe copiilor mai necăjiţi, fiind mustrată de ai săi; a împărţit toată averea moştenită de la părinţii săi şi s-a retras spre a trăi viaţa monahală; a revenit în patria sa, spre sfârşitul vieţii, dar nu a spus nimănui cine este, trăind ca o străină. Tot acest comportament al său ar putea fi lesne catalogat de către un om obişnuit ca fiind unul “nebunesc”. Dar singura ei dorinţă a fost aceea de a împlini poruncile din Evanghelie, ascultând în mod desăvârşit de Mirele Hristos, în pofida unor reguli sau cutume ale comunităţii în care s-a născut şi a trăit cea mai mare parte a vieţii sale. Iar astfel de fapte “nebuneşti” am putea găsi în viaţa oricărui sfânt canonizat de Biserica Ortodoxă.

Sfinţii “nebuni pentru Hristos” se disting totuşi de cei care nu sunt numiţi ca atare în sinaxare şi calendare bisericeşti, întrucât au avut un comportament, voit şi pronunţat, mai “scandalos” în ochii lumii.

Spre exemplu, Sfântul Vasile din Moscova, care a trecut la cele veşnice pe 2 august 1557, obişnuia să sărute cu lacrimi colţurile caselor în care se organizau chefuri şi se făceau fapte dezmăţate, spre surprinderea multor trecători. Dar el făcea acest lucru nu pentru că aprecia cele ce se petreceau în acele case, ci pentru că îi vedea pe îngerii păzitori ai acelora stând, întristaţi, afară, şi se ruga pentru îndreptarea celor care o luaseră pe cale desfrâului şi a beţiei.

Un astfel de comportament, considerat ciudat chiar şi de mai marii săi pe linie bisericească, a avut şi Sfântul Teofil, prezent la Iaşi, zilele acestea, printr-o părticică din sfintele sale moaşte. Acesta a refuzat, chiar de la naştere, să fie alăptat de mama sa (care a născut doi gemeni, pe Toma - care a devenit Teofil, după călugărie - şi pe Calinic), preferând fiertura de cartofi şi legume în locul laptelui matern. Faptul că alegea să postească, prunc fiind, ne indică faptul că Toma era rodul rugăciunii multor înaintaşi cu viaţă sfântă (tatăl său era preot şi provenea dintr-o familie foarte credincioasă). Mama sa, Eufrosina, nu a putut primi o asemenea “jignire” din partea fiului său şi a încercat, cu mintea întunecată de ură şi

de superstiţii, în mai multe rânduri, să-l ucidă, dar pruncul a fost salvat de fiecare dată de puterea lui Dumnezeu. Spre finalul vieţii, şi-a cerut iertare de la acest copil al său, care a fost crescut, succesiv, de mai multe familii, până la momentul în care a intrat în mănăstire.

Nici în mănăstire însă Teofil nu a fost înţeles şi acceptat, fiind catalogat ca "încăpăţânat şi nesupus" şi ca făcând multă sminteală printre credincioşi prin "ciudăţeniile" sale. Oamenii însă îl iubeau şi îl căutau pentru milostenia sa şi pentru cuvântul său cel cu multă putere. Uneori le dădea celor care-l căutau la chilie câte un obiect - un ciob, o aşchie, un capăt de lumânare, chiar o bucată de balegă - prin care atrăgea atenţia, în mod profetic, persoanei respective, asupra unor lucruri ce urmau să i se întâmple. Dar evita, cel mai adesea, să dea ochii cu pelerinii, făcând din chilia sa un loc de nevizitat, plin de mizerie şi de lucruri aşezate în dezordine, care "să-i amintească în permanenţă despre mizeria şi neorânduiala din sufletul său".

"Va veni vremea când oamenii au să înnebunească"

Câteva lucruri poate înţelege creştinul de azi luând aminte la vieţile unor astfel de "nebuni pentru Hristos". Mai întâi, noi nu putem să ne numim creştini dacă nu alegem să-L iubim pe Hristos mai mult decât orice altceva de pe lumea aceasta. Iar iubirea noastră să fie atât de puternică, încât să biruiască, la nevoie, orice reguli sau comportamente cărora li se supune lumea.

Atitudinea Eufrosinei faţă de fiul său, Toma, o regăsim, din păcate, şi la alte mame din zilele noastre, atunci când îşi ucid copiii prin avort sau când nu-şi apropie copilul de Biserică, nu-l învaţă nimic despre Dumnezeu or, mai grav, chiar îl împiedică pe acesta să împlinească poruncile evanghelice.

Am spovedit adesea tineri care erau mâhniţi că mamele lor fie nu le îngăduie să postească, fie nu-i lasă să meargă mai des la biserică şi să se spovedească ("că doar nu te-ai călugărit, trebuie să-ţi trăieşti viaţa!" - e, cel mai adesea, sloganul acestor mame). Aceşti tineri pot fi întărâţi, prin pilda Sfântului Teofil, în "nebunia" lor pentru Hristos şi încurajaţi să ia aminte mai mult la dorul din inima lor, cel îndreptat către Dumnezeu, decât la această "îngrijorare" a părinţilor trupeşti.

Dar sunt multe alte momentele în care eşti pus în situaţia de a te comporta "firesc" (adică în mod conformist, precum cei din jurul tău), dar poţi alege calea unui comportament mai "nebunesc": atunci când alegi să mănânci de post, deşi toţi colegii te îndeamnă să mănânci de frupt; când eşti într-un mijloc de transport în

comun şi eşti singurul care-şi face cruce, la trecerea prin dreptul unei biserici; când spui o rugăciune şi îţi faci cruce înainte de a lua masa într-un loc public şamd. Şi prin astfel de gesturi, noi Îl mărturisim pe Hristos şi ne facem, cumva, nebuni în faţa oamenilor care nu-L iubesc pe Dumnezeu. În nici un caz nu trebuie să-i imităm pe sfinţii nebuni pentru Hristos în comportamentul exterior (adică să umblăm murdari, să avem camerele în dezordine etc.), dar, dacă ţinem la comuniunea cu Dumnezeu mai mult decât la părerea oamenilor din jur, nu ne vom sfii a da o mărturie creştină oriunde în această lume.

În final, mai trebuie să reflectăm asupra unui alt tip de nebunie, nu pentru, ci împotriva lui Dumnezeu, despre care vorbea Sfântul Antonie cel mare, când zicea că "va veni vremea când oamenii au să înnebunească şi, de vor vedea pe cineva că nu-i nebun, se vor scula asupra lui strigându-i că-i nebun, pentru că nu-i ca ei". Şi vremea aceea a cam venit. Câţi tineri nu sunt consideraţi ciudaţi de către colegii lor doar pentru că doresc să nu aibă nici un fel de relaţii sexuale înainte de căsătorie? Câte mame nu sunt considerate inconştiente doar pentru că aleg a naşte toţii copiii, fără a avorta pe nici unul? Câţi credincioşi nu sunt blamaţi doar pentru că au râvna pentru cele sfinte mai mult decât de patru ori pe an, uneori fiind certaţi chiar de către cei care au datoria de a-i apropia de Dumnezeu? Dacă-i binecuvântam pe toţi cei care ne sunt stavilă în unirea noastră deplină cu Hristos - Domnul şi Mântuitorul, ne vom face părtaşi şi multor jigniri. Căci şi despre Hristos au îndrăznit să spună mulţi dintre contemporanii Săi: "Are demon şi este nebun. De ce să-L ascultaţi?" (Ioan 10, 20).

Doxologia/ Virtutea punctualității la ortodocşi

Momentul potrivit pentru a sosi la orice Sfântă Taină este înainte ca aceasta să înceapă. Din păcate, a devenit un obicei a majorității creștinilor ortodocși să ajungă târziu la Biserică. Nu este vorba despre întârzierile ocazionale datorate circumstanțelor neprevăzute, ci de o practică obișnuită de a întârzia datorată lipsei grijii de a ajunge la timp.

Oare are acest lucru vreo importanţă? În mod evident, da, deși nu în viziunea tuturor, cu toate acestea nu numai că ne încetinim urcușul nostru duhovnicesc prin faptul că întârziem în mod constant, dar îi deranjăm, de asemenea, și pe frații și surorile noastre în Domnul care au ajuns la timp și care se află deja în comuniunea rugăciunii cu Dumnezeu.

Prin urmare, ar trebui să facem eforturi să ajungem cu câteva minute mai devreme de începerea slujbei, nu numai pentru a ne pregăti din punct de vedere fizic, ci mai

important, pentru a ne despărți de bagajul lumesc pe care îl luăm cu noi - pentru ca „grijă cea lumească să o lepădăm” - grijă care, fie că suntem conștienți sau nu, are un impact profund asupra tuturor celor din jurul nostru.

Asemenea acțiuni izvorâte din credință nu numai că ne hrănesc propriul suflet, dar și trimit un mesaj important copiilor, vizitatorilor și celor care ne judecă. Să ne gândim cât de ciudat este pentru vizitatori și pentru cei care vin doar din curiozitate și care de cele mai multe ori ajung mai devreme la Biserică, să găsească locașul de închinare aproape gol.

Este absolut vital să ne amintim în mod constant de marea binecuvântare pe care ne-a dat-o Dumnezeu în Sfânta Ortodoxie! O Biserică Ortodoxă este acea parte a creației lui Dumnezeu, care a fost aleasă și recuperată din lumea aceasta pentru Împărăția lui Dumnezeu. Înăuntrul zidurilor sale Dumnezeul cel Ceresc locuiește și se mișcă; cerescul și pământescul se întâlnesc; îngerii îl asistă pe preot în timpul Sfintei Liturghii iar Sfinții și membrii Bisericii triumfătoare li se alătură credincioșilor în timpul Sfintelor Slujbe. Ca să zicem așa, noi, venind la Biserică, părăsim lumea aceasta și intrăm în regatul cel ceresc, deoarece „în biserica Ta fiind, în cer a sta ni se pare”. Cine ar vrea să întârzie la așa ceva?

Având în vedere aceste realități spirituale, deosebit de semnificative, trebuie să începem să ne apropiem de Sfintele Taine cu o nouă atitudine de smerenie și cucernicie. Oare nu ne străduim noi să ajungem la serviciu și la întâlnirile lumești la timp? Atunci cât efort ar trebui să depunem, ca să ajungem la timp la întâlnirea noastră cu Împărăția lui Dumnezeu?

Pelerinii Sfintei Parascheva (2012). Urcuşul mulţumitor spre îmbrăţişarea sfinţilor

15.10.2012

Doxologia: La Sfânta Parascheva, toţi vorbim aceeaşi limbă

Sfânta Liturghie săvârşită ieri, de ziua cuvioasei Parascheva, la Catedrala mitropolitană din Iaşi, a revărsat lumina cea sfântă peste pelerinii sosiţi aici în număr mare, ca în fiecare an, şi care au umplut până la refuz curtea catedralei şi au stat zile întregi răbdători la rândul kilometric care duce la racla cu moaşte.

Slujba, la care au participat, ca în fiecare an, şi autorităţi locale şi centrale, a fost săvârşită în faţa Catedralei mitropolitane de către Preafericitul Părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe, împreună cu Preafericitul Părinte Hristofor, arhiepiscop de Praga şi mitropolit primat al ţinuturilor Cehiei şi Slovaciei, înconjuraţi de un sobor impresionant de ierarhi, preoţi şi diaconi.

În cuvântul de învăţătură rostit în cadrul Sfintei Liturghii, patriarhul Bisericii noastre a tâlcuit pericopa evanghelică din Duminica a XXI-a după Rusalii în care Mântuitorul vorbeşte despre Pilda semănătorului.

„Sfântul apostol Pavel spune că lupta noastră nu este luptă cu trupul şi cu sângele, ci cu duhurile cele rele din văzduhuri. Este vorba aici despre o luptă duhovnicească, dincolo de psihicul şi de comportamentul nostru fizic. Această ispită a deturnării omului de la cuvântul lui Dumnezeu îl face neroditor din punct de vedere duhovnicesc. Călcarea în picioare însă a seminţelor de către călători poate însemna şi calea largă a vieţii, obişnuinţa oamenilor cu obiceiurile rele, cu un comportament păcătos şi, astfel, calea cea largă pe care merg oamenii şi calcă în picioare seminţele semănate înseamnă insensibilitatea faţă de valorile sfinte şi sensurile duhovniceşti ale vieţii.

A doua categorie de oameni, spune Mântuitorul Iisus Hristos, este reprezentată de seminţele care cad pe un sol sau pe pământ pietros. Aceştia sunt cei care ascultă cu bucurie cuvântul lui Dumnezeu, dar în vreme de ispită se leapădă, uită cuvântul şi nu-i mai văd eficienţa în viaţă. Credinţa celor asemănaţi cu locul pietros este o credinţă spontană, dar nestatornică.

O altă categorie de oameni este aceea a celor pe care Evanghelia îi compară cu seminţele căzute între spini. Au crescut împreună cu spinii, dar s-au sufocat. Mântuitorul spune din ce cauză, în viaţa omului, nu se dezvoltă o rodire a cuvântului lui Dumnezeu, nu se trece de la cuvântul ascultat la cuvântul aplicat, de la cuvântul bun la fapta cea bună. Şi spune că aceştia sunt oamenii care umblă sub povara grijilor vieţii, bogăţiilor vieţii şi plăcerilor vieţii. Foarte adesea, oamenii sunt plini de griji în mod justificat sau nu. În mod exagerat, grija devine o povară, chiar dacă trebuie să ne îngrijim de hrană şi de îmbrăcăminte, însă când grija pentru hrană şi pentru îmbrăcăminte şi o viaţă decentă devine o obsesie, o înrobire, atunci ea înăbuşă în om legătura cu Dumnezeu.

A patra categorie de oameni care reprezintă seminţele căzute pe pământul bun sunt oamenii cu inimă curată şi bună, care fac roditor cuvântul lui Dumnezeu întru răbdare. Aceştia sunt oamenii statornici în credinţă, rugători şi milostivi. Pe aceştia îi fericeşte Mântuitorul Iisus Hristos“, a explicat Preafericirea Sa.

Statornicia sfinţilor

În continuare, cel de-al şaselea patriarh al Bisericii noastre a subliniat principalele virtuţi ale Sfintei cuvioase Parascheva: *„Oamenii cu inima curată sau curăţită prin*

pocăinţă sunt în primul rând sfinţii. Sfânta cuvioasă Parascheva şi Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos, ale căror moaşte se află aici, sunt pilde de oameni care au avut inimă curată şi suflet bun. Din tinereţe, Sfânta Parascheva a dorit viaţă duhovnicească. A răspuns chemării lui Dumnezeu şi a făcut roditor în sufletul şi-n viaţa ei cuvântul Evangheliei. De aceea, curăţia sufletului şi a vieţii ei şi bunătatea ei o fac mult milostivă şi mult folositoare.

Vedem că pilda din Evanghelia de astăzi se împlineşte în mod deosebit în oamenii care l-au iubit pe Dumnezeu şi-n vreme de binefacere, şi-n vreme de încercare, şi-n vreme de pace şi persecuţie, şi în sărăcie, şi în bogăţie. Şi când erau sănătoşi, şi când erau bolnavi, sfinţii au rămas statornici.

Să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos să transforme sufletul nostru, inima noastră în pământul cel bun şi roditor, să ne ajute să ne curăţim conştiinţa, gândirea, simţirea, să fim milostivi! Mai ales astăzi, când există multă suferinţă în lume, multă sărăcie, multe boli, multe încercări, multe ispite, să cerem ajutorul lui Dumnezeu şi ajutorul sfinţilor săi ca să fim seminţe roditoare", i-a îndemnat pe credincioşi patriarhul Daniel.

„Simt că vorbesc aceeaşi limbă cu dumneavoastră“

După toate momentele solemne din cadrul slujbei care a transformat pentru a 371-a oară Iaşiul în inima duhovnicească a Moldovei, numeroşi credincioşi s-au împărtăşit cu trupul şi sângele Mântuitorului Iisus Hristos.

La final a avut loc un schimb de daruri între ierarhii slujitori, iar în cuvintele rostite s-a subliniat bucuria prezenţei la Iaşi, la pelerinajul care strânge sute de mii de bătăi ale inimilor curate într-una singură.

Preafericitul mitropolit primat Hristofor şi-a exprimat aprecierea faţă de statornicia în credinţă a românilor dând slavă lui Dumnezeu *„că suntem ortodocşi în această lume care, de cele mai multe ori, este departe de credinţa în Dumnezeu. Îi admir pe Preafericitul Părinte Daniel şi pe Înalt Preasfinţitul Teofan, dar şi pe dumneavoastră, pentru că ţineţi credinţa Bisericii-mamă. Chiar dacă vorbesc într-o limbă străină, în cehă, simt că vorbesc aceeaşi limbă cu dumneavoastră, pentru că avem aceeaşi credinţă. Fie ca această adunare duhovnicească să fie binecuvântată şi în primul rând prin rugăciunile cuvioasei maicii noastre Parascheva!“*

Înalt Preasfinţitul Antonie, arhiepiscop de Borispil, a precizat că ieri, la Iaşi a simţit *„unitatea Ortodoxiei, unde se pierd şi graniţele, se pierd distanţele, cu toţii*

aflându-ne într-un gând. Indiferent de naţionalitatea noastră, noi, astăzi, toţi ne rugăm împreună cuvioasei Parascheva şi nu ne trebuie traducători. Moaştele Sfintei Parascheva sunt un izvor de viaţă duhovnicească nu numai pentru poporul credincios român, ci şi pentru mii şi mii de pelerini din toate colţurile lumii. Eu mă rog sincer să păstrăm şi să întărim această unitate duhovnicească întru Hristos!"

Peste 400 de biserici din ţară sunt închinate Sfintei Parascheva

Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, IPS Teofan, a spus că nu există o altă cale de a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru darurile pe care ni le-a dat, decât prin rugăciunile noastre, prin respectul nostru, prin dragostea noastră. *„Să mulţumim Preafericitului Părinte patriarh Daniel că a poposit aici între noi, că ne-a bucurat cu rugăciunea şi cuvântul, că a binecuvântat poporul acesta care l-a aşteptat, cei din Moldova, şi cu siguranţă şi cei veniţi, şi sunteţi mulţi din alte zone ale ţării, dar şi din alte ţări: Basarabia, Serbia, Bulgaria, Ucraina".*

În final, Preafericitul Părinte patriarh Daniel a vorbit despre evlavia credincioşilor faţă de Sfânta de la Iaşi, în cinstea căreia s-au ridicat biserici în toată lumea: *„Dumnezeu îşi arată iubirea prin sfinţii Săi. În oraşul Bucureşti se află 18 biserici cu hramul Sfintei cuvioase Parascheva, în toată ţara sunt peste 400 de biserici. Avem biserici, de asemenea, în diaspora românească, dar trebuie să ne gândim că şi în alte ţări, unde moaştele sale au stat sute de ani, sunt multe biserici. Pretutindeni, în zonele pe unde au stat moaştele Sfintei Parascheva, credincioşii au o deosebită evlavie la ea".*

Evlavia s-a simţit în toate zilele trecute la Iaşi, estimându-se că până acum peste 120.000 de pelerini s-au închinat moaştelor Sfintei Parascheva şi ale Sfântului cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos, aduse din Ucraina, pentru a marca astfel şi faptul că anul acesta se împlinesc 370 de ani de la desfăşurarea lucrărilor Sinodului de la Iaşi, cel care a definitivat Mărturisirea de credinţă a Sfântului Petru Movilă, mitropolitul Kievului.

Dar din darul bucuriei primite de la sfinţi

Atmosfera duhovnicească de la mitropolie, în ciuda vremii mohorâte, a adus cu siguranţă pacea şi liniştea mult aşteptate peste an de cei care îi sunt recunoscători maicii cuvioase „mult folositoare".

„Dacă ai un pic de credinţă, poţi să stai la rând, şi cu mine a făcut sfânta minuni, e vorba de cancer… Am stat 23 de ore şi mă simt nou-nouţă. Pot să mai stau la un rând", ne-a spus o credincioasă din Paşcani care nu vrea să numere anii de când

vine la Iaşi, căci e de-ajuns că sfânta şi Bunul Dumnezeu ştiu. „Este o experienţă sufletească, o emoţie specială, pentru care nu numai că-i mulţumesc lui Dumnezeu, dar pentru care consider că am suferit mult prea puţin în viaţă ca s-o merit“, ne-a spus o pelerină care, deşi prezentă pentru prima dată la hramul Catedralei din Iaşi, a simţit lucrarea foarte intens.

Venită de la Râmnicu Sărat pentru al patrulea an, o tânără a stat la rând 22 de ore şi se simte fericită. A reuşit să se roage pentru pace, pentru ea, pentru cei dragi, pentru ţara noastră, mulţumindu-i cuvioasei pentru tot ce i-a dat.

O credincioasă din Prahova a hotărât să vină la Iaşi, să se închine Sfintei Parascheva pentru a crede mai mult în Dumnezeu. „Cum m-ajută să cred? Să iert. Au mare har moaştele, iar bucuria primită o dai şi altora.“

21 de ore neîntrerupte de stat în picioare, ploaie şi frig nu l-au împiedicat pe un credincios din Oneşti să mărturisească faptul că Sfânta Parascheva i-a dăruit puterea de-a rezista, convins că aceasta vine din credinţă. „Gândurile, sentimentele care mă încearcă sunt copleşitoare şi n-am cuvinte potrivite. Ce îi îndeamnă pe oameni să stea la rând? Pentru unii crucea e nebunie, pentru alţii e puterea duhului lui Hristos!“

21 de ierarhi în sobor

Alături de cei doi Întâistătători, la slujba din ziua hramului Catedralei mitropolitane din Iaşi, au slujit ieri: Înalt Preasfinţitul Teofan, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, Înalt Preasfinţitul Irineu, mitropolitul Olteniei, Înalt Preasfinţitul Antonie, arhiepiscop de Borispil, Înalt Preasfinţitul Teodosie, arhiepiscopul Tomisului, Înalt Preasfinţitul Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor, Înalt Preasfinţitul Epifanie, arhiepiscopul Buzăului şi Vrancei, Înalt Preasfinţitul Calinic, arhiepiscop al Argeşului şi Muscelului, Înalt Preasfinţitul Casian, arhiepiscopul Dunării de Jos, Preasfinţitul Paisie, episcop de Gorlice, vicar al Arhiepiscopiei de Przemysl şi Nowy Szacz, Preasfinţitul Corneliu, episcopul Huşilor, Preasfinţitul Nicodim, episcopul Severinului şi Strehaiei, Preasfinţitul Ambrozie, episcopul Giurgiului, Preasfinţitul Sebastian, episcopul Slatinei şi Romanaţilor, Preasfinţitul Visarion, episcopul Tulcii, Preasfinţitul Gurie, episcopul Devei şi Hunedoarei, Preasfinţitul Longhin (Jar), episcop de Bănceni, vicar al Eparhiei Cernăuţilor, Preasfinţitul Varlaam Ploieşteanul, episcop-vicar patriarhal, Preasfinţitul Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor, Preasfinţitul Emilian Lovişteanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului,

Preasfinţitul Ioachim Băcăuanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului şi Bacăului.

Doxologia [pr. Ioan Valentin Istrati]: Râul de lacrimi al luminii

Într-o lume în care teroarea vizuală şi materială stăpâneşte peste tot, există străfulgerări de cer revărsate peste oameni. Sunt persoane care locuiesc în materie într-un mod integral, desfiinţându-şi simţurile sufleteşti, raportându-se doar la pământ, plăcere şi stăpânire. Răul se infiltrează în creaţia lui Dumnezeu transformând materia în zid implacabil între oameni şi Dumnezeu, înconjurându-i cu instinctualitate şi cu păcat, amputându-le braţele sufletului care se ridică la rugăciune în formă de cruce.

Pelerinajul Sfintei Parascheva este printre alte realităţi fundamental cereşti un NU definitiv spus acestei lumi a confortului, plăcerii şi stăpânirii prin păcat. Oameni total diferiţi, veniţi din toate colţurile ţării, strânşi de o chemare nevăzută la picioarele sfintei lor iubite, încolonaţi într-un rând kilometric parcă nesfârşit, aşteptând să sărute trupul plin de har al cuvioasei. Oamenii aceştia, care fac eforturi uriaşe pentru a ajunge la racla sfintei, nu primesc nici o plăcere din asta, nici un confort, nimic văzut, nici măcar mulţumire sau cinste de la oameni.

Toată răsplătirea unui om care stă la rândul spre raclă vine din ceruri, este nevăzută, necuprinsă de categoriile gândirii umane. E ca un fior de Rai şi ca o plângere a cerului peste sufletele lor. Este dovada supremă a existenţei lui Dumnezeu. Oamenii simt cu sufletele puterea de lumină a cuvioasei. Au zeci de mii de istorii în care sfânta i-a vindecat, mângâiat, ajutat în calea suferinţei şi a durerii acestei vieţi. E un rând plin de lacrimi, de durere şi de suspin. E u frig uriaş, împletit cu umezeala care intră în oase şi doare. Unii plâng, alţii oftează, unii se revoltă pe cei ce se bagă în faţă, mai departe câteva zeci de femei cântă răguşit o priceasnă. Ploaia continuă să cadă rece ca gheaţa, dar aburul care iese din gura oamenilor topeşte frigul şi neputinţa. Încet încet, întunericul se înstăpâneşte peste lume. Mai departe se aude în difuzor un cor bizantin. Oamenii aprind lumânări, icnesc mişcând rândul uriaş, unii se vaită de durere, oameni bătrâni, femei cu copii în braţe, tineri, mulţi tineri. Luminile din mâinile oamenilor se unesc formând un râu uriaş de lumină, care şerpuieşte prin noaptea acestei lumi. Este râul de lumină al suferinţei, al mulţumirii şi al credinţei. Aceşti oameni tremură în frig pentru o clipă de vedenie cerească la trupul înmiresmat de feciorie al sfintei vieţii lor. Ei sunt dovada supremă a lumii nevăzute, evidenţa tainică a raiului ascuns în suflet şi dăruit prin rugăciune. Oamenii aceştia sunt partea cea bună a lumii, credincioşii, cei ce plâng, cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate.

Părintele Cleopa spunea despre ei că sunt aproape aceiaşi cu cei ce forţează poarta spre Rai. Oamenii ăştia chiar fac ceva pentru mântuire, în loc să privească din canapea pe cei ce se mântuiesc.

Mai târziu, după ce s-au închinat la „sfânta" oamenii îşi strâng hainele şi florile binecuvântate şi se îndreaptă tăcuţi spre trenuri sau maşini. Sunt uzi leoarcă, dar în ochii lor curg lacrimi de bucurie. Mai departe, atunci când ajung la casele lor poartă în suflete, ca într-un chivot, toată bucuria pe care au strâns-o la rândul către rai. De aici, bunătatea, milostenia, smerenia, puterea de credinţă a neamului românesc care trece rugându-se peste sărăcie şi se mută la ceruri, după o viaţă plină de durere în care au aşteptat să o sărute pe sfânta, ajungând acolo, unde sfânta îi aşteaptă şi îi sărută, recunoscându-le feţele şi îmbrăţişându-i, căci sunt oamenii ei.

Doxologia [Tudorel Rusu]: Răsplata de 30 de secunde pentru o răbdare de 15 ore

„Vă rog, vă rog, mai repede! Trebuie să înțelegeți că așteaptă încă atâția oameni în ploaie! Vă rog!", strigă jandarmul, cu o mână întinsă spre scările de ieșire. Mădălina coboară încet scările baldachinului în care se află raclele celor doi sfinți, primește cu sfială iconița și firele de busoioc de la tinerii voluntari din capătul scărilor, se întoarce cu fața spre acoperământul împodobit cu flori, își face semnul crucii, în timp ce ochii, încet, încet, i se umezesc, cu gândul la cea care a îndemnat-o să vină tocmai de la Târgoviște la Iași, pentru a se închina Sfintei cuvioase Parascheva: „E chiar așa cum mi-a spus bunica! Sfântă Parascheva, ajut-o să se însănătoșească!"

30 de secunde. Acesta a fost timpul, în medie, în care un pelerin, după ce a așteptat zeci de ore la rând în frig și ploaie, s-a putut închina în zilele hramului Sfintei cuvioase Parascheva la racla cu moaștele cuvioasei și ale Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos. 30 de secunde în preajma rămășițelor sfinților, o iconiță, niște vată sfințită, câteva fire de busuioc și pelerinajul s-a terminat. Sau nu?

Sâmbătă, 13 octombrie 2012, ora 23.00. În ploaia măruntă ce se așterne, fumul de tămâie de la racla cu moaștele Sfintei Parascheva și ale Sfântului Teofil se ridică ușor spre cer, odată cu rugăciunile pelerinilor ce își așteaptă liniștiți rândul spre închinare. În străduța din capătul baldachinului cu sfintele moaște, dau peste Leonard Pop, din Satu-Mare, elev în clasa a XII-a la profilul Matematică-informatică, bilingv engleză, a Liceului „Ioan Slavici", care a venit pentru prima dată anul acesta la hramul Sfintei cuvioase Parascheva, alături de un grup de cincizeci de pelerini, majoritatea prieteni. „Nu aveam de gând să vin, dar îndemnat

de apropiați, m-am hotărât să iau ceva din economiile pe care le aveam și să merg să mă închin la racla Sfintei Parascheva. Deși am stat cincisprezece ore, în picioare, a fost o experiență unică. Nu pot exprima în cuvinte ce am simțit, pot doar să redau cuvintele unei doamne, care urcând alături de mine scările spre racla cu sfintele moaște, a spus că parcă ar urca spre scările Raiului. Asta am simțit și eu, că sunt foarte aproape de Rai", îmi spune Leonard zâmbind.

În urma lui Leonard, mă întâlnesc cu Ștefan Aștefanei din Târgu Neamț, proprietar al unei firme de transport, prezent pentru al cincilea an consecutiv la hramul Iașiului: „știu că dacă vin aici la cuvioasă și mă închin de ziua ei, duc cu mine acasă, la familie, toată bucuria de aici. Nu am venit aici să mă rog, am venit să mulțumesc."

„Sfinții merită orice sacrificiu"

În mulțimea de credincioși din curtea catedralei ce ascultă slujba Privegherii, îmi atrage atenția liniștea și lumina chipului unui tânăr cu barbă, potrivit de statură, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie. Aflu de la el că-l cheamă Liviu și că este programator în București. Întrebându-l ce anume l-a determinat să bată atâta drum de la București la Iași pe o vreme așa mohorâtă, îmi răspunde liniștit și apăsat că „sfinții merită orice sacrificiu, întrucât ei au făcut ceea ce noi nici măcar nu gândim. Măcar atât putem face, să ne închinăm lor și să-i rugăm să ne ajute să le urmăm exemplul. Trebuie să știm cu toții că greutățile nu le putem depăși singuri, ci doar în comuniune cu Dumnezeu. Or sfinții tocmai asta fac: ne duc cu gândul spre Cer".

Spusele lui Liviu îmi sunt întărite de Lidia din Constanța, de profesie consilier bancar, care îmi mărturisește că în momentul când a atins racla cu moaștele sfinților, a simțit „o mare bucurie și liniște sufletească, o eliberare de păcate și foarte multă speranță".

„Gândurile cu care am venit aici s-au schimbat în momentul când am ajuns la racla sfintei în gânduri mai bune. Simt în fiecare an o chemare din ce în ce mai mare să descopăr calea adevăratei credințe și să vin la Sfânta Parascheva, lucru pe care nu-l pot explica. Pur și simplu așa simt, că trebuie să vin", îmi spune Florin, de profesie aviator.

Ținând strâns în mâini iconița cu Sfânta Parascheva și Sfântul Teofil, Maria din Bacău, de doar șase anișori, micuță și firavă, a venit alături de mama ei să se închine la cuvioasă „pentru ajutor și pentru note bune la școală". Mama Mariei, cu

lacrimi în ochi, îmi mărturisește că vine la racla cuvioasei de mai bine de 12 ani, pentru „ușurare sufletească și pentru ocrotire din partea cuvioasei. Simți mântuirea mult mai aproape în preajma raclei”.

30 de secunde i-au fost suficiente tâlharului Dismas de pe cruce, prin credință, să-i ceară Mântuitorului Hristos mântuirea. Și a primit-o: a fost primul pământean ajuns în Rai. Pelerinii prezenți pentru câteva clipe lângă raclele sfinților, sunt în preajma lui Dumnezeu, Cel care S-a preaslăvit în rămășițele pământești ale celor care I-au închinat viețile. Iar în preajma lui Dumnezeu, timpul nu există, există doar intervalul dintre chemarea Lui și răspunsul omului. În cazul acesta, 30 de secunde omenești sunt mai mult decât suficiente pentru pelerinul autentic să spună: ***„Doamne, pentru rugăciunile sfântului căruia mă închin, ajută-mă să fiu pentru totdeauna alături de Tine. Amin”.***

Doxologia [Constantin Ciofu]: Iubire fără margini pentru Sfânta Parascheva

Sfânta cuvioasă Parascheva a adunat la Iaşi zeci de mii de pelerini în rugăciune. Oamenii au stat în ploaie şi frig, dar s-au încălzit cu rugăciunea şi cu bucuria petrecerii a câtorva clipe în dreptul raclei Sfintei Parascheva şi a Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos. Cu haine groase, pelerine pentru ploaie şi câteva pacheţele cu hrană, credincioşii s-au aşezat la rând. Nu a contat cât a trebuit să aştepte, întrucât dragostea lor pentru Sfânta Parascheva, cea care le-a ascultat rugăciunile, este fără margini.

Pelerinii aflaţi sâmbătă, 13 octombrie, la rând pentru a se închina moaştelor Sfintei Parascheva şi ale Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos, au avut de înfruntat ploaia şi frigul. În ajunul sărbătorii Sfintei Parascheva, spre orele serii, coada formată de cei 50.000 de pelerini ajungea până la podul Cantemir din Iaşi. Cu busuioc în mâini, având o pelerină pentru ploaie, oamenii nu s-au sfiit să se aşeze la rândul răbdării, al rugăciunii şi al ostenelii.

Lenuţa Aboaicei a venit din Dorohoi la Sfânta cuvioasă Parascheva pentru a se închina sfintelor ei moaşte. Are şase ore de când aşteaptă la rând şi mai are multe ore de stat în picioare. O minune pe care Sfânta Parascheva a făcut-o în familia ei a fost aceea că i-a întors băiatul la credinţă.

Dumitru Zota din localitatea Poduri, judeţul Bacău, a venit la hram din curiozitate. El a fost mânat de mărturisirile vecinilor care au primit răspuns la rugăciunile adresate sfintei.

Ana Boeriu din Recea Făgăraş vine de 12 ani la Sfânta Parascheva cu nepoata ei. Nu se plânge de oboseală sau de condiţiile meteo. „De 12 ani, de când s-a născut nepoţica mea, care ma însoţeşte, vin la Sfânta Parascheva. Eu am un băiat care a fost grav bolnav. Înainte de 1989 l-am adus la cuvioasa pentru a se vindeca. Acum munceşte în Norvegia şi este aproape sănătos. În semn de mulţumire pentru această minune, vin an de an la Iaşi pentru a mă închina Sfintei Parascheva, pe care o iubesc din tot sufletul“, a mărturisit Ana Boeriu.

„Nu îi alegem pe sfinţi, ci ei ne aleg pe noi“

De-a lungul rândului de pelerini au mers încontinuu voluntarii Crucii Roşii şi ai Centrului Medical „Providenţa“ al Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei pentru a veni în caz de nevoie în sprijinul celor care au nevoie de îngrijiri medicale. De asemenea, reprezentanţii Biroului de Asistenţă Socială (BAS) „Diaconia“ al Arhiepiscopiei Iaşilor şi credincioşii din parohiile Arhiepiscopiei Iaşilor au oferit mii de pachete cu alimente şi căni de ceai cald oamenilor.

Credincioşii Sfintei Parascheva aflaţi la rând au căutat pe parcursul traseului să citească un acatist pentru a se pregăti duhovniceşte pentru întâlnirea cu sfânta mult folositoare.

Georgeta Matei are 62 de ani, este din Bucureşti şi aşteaptă la rând pe un scaun deoarece are poliartrită reumatoidă cronică. A venit să se „facă bine“, prin rugăciunile pe care le va lăsa la racla cuvioasei, dar şi să se roage pentru copiii şi nepoţii ei. „La coadă mai am o mătuşă de 83 de ani şi o verişoară. Am fost şi anul trecut pentru a mă închina sfintei“, a spus Georgeta Matei.

Un tânăr din Bacău, Ciprian Angheluţă, stă la rând de 13 ore şi a venit să se roage pentru familie. Rodica din Arad a făcut 24 de ore cu trenul până în capitala Moldovei şi are 14 ore de când aşteaptă să se închine cuvioasei. Are evlavie la Sfânta Parascheva şi o iubeşte foarte mult. Acesta este şi motivul pentru care ţine un buchet de crini în mână pe care doreşte să-l ofere cuvioasei: „Sfânta Parascheva a făcut foarte multe binefaceri. Nu noi îi alegem pe sfinţi, ci ei ne aleg pe noi“.
Marcela Dumitrescu este din Ploieşti şi tocmai s-a închinat moaştelor Sfintei Parascheva. A stat 14 ore la rând, timp în care a plouat. A avut o pelerină pe spate care „a înăbuşit umezeala“: „Am venit să mulţumesc Sfintei Parascheva pentru împlinirea rugăciunilor mele. De aceea sunt în continuare recunoscătoare“.

Nu puţini au fost credincioşii care, după ce au ajuns la racla Sfintei Parascheva şi a Sfântului Teofil, au vărsat lacrimi de bucurie pentru cele câteva clipe petrecute în preajma sfinţilor.

Moaştele Sfântului Teofil au plecat spre Ucraina

16 oct, 2012

Moaştele Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos, care au fost aduse în acest an la Iaşi cu prilejul hramului Sfintei cuvioase Parascheva, s-au întors ieri în Ucraina. Tot ieri au plecat de la Iaşi membrii delegaţiei ucrainene, condusă de Înalt Preasfinţitul Antonie, arhiepiscop de Borispil şi rector al Academiei Teologice din Kiev.

Amintim că racla cu fragmentul din moaştele Sfântului cuvios Teofil, cel nebun pentru Hristos, a ajuns la Iaşi în seara zilei de 10 octombrie. Cinstitele moaşte ale Sfântului Teofil, care se află la Mănăstirea Kitaev din Ucraina, au fost aduse la Iaşi în contextul împlinirii a 370 de ani de la Sinodul de la Iaşi.

Racla Sfintei cuvioase Parascheva a fost introdusă în noaptea de luni, 15 octombrie, spre marţi în Catedrala mitropolitană din Iaşi, procesiunea fiind condusă de PS Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor.

Potrivit reprezentanţilor Jandarmeriei Române, în acest an la raclele cu sfintele moaşte au trecut şi s-au închinat peste 160.000 de pelerini. (C.C.)

Mănăstirea Kitaev

Kitaev, mănăstirea Sfântului Teofil, cel nebun pentru Hristos

Mănăstirea Kitaev adăposteşte importante relicve sfinte: părţi din moaştele Sfinţilor 12 apostoli, ale Sfinţilor Ioachim şi Ana, ale Sfinţilor Zaharia şi Elisabeta, ale Sfintei cuvioase Dositeea, ale Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos şi ale altor mari sfinţi ai Bisericii.

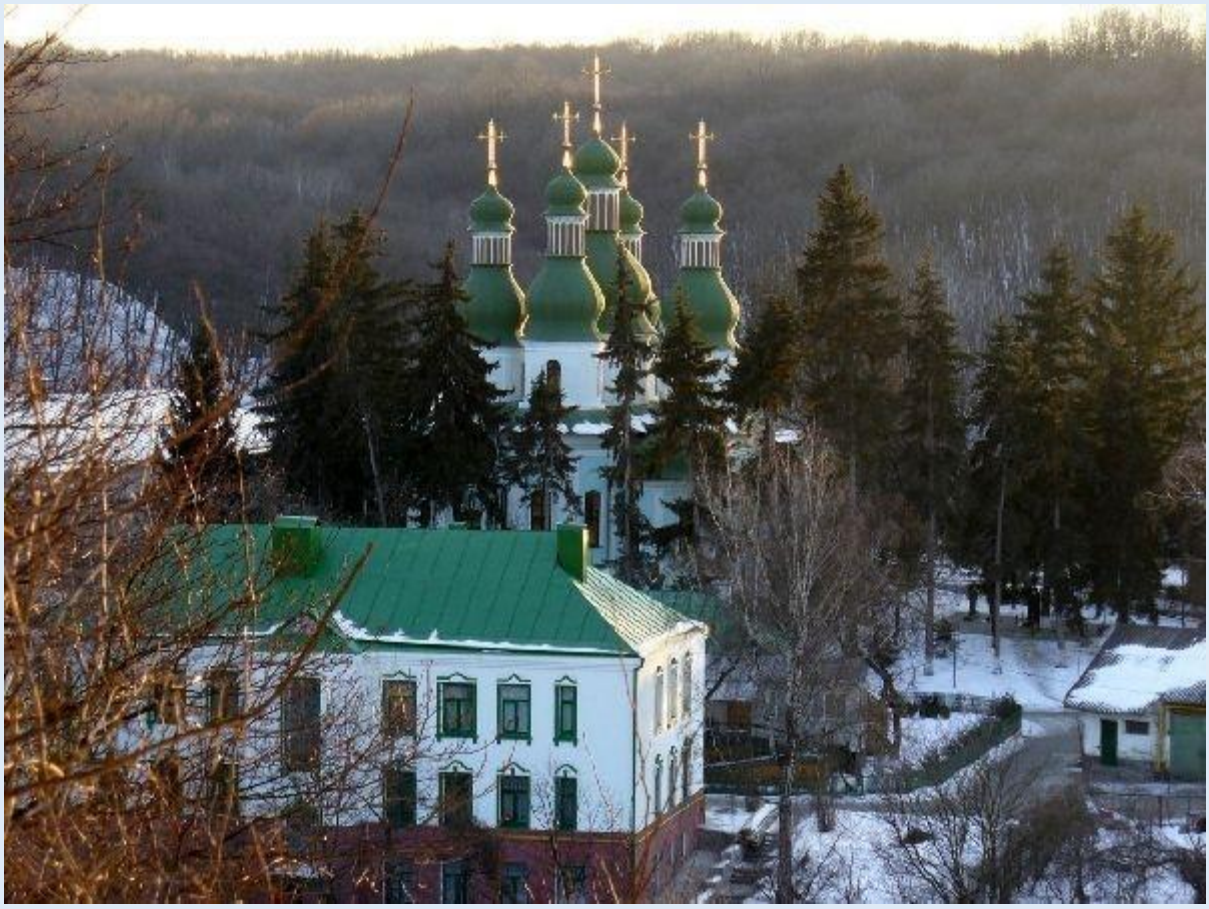

Mănăstirea Kitaev, unde sunt adăpostite moaştele Sfântului Teofil, cel nebun pentru Hristos.

Pustia Kitai oferea călugărilor linişte şi mulţi se retrăgeau aici, în mod special de la Lavra Pecerska din Kiev. Prima atestare documentară a Mănăstirii Kitaev este din anul 1159.

Conform tradiţiei, Mănăstirea Kitaev a fost înfiinţată de cneazul Andrei Bogoliubskii (iubitorul de Dumnezeu) în secolul al XII-lea. La început era un schit micuţ, cu peşteri.

În anul 1716, guvernatorul Goliţin a construit aici o biserică de lemn, închinată Sfântului cuvios Serghie de Radonej, şi câteva chilii, schitul devenind în scurt timp un loc de pelerinaj. Cei mai importanţi stareţi ai mănăstirii au fost Dositei şi Teofil.

Între 1763-1768, Ştefan Demianov a construit o biserică din piatră, în stil baroc, închinată Sfintei Treimi. În 1744, mănăstirea a fost vizitată de împărăteasa Elisaveta Petrovna (fiica lui Petru I), aceasta contribuind la construcţia trapezei.

În 1835 a fost construită biserica închinată Sfinţilor 12 apostoli, o trapeză şi clopotniţa.

În anul 1904 a fost ridicată biserica închinată Sfântului cuvios Serafim de Sarov.

Până în 1870, Pustia Kitaiului servea ca loc de veci pentru monahii adormiţi întru Domnul de la Lavra Pecerska. Peşterile din Kitaev aveau aproximativ aceeaşi lungime ca cele din Lavra Pecerska şi au fost descoperite în 1858.

În a doua parte a secolului al XIX-lea, în apropierea Pustiei Kitaiului, pe drumul ce duce în satul Kruglik, a fost ridicat Schitul „Schimbarea la Faţă”, cu un cimitir al fraţilor de la Lavră. Acest schit a fost închis în 1924.

La începutul secolului al XX-lea, aici s-a deschis un orfelinat.

După 1917, mănăstirea a fost devastată, fiind transformată în închisoare pentru preoţii şi monahii din Kiev şi din împrejurimi.

În anul 1920, mănăstirea a fost închisă şi, din 1930, transformată în Institut de Cercetare pentru fructe.

Clopotniţa a fost distrusă în 1932, cărţile şi alte obiecte bisericeşti de valoare s-au pierdut, multe au fost arse. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu altarul de lemn din secolul al XVIII-lea, în stil baroc, poleit cu aur.

Ultimii călugări au fost arestaţi în 1931 şi acuzaţi de activitate contrarevoluţionară. În timpul celui de-al doilea Război mondial, mai multe clădiri ale mănăstirii au fost distruse.

În 1990, biserica a fost redeschisă ca parohie în subordinea Bisericii Ortodoxe Ucrainene. În 1993-1994, în urma unor descoperiri arheologice peşterile au fost înzestrate cu cele necesare bunei desfăşurări a slujbelor religioase şi a fost sfinţită

biserica închinată Sfântului Dositei. Din 1993 este schit al Lavrei Pecerska, iar trei ani mai târziu, în 1996, mănăstirea a devenit independentă.

Cu ocazia împlinirii a 2000 de ani de la Naşterea lui Iisus Hristos, în cea mai mare încăpere din peşteri a fost sfinţită o biserică închinată Soborului Maicii Domnului.

Mănăstirea Kitaev adăposteşte importante relicve sfinte: părţi din moaştele Sfinţilor 12 apostoli, ale Sfinţilor Ioachim şi Ana, ale Sfinţilor Zaharia şi Elisabeta, ale Sfintei cuvioase Dositeea, ale Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos şi ale altor mari sfinţi ai Bisericii.

Pe lângă acestea, aici se găsesc icoane cu părticele din moaştele Sfântului cuvios Serafim de Sarov, ale Sfântului mucenic Trifon şi ale Sfântului Daniil al Moscovei, precum şi o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului Vatopedina.

Stareţul mănăstirii este Arhimandritul Prohor (Kostiucenko). Slujbele se ţin în Biserica „Sfânta Treime" şi în Biserica „Sfinţii 12 apostoli".

Sursa: DOXOLOGIA.ro

Mănăstirea Kitaev, Mănăstirea Pocrov şi Catedrala Sfântul Vladimir

La Kiev facem un nou popas, la marginea oraşului, la o mănăstire frumoasă dominată de culoarea verde deschis a zidurilor şi turlelor bisericii şi de albul clădirilor care o înconjoară, într-un loc numit odinioară pustia Kitai (kitai înseamnă în limba tătară zid de la marginea oraşului).

Pustia Kitai le oferea călugărilor mai multă linişte şi de aceea mulţi se retrăgeau aici, de la Lavra Pecerska din Kiev, pentru a duce o viaţă monahală retrasă.

Prima atestare documentară a mănăstirii Kitaev este din anul 1159. Zona i-a aparţinut cneazului Iuri Bogoliubov. Peşterile din Kitaev aveau aproximativ aceeaşi lungime ca cele din Lavra Pecerska şi au fost descoperite în 1858.

În 1716 guvernatorul Kievului, Dimitri Goliţi a construit în pustie o biserică de lemn închinată Sfântului Serghie de Radonej. De atunci mănăstirea a trecut în subordinea Lavrei Pecerska.
În 1744 mănăstirea a fost vizitată de împărăteasa Elisaveta Petrovna (fiica lui Petru I), aceasta contribuind la construcţia trapezei. La începutul secolului al XX-lea aici s-a deschis un orfelinat.

După 1917 mănăstirea a fost devastată devenind închisoare pentru preoţii şi monahii din Kiev şi din împrejurimi.

În 1939 clopotniţă a fost aruncată în aer, cărţile şi alte obiecte bisericeşti de valoare s-au pierdut, multe au fost arse. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu altarul de lemn din secolul al XIII-lea, în stil baroc, poleit cu aur.

Ultimii călugări au fost arestaţi în 1931 şi acuzaţi de activitate contrarevoluţionară. După 1931 aici a funcţionat o casă a invalizilor, apoi o fabrică iar biserica Sfântului Serafim a devenit un fel de club al ateismului. Renaşterea mănăstirii a început în 1990.

La mănăstirea Kitaev suntem însoţiţi de maica Ludmila de la Florovski:
- Aici la mănăstire se află moaştele cuviosului Teofil care a trăit în secolul al XII-lea. De asemenea aici a fost îngropat arhimandritul care se numea tot Teofil şi care a murit în 1996 şi tot aici lângă biserică se afla mormântul cuvioasei Dositeia.

În biserică la icoana Sfântului Serafim din Sarov se găsesc mânecuţele cu care a slujit sfântul în timpul vieţii sale şi se găseşte o părticică din piatră pe care cuviosul Serafim s-a rugat 1000 de zile şi 1000 de nopţi. Având mare evlavie la acest sfânt, stareţul acestei mănăstiri a primit în dar de la mănăstirea de la Diveevo bucăţică de piatră pe care s-a rugat cuviosul.

- Maică Ludmila, a ajuns cumva vreodată aici, la Kitaev, Sfântul Serafim din Sarov?
- Da, înainte de a se duce la Sarov, cuviosul Serafim a fost la Kiev. S-a închinat pe la toate Sfintele moaşte şi a auzit că aici pe muntele de la Kitaev este cuviosul Dositei şi a venit să întrebe, să ia binecuvântare în viaţă, să întrebe în care parte să se îndrepte.

Cuviosul Dositei despre care nu ştia nimeni că de fapt este femeie i-a spus: ”Du-te la Sarov că acolo te vei mântui, acolo e locul tău.” Noi pe pământul nostru foarte mult îl cinstim pe cuviosul Serafim din Sarov. Aici a fost începutul, de aici a plecat spre Sarov, îndrumat de cuvioasa Dositeia.

Vrem să aflăm mai multe despre cuvioasa Dositeia. Pornim la pas pe terenul mănăstirii. Mergem pe o cărare printre pomi, trecem pe lângă un mic iaz şi urcăm apoi câteva sute de trepte amenajate pe o cărare în pădure până ajungem sus la grota Sfintei Dositeia care a dus aici o viaţă de ascet, aproape zăvorâtă.

“Câteva lucruri se cuvine să cunoaştem despre Sfânta Dositeia” ne spune fratele Aleksandr. “Aici în peşteră a stat Sfânta Dositeia care se trăgea dintr-o familie foarte bogată din neamul lui Dimitrie Donskoi, unul dintre cnejii ruşi, acesta fiind la rândul lui urmaşul de suflet al lui Serghie de Radonej. În felul acesta s-a făcut o punte de legătură între Sfântul Serghie de Radonej şi Sfântul Serafim din Sarov.

Din copilărie Dositeia şi-a dedicat viaţa lui Dumnezeu, s-a retras la mănăstire când era mică şi s-a ascuns sub nume bărbătesc. Venind la mănăstire ea s-a prezentat drept un tânăr fiu de ţăran serb. În acele vremuri însă ţăranii serbi nu se puteau călugări. Din această cauză Dositeia nefiind călugăriţă a săpat această grotă şi s-a rugat aici la Dumnezeu timp de 12 ani. Călugării din mănăstire îi aduceau o dată pe săptămână pâine şi apă.

Despre călugărul care se ruga în această grotă a mers vestea în lume şi aici au început să vină mulţi oameni în căutarea unui ajutor.

La un moment dat, aflându-se la Kiev şi auzind despre minunile săvârşite de călugărul din grotă, Elisaveta Petrovna, fiica lui Petru I a venit aici să-l cunoască şi chiar să intervină pentru ca biserica să permită călugărirea lui Dositei. Cuvântul ei a fost decisiv şi tânărul ţăran serb care era de fapt tânără de viţă nobilă a devenit călugărul Dositei.

La vârsta de 18 ani un oarecare Prohor Mosnin a venit la călugărul Dositei să ceară sfat. Călugărul l-a sfătuit pe acesta să plece la mănăstirea Sarov proorocindu-i un viitor har duhovnicesc. Tânărul Prohor era cel care avea să devină Sfântul Serafim de Sarov.

Călugărul Dositei era văzător cu duhul. Tot el l-a îndrumat pe călugărul Teofan să plece pe insulele Solovet. Numai după moartea lui Dositei călugării au aflat că ascetul era femeie.

Aici la Kitaev istoria Rusiei se întâlneşte cu istoria credinţei ruse. Avem aici o biserică cu hramul "Sfânta Treime", aceasta se află pe locul bisericii Sfântului Serghie de Radonej, o biserică veche din lemn care a fost distrusă. Ne închinăm şi Sfântului Serafim de Sarov. Tatăl lui Serafim din Sarov a fost negustor şi a construit biserici în regiunea Kursk din Rusia.

Cuviosul Serafim a fost destul de bolnăvicios în copilărie dar Dumnezeu l-a vindecat datorită rugăciunilor. Aţi auzit desigur multe lucruri despre viaţa şi minunile Sfântului Serafim.

Ne închinăm de asemenea Sfântului Dimitrie de Rostov, un mare sfânt care în timpul vieţii sale a tradus foarte multe cărţi bisericeşti, printre care "Vieţile Sfinţilor din Răsărit". E un mare sfânt şi după cum se ştie Dumnezeu le ajută tuturor oamenilor care au astfel de lucrări în viaţă. Sfântul Dimitrie de Rostov avea viziuni cu sfinţi, aceştia îi apăreau în vis de multe ori, avea o relaţie vie cu Dumnezeu."

Revenim în biserica mare de la mănăstirea Kitaev. Cu emoţie ne închinăm la moaştele cuviosului Teofil.

Părintele Arsenie de la Mănăstirea Topliţa din România este unul dintre pelerinii ajunşi la Kitaev. A dorit foarte mult să ajungă aici să se închine la Sfintele moaşte.

Părintele Arsenie are în mână o icoană cu Sfântul Teofil: *"Mi-am dorit să ajung aici pentru că în România mulţi călugări au mare evlavie la Sfântul Teofil. Sfântul Teofil a trăit ca nebun pentru Hristos, nimeni n-a ştiut că el e sfânt şi mulţi părinţi din ţara noastră trăiesc în anonimat şi urmează sfatul şi mai ales îndemnul sfântului: să nu cunoască nimeni că tu ai o trăire aparte pentru că în momentul când lumea te cunoaşte şi îţi ştie gradul de sfinţenie poţi să pierzi har înaintea lui Dumnezeu. Aici în faţa sfintelor sale moaşte am un plus de bucurie greu de descris în cuvinte, sigur harul Sfântului Teofil pe care-l are de la Dumnezeu ne copleşeşte pe toţi şi pe noi şi pe dvs care ne însoţiţi în acest pelerinaj prin aceste locuri sfinte şi Sfântul Teofil să se roage şi pentru noi românii să trăim în unitate, biserica noastră ortodoxă să dăinuie până la sfârşitul lumii, creştinii noştri ortodocşi din România să devină mai iubitori de Dumnezeu şi de sfinţi iar Sfântul Teofil să mijlocească pentru mântuirea noastră ca neam românesc".*

În librăriile de specialitate din România se găseşte cartea "Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos - Viaţa şi acatistul" de Vladimir Znosko.

Revenim în centrul oraşului Kiev pentru a vizita Catedrala Sfântului Vladimir. Uriaşă şi impresionantă catedrala este închinată Sfântului Vladimir, cneazul Kievului, cel care a încreştinat Rusia. Construcţia catedralei a început în 1852, din iniţiativa mitropolitului Kievului Filaret, cu ocazia a 900 de ani de la creştinarea Rusiei. S-a lucrat aproximativ 40 de ani la construirea catedralei. Primul proiect al catedralei i-a aparţinut arhitectului Stramov, pentru acest proiect arhitectul primind titlul de academician. Mai târziu arhitectul Sparo a adăugat două cupole. Pe rând şi alţi arhitecţi au intervenit în construcţia catedralei. Construcţia a fost terminată în 1885, apoi timp de 11 ani au fost executate lucrările din interior. Catedrala a fost sfinţită abia în 20 septembrie 1896.

La eveniment a participat şi ţarul Nicolai al II-lea al Rusiei. O echipă de pictori renumiţi a lucrat la realizarea icoanelor.

În Catedrală sunt mii de metri pătraţi de pictură şi ornamente cu foiţă de aur şi argint.

În catedrală se păstrează moaştele Sfintei Varvara dar şi ale Sfântului Macarie, mitropolitul Kievului. Sfântul Macarie s-a luptat în timpul tătarilor pentru renaşterea Mitropoliei Kievului ca centru spiritual al Rusiei kievene. A fost omorât în timpul Sfintei Liturghii.

Dacă ajungeţi la Kiev nu ocoliţi Mănăstirea Pocrov cu hramul”Acoperământul Maicii Domnului”

Întemeietoarea mănăstirii este Petrovna Romanova. Ea făcea parte din familia tarului. Şi-a fracturat şira spinării la Petersburg când şareta în care se afla s-a răsturnat. A urmat tratamente în Occident. Întorcându-se din Italia s-a oprit la Kiev şi a ales acest loc cu gândul de a zidi o mănăstire. A rămas zăcând nemişcată iar când mănăstirea a început să funcţioneze s-a întâmplat minunea, adică s-a ridicat în picioare şi a început să meargă. A murit la 13 aprilie în cabinetul ei de la spital.

Aici a funcţionat un spital cu cea mai performantă aparatură medicală adusă din Occident. Tot din donaţiile ei s-a ridicat şi biserica cu hramul Sfântului Nicolae.

Multe alte locuri sacre pot fi vizitate în Kiev cum ar fi Catedrala Sfânta Sofia, cu 13 turle şi impunătoarea sa clopotniţă, părţi ale unui ansamblu baroc ucrainean de o rară frumuseţe, biserici maiestuoase, mănăstiri vestite dar cel mai important loc de pelerinaj este marea Lavră Pecerska unde vom poposi în curând.

A consemnat Dorina Zdroba

Ucraina, peşterile nevoinţei duhovniceşti

august 20, 2011

Ucraina şi Rusia, mai 2006 - fabulos, minunat, rotund şi plin dar de la Dumnezeu pentru noi, cei 50 de români din toată ţara, plecaţi să ajungem la seva Ortodoxiei ruse… 18 preoţi şi monahi, restul mireni care ştiau de ce au pornit pe drumul lung de peste 8000 de kilometri ai Rusiei pravoslavnice…

Am pornit pelerinajul duminică seara, închinându-ne şi cerând binecuvântare de la Sfânta Paraschiva de la Iaşi (ocrotitoare şi a călătorilor) şi de la Sfântul Ioan cel nou de la Suceava - care avea să ne primească pentru închinare în tăcerea nopţii, pe la ora 12, la începutul primei zile de mai (luni). Am plecat cu primăvara în suflet şi am avut soare şi vreme caldă pe intraga durata de două săptămâni a pelerinajului,

chiar şi la St Petersburg (60 grade faţă de Cercul Polar) deşi acasă, în România, ploua…

Pe la anul 1000, când s-au botezat primii ruşi iar Ortodoxia a devenit religie de stat, Kievul (din Ucraina de azi) era "mama cetăţilor ruseşti", iar Sfântul cuvios Teodosie, întemeietorul Lavrei Pecerska, avea să devină marele organizator al monahislului rus. Fără să premeditäm, începutul pelerinajului nostru a stat sub semnul începutului Ortodoxiei ruse, pe când sfinţii de acum - monahii de atunci - căutau pustia şi peşterile pentru desăvârşirea în rugăciune.

Mai întâi a fost Sfântul Antonie " cel împodobit cu nevoinţele şi cu minunile ca numărul stelelor" care, prin viaţa sa desăvârşit duhovnicească, avea să atragă mulţi nevoitori alături de el în peştera sa "mâhnicioasă şi strâmtă" din dealurile Kievului; i s-a alăturat spre ucenicie şi cuviosul Teodosie, fiu de neam bogat, iscusit la învăţătură dar care a înţeles repede deşertăciunea vieţii trăite până atunci în casa părinţilor săi, gândind mai ales la " veşnica… viaţă cea nesfârşită, îndeletnicindu-se cu ostenelile cele plăcute lui Dumnezeu şi depărtându-se de toată veselia lumească".

"El s-a arătat degrabă purtător de biruinţă asupra duhurilor celor rele, izgonind întunericul drăcesc cu postul şi cu rugăciunea cea către Dumnezeu, care îl ajuta prin împlinirea cuvântului Său: Unde sunt adunaţi doi sau trei în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor."

Locul devenea tot mai neîncăpător pentru mulţimea bărbaţilor care " cu asprime peterceau în peştera viaţa bisericească", aşa încât, cu binecuvântarea Sfântului Antonie, Sfântul Teodosie va începe ridicarea unei biserici deasupra peşterii, în cinstea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, şi a unei mănăstiri, ceea ce va deveni sfânta făcătoare de minuni Lavră a Peşterilor din Kiev, ridicată prin arătare dumenezeiască. Sfântul Antonie se va fi mutat într-o altă peşteră, nu departe, pe alt deal, pentru nevoinţă în singurătate.

Am vizitat Lavra Pecerska, complex de biserici care domină Kievul cu turlele lor aurite, dar mai ales am vizitat cele două peşteri în care sunt peste o sută de moaşte întregi de sfinţi, aşezaţi pe culoarele înguste unul după celălalt (sute de sfinţi în acelaşi loc!).

Marţi dimineaţa la 6 am participat la prima Sfânta Liturghie a zilei, oficiată de doi preoţi ucrainieni chiar în peştera Sfântului Teodosie… Cu lumânările aprinse, tăcuţi pe lângă zidurile înguste, ascultam liniştiţi cum slujba curgea lin, printre

sfinţii din racle şi pe lângă noi. Chiar dacă nu ştii boabă ruseşte, din cauză că sunt exact aceleaşi etape ale Sfintei Liturghii ca şi în limba română, te "trezeşti" înţelegând că acum se cântă Heruvicul, că acum se spune Crezul sau Tatăl Nostru… E uimitor să înţelegi că te poţi ruga în acelaşi timp şi cu aceleaşi cuvinte ca şi cei de lângă tine, oameni cu care în mod normal nu ai cum să comunici, neştiindu-ne limba unii altora. Şi totuşi, în rugăciune, Bunul Dumnezeu ne uneşte miraculos…

Mireasma duhului celor care de o mie de ani îi slujesc în Cer Domnului şi tot de o mie de ani au rămas pe pământ, cu sfintele lor moaşte, ca dovadă a faptului că se poate să obţii mântuirea (viaţa veşnică) ne-a marcat şi ne-a făcut să revenim din nou, cu smerenie, la Sfânta Liturghie de la ora 6, şi a doua zi a şederii noastre la Kiev.

Doar că miercuri, 3 mai, în sinaxarul nostru fiind "pomenirea cuviosului Teodosie, întemeietorul Lavrei Pecerska" ne-am întâlnit acolo, la slujba din peşteră… 3 grupuri din România, veniţi cu toţii să participăm la marea sărbătoare. Însă toţi am făcut aceeaşi greşeală: la Lavra Pecerska era o zi de slujbă obişnuită, pentru că pe stil vechi pomenirea Sfântului Teodosie urma să fie organizată… peste 13 zile (decalaj de calendar de care nu ţinusem cont).

În timpul vieţii sale, Sfântul Antonie avea să fie alungat pentru o scurtă perioadă din Kiev şi, făcând ascultare la cneazul locului, a plecat să se nevoiască pe dealul Boldina din Cernigov, la 140 km de Kiev. Şi acolo a săpat o peşteră, pe care apoi a părăsit-o, fiind rechemat cu dragoste şi spre îndreptarea nedreptăţii făcute lui, chiar de către cneaz.

Dar peştera a rămas şi a fost folosită de generaţii şi generaţii de creştini nevoitori ruşi, astfel încât pe la 1930-1940, Sfântul Lavrentie de Cernigov (ale cărui minuni şi proorociri sunt binecunoscute) recomanda unui bolnav care acuza o durere insuportabilă de cap, fără cauză diagnosticată medical: "dacă vrei să te vindeci, du-te şi sapă la peştera de pe dealul Boldina". Bărbatul a ascultat şi, nu după multă vreme, durerile de cap i-au dispărut…

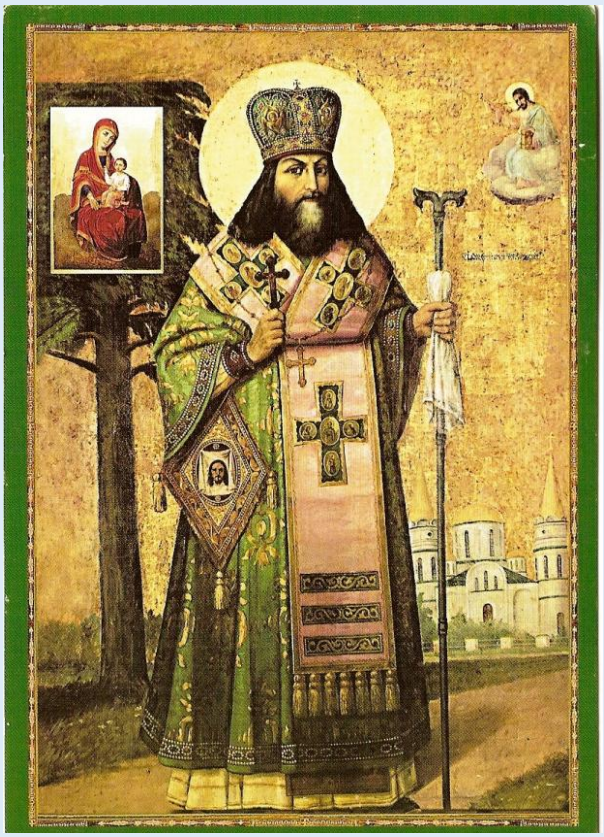

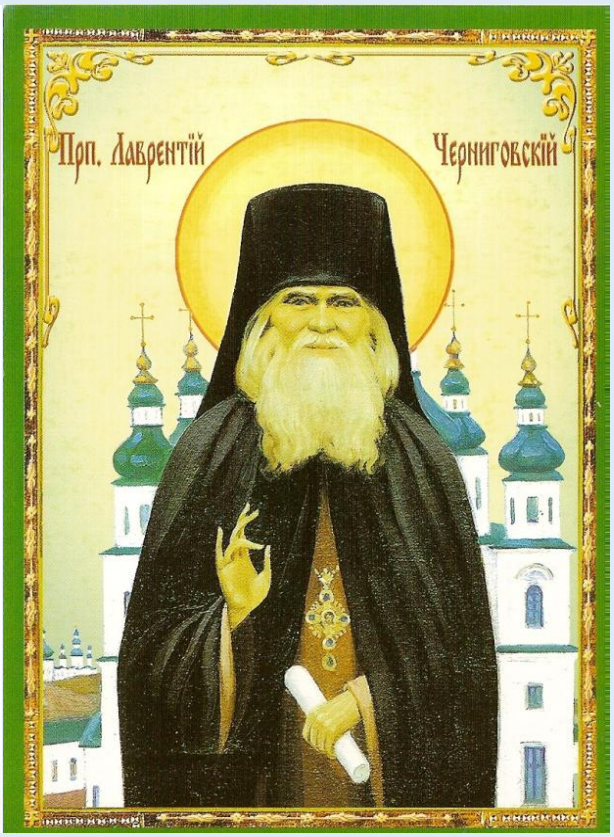

După ce am fost atât de bine primiţi la mănăstirea Eletkii din Cernigov, mănăstire din sec. 11, în care acum vieţuieşte şi sora rasoforă Anastasia (moldoveancă de-a noastră), după ce am fost "altoiţi" fiecare cu bastonul Sfântului Lavrentie (care a murit în 1950 şi al cărui baston alungă duhurile rele şi tămăduieşte mirculos bolnavii), după ce am făcut închinare la sfintele moaşte ale Sfântului Lavrentie şi ale Sfântului Teodosie (1630-1698) - cel care a ferit oraşul aflat atât de aproape de Kiev de radiaţiile de la Cernobâl din 1986, măicuţa care ne însoţea ne-a condus şi pe dealul Boldina, o colină domoală, acoperită de iarbă şi toporaşi, sub care nu ai cum să bănui câtă rugăciune şi câtă nevoinţă s-a săvârşit de 10 secole încoace…

Intrarea în peşteră nu are nimic spectaculos, mai ales că peştera este considerată muzeu şi… se taxează fiecare vizitator. Dar banii sunt probabil folosiţi pentru extinderea săpăturilor, pentru că din octombrie anul trecut (când am fost acolo prima oară) şi până în mai în acest an s-au redat pentru vizitare câteva noi culoare, noi "camere", locaşuri cu altare subterane, paturi săpate în piatră, spaţii de viaţă aspră, de lepădare voită de cele lumeşti, de închinare şi rugă permanentă către Hristos pentru că, odată cu nimicirea celor trupeşti, sufletul să se elibereze şi să se înalţe către Cer. Acolo, trăind sub pământ, se poate cu adevărat atinge Cerul…

Nebunie pentru lume, înţelepciune întru Domnul…

Tot acolo, la baza dealului Boldina, se află o fântână cu apă - a Sfântului Antonie - fântână care de 1000 de ani izvorăşte apă rece, tămăduitoare - de boli de ochi mai ales.

Peştera Sfântului Iov de la Poceaev (450 km de Kiev) ne-a făcut să "experimentăm" pentru câteva minute ce înseamnă să trăieşti într-un asemenea spaţiu… claustrofob. Sfântului Iov (1551-1651) a trăit în acest spaţiu minuscul, în pământ, timp de 40 de ani. Se spune că sfântul se ruga acolo împreună cu îngerii şi uneori din peşteră ieşea o lumină intense. Dar şi fără să ştii toate acestea, dorinţa de a intra şi tu acolo atrage ca un magnet, mai ales când afli că, deşi intrarea este atât de îngustă (cât un ecran mediu de televizor), pot intra acolo şi personae corpolente sau, dimpotrivă, persoane mici nu au cum să intre, accesul fiind în funcţie de…credinţa fiecăruia.

Intrarea în peşteră este dificilă, trebuie să ţi se explice ce trebuie să faci: situată pe un perete lateral, la aprox 50 cm de podeaua peşterii celei mari în care se află şi racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Iov, intrarea este ca un tunel foarte îngust, umed şi alunecos, în care trebuie să intri cu braţele înainte, ca pentru înot. Tunelul este uşor descendent şi, după aproximativ o jumătate de metru, spaţiul se lărgeşte şi poţi aduce picioarele sub tine, astfel încât apoi să sari pe podeaua din interiorul cavităţii de pământ. Dacă nu eşti atent, poţi chiar să ajungi acolo cu capul înainte.

Odată intrat, te minunezi de îngustimea locului, de cotloanele sale abia zărite la lumina unei lanterne şi nu poţi să nu gândeşti că undeva este o falie prin care probabil intră aerul aici în mijlocul pământului (suntem într-o peşteră în interiorul altei peşteri).

Ghidul lasă să intre acolo câte 5-6 femei sau 5-6 bărbaţi odată, dar am aflat că în război acolo s-au adăpostit şi 40 de oameni (unde, Doamne, şi cum au putut sta acolo mai multă vreme?). Şi 5-6 fiind, nu prea ai loc de mişcare, cercetezi locul unde se află icoana cu lumânările alături, cauţi cotloanele ascunse şi te gândeşti cum a trăit acolo sfântul timp de 40 din cei 100 de ani ai săi?). Mare este puterea rugăciunii, mare este puterea lui Dumnezeu…

Ieşirea se face în mod ciudat, în sens invers, cu mâinile înainte şi, când ajungi la lumină (repede), constaţi că ai trecut dintr-o lume în alta, exact ca la naştere…

Care este, Doamne, lumea cea adevărată? Ne-am convins şi noi că intrarea se face acolo într-adevăr după alte criterii decât cele strict dimensionale, fizice; în grup am avut un ieromonah înalt, corpolent, care a reuşit să intre în peşteră fără probleme, în timp ce un alt pelerin, cu statură asemănătoare, deşi s-a străduit şi s-a supărat destul, n-a reuşit (ulterior aveam să aflăm că are o altă religie decât cea ortodoxă).

Pustia Kitaev nu mai este deloc pustie ca în urmă cu 2-3 secole, este acum un cartier la margine de Kiev, dar păstrează intact locul de nevoinţă (dealul, lacul, peştera) ale Sfintei Dositeea - marele duhovnic cunoscut ca Dositei - şi ale Sfântului Teofil cel nebun pentru Hristos.

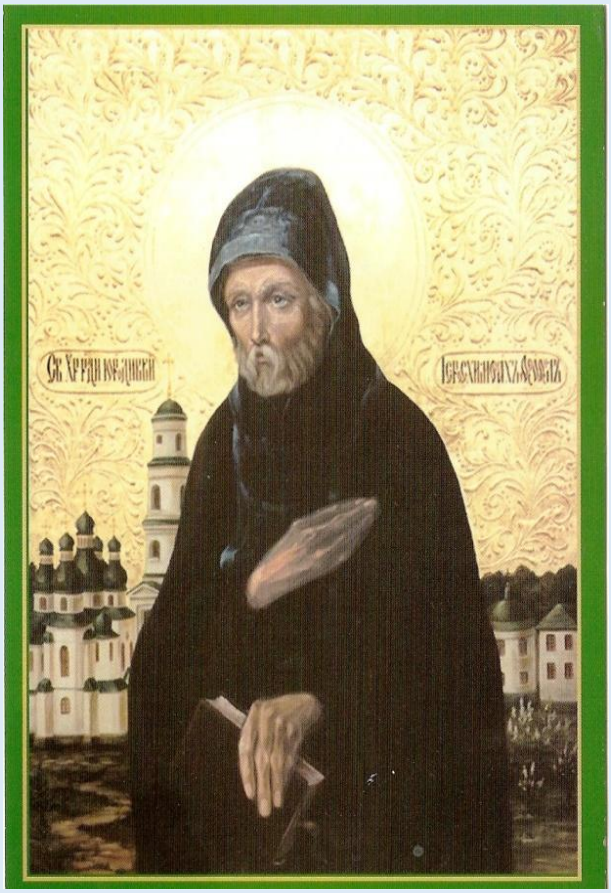

Kitaev este unul dintre cele mai iubite locuri ale kievenilor şi după vizitarea peşterii de calcar, am şi înţeles de ce.

Dositeea, fiică a unei familii bogate, a fugit de acasă pentru ca să se poată dedica cu totul vieţii pentru Hristos şi, ca să nu fie uşor de găsit, a luat veştminte şi nume bărbăteşti şi s-a ascuns în căuşul de pădure, pe atunci pustiu, nelocuit de oameni.

Peştera de calcar a fost la început micuţă, dar ducându-i-se vestea înţelepciunii sale duhovniceşti, încet-încet alţi şi alţi oameni au venit să locuiască lângă Dositei monahul, aşa încât peştera a tot fost prelungită, lărgită, în calcar.

Altare de calcar, paturi săpate în calcar, locuri în care dacă te aşezi te umpli de praf, dar ce mai conta praful pentru maica Serafima cea bolnavă, venită cu noi din Vâlcea pentru tămăduire la locuri sfinte? Cu hainele sale negre şi lungi, maica Serafima s-a aşezat pe paturile sfinţilor, s-a rugat în genunchi pe la altarele de calcar împodobite cu icoane, a intrat prin toate cotloanele labirintului de sub pământ şi uite aşa am învăţat şi noi, cei care ne feream cât am putut de atingerea pereţilor de calcar prăfuit şi alb, ce înseamnă să ştii exact ce doreşti: vindecarea, mântuirea!

Urcând dealul pentru a căuta intrarea în sfânta peşteră, urmam de fapt şi paşii tânărului Serafim, care mersese la Kiev la bătrânul, renumitul duhovnic Dositei, pentru a primi sfat de început în viaţa monahală - iar cuviosul Dositei a fost cel care l-a îndrumat spre Mănăstirea Sarovului pe cel care mai apoi avea să devină cel mai iubit sfânt al poporului rus, Sfântului Serafim de Sarov.

Peşteri şi sfinţi, sfinţi şi Cer…Comunitate de creştini sub pământ, comunitate de sfinţi în Cer…Să ne rugăm lor, celor cărora le-am atins urma paşilor pământeşti, să mijlocească şi pentru noi, păcătoşii şi nevrednicii, mila Domnului cea revărsată cu îmbelşugare asupra lor. Nu ne uita şi pe noi, cei de pe urmă, Doamne!

Acesta a fost doar începutul pelerinajului, prin Ucraina către Rusia. Iar darurile duhovniceşti abia începeau să se arate…

Sursa:
https://miriamturism.wordpress.com/tag/sf-teofil-cel-nebun-pentru-hristos/

Vladimir Znosko - Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos - Viaţa şi acatistul (carte)

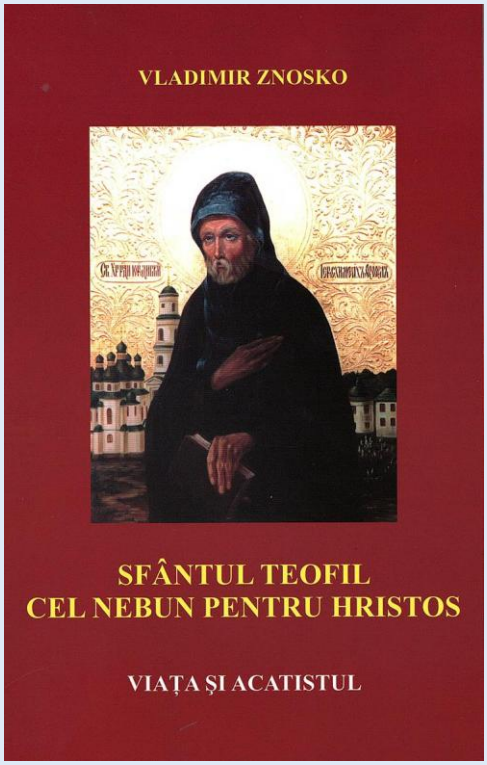

https://www.academia.edu/44437794/Vladimir_Znosko_Sf%C3%A2ntul_Teofil_cel_nebun_pentru_Hristos_Via%C5%A3a_%C5%9Fi_acatistul

https://www.slideshare.net/steaemy1/viata-sf-teofil/steaemy1/viata-sf-teofil

***

O, ce mare dragoste neiubitoare de sine! Ce mare nevoinţă întru cugetare şi răbdare ce întrece puterile omeneşti! Oricine putea, privindu-l, să aibă în el o pildă vrednică de cinstire. Faţa lui, luminată de curăţia sufletului, era o icoană a blândeţii, smereniei şi simplităţii evanghelice. Privirea sa adâncă şi fruntea sa îngândurată dădeau mărturie limpede asupra faptului că mintea lui era întotdeauna prinsă cu cele nevăzute. Vieţuind cu oamenii la arătare, stareţul petrecea lăuntric cu Dumnezeu, călătorind cu mintea la cer. Dar numai cei ce aveau cunoştinţă de „lucrarea minţii“ puteau vedea că el săvârşeşte mereu şi fără încetare rugăciunea în mintea şi inima sa.

Puţini oameni reuşeau să se apropie de stareţul Teofil ca să ia binecuvântare; el petrecea zile întregi în pădure, la rugăciune şi numai către Vecernie se întorcea acasă pentru a prinde începutul dumnezeieştii slujbe. Însă, chiar dacă reuşea cineva

să se apropie, stareţul îl umbrea cu binecuvântarea din mers, stăpânit parcă de o anumită grabă.
Îndeobşte, fericitului nu-i plăcea deloc să fie luat în seamă sau să fie distras de la rugăciune. De aceea, atunci când băga de seamă că este aşteptat în cale de către rugători, o cotea într-o parte, prin desiş; iar dacă asta se întâmpla chiar în mănăstire, atunci se suia într-un stejar înalt care creştea chiar pe arhondaric şi pe ale cărui ramuri erau prinse patru scânduri, ori se ascundea în grădina mănăstirii (unde se află acum bolniţa pentru călugări foarte bătrâni) şi se vâra acolo într-o groapă adâncă.

CD - Acatistul Sfântului cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos de la Kitaev Ucraina

CD - Viața și minunile Sfântului cuvios Teofil de la Kitaev Ucraina

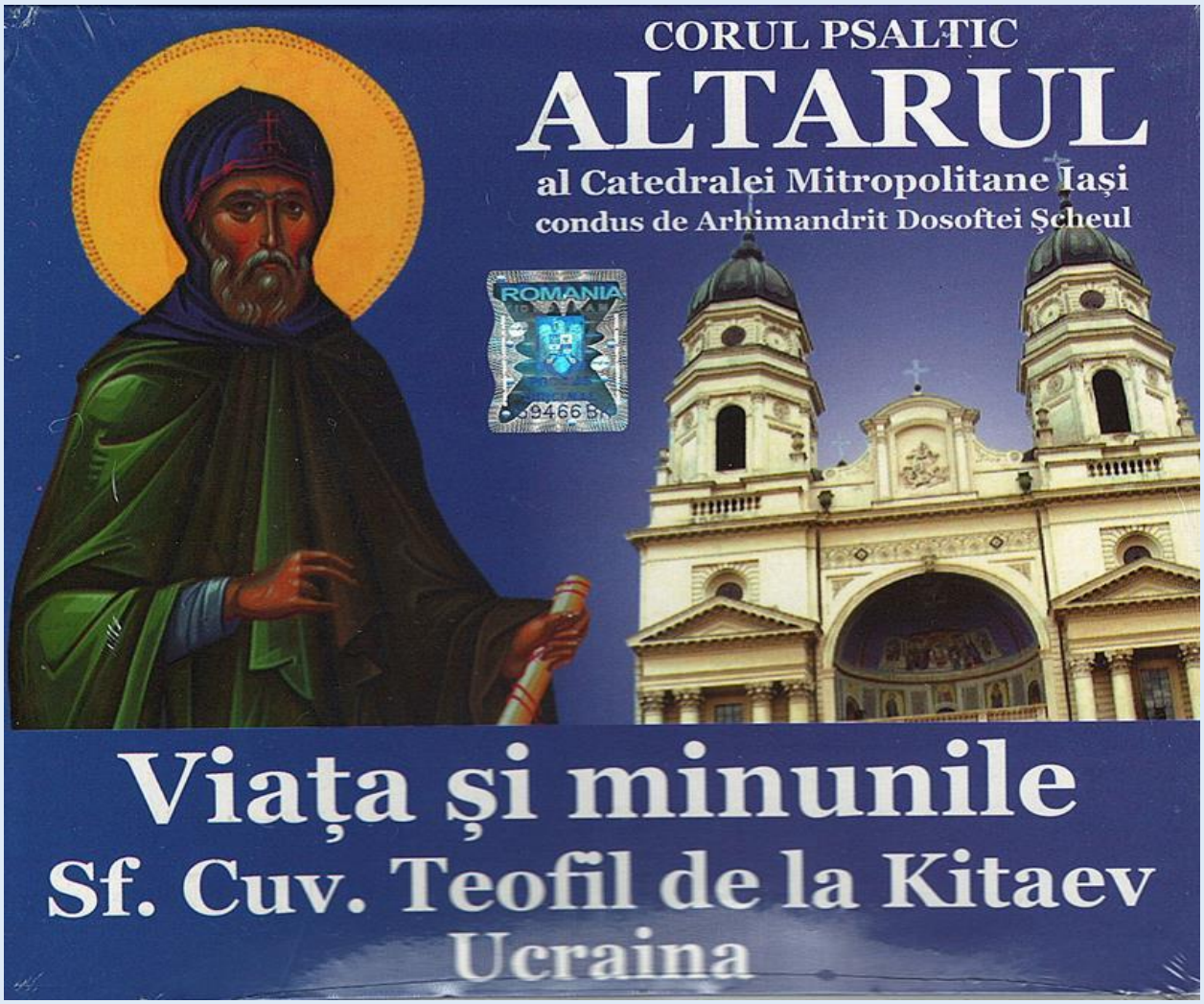

Icoane

28 octombrie
Sfântul Cuvios
Teofil
cel Nebun pentru Hristos
fotografii video
articole acatist minuni icoane

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Teofil
cel Nebun
pentru Hristos

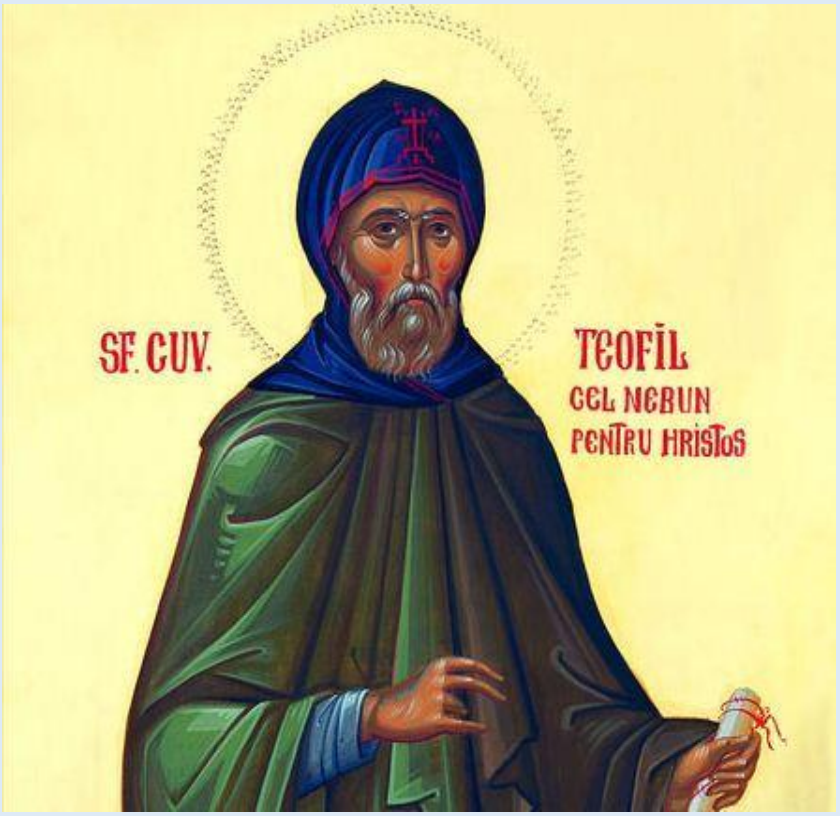
SF. CUV.
TEOFIL
CEL NEBUN
PENTRU HRISTOS

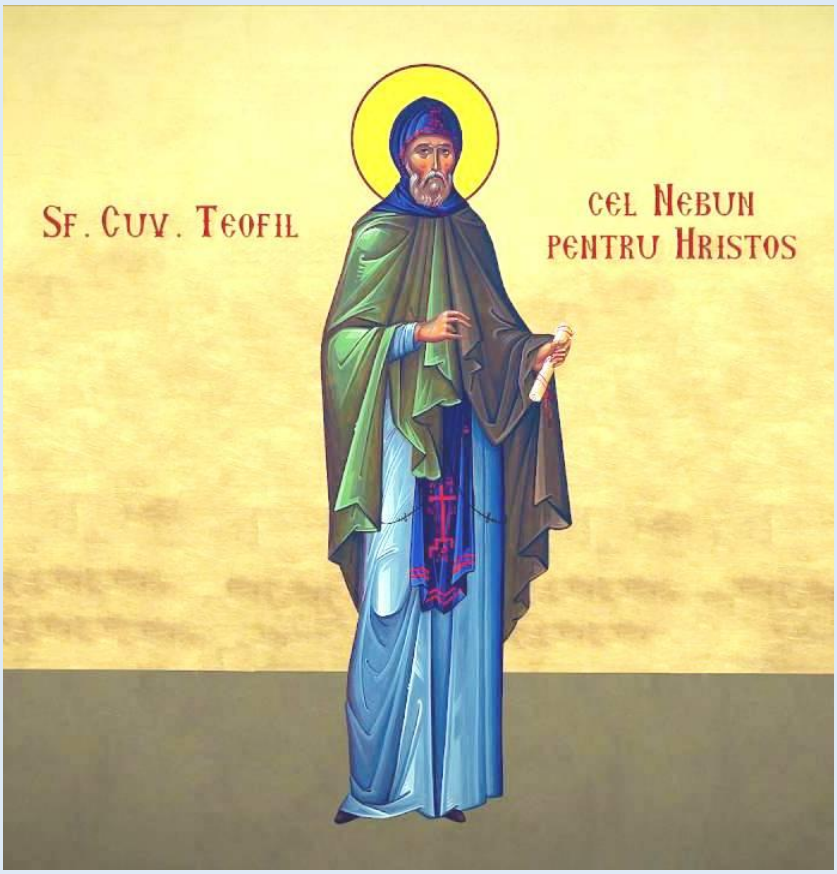
SF. CUV. TEOFIL
CEL NEBUN
PENTRU HRISTOS

Sf. Cuv. Teofil
cel Nebun
pentru Hristos

Sf. Cuv. Teofil
cel Nebun
pentru Hristos

Sf. Cuv. Teofil
cel Nebun
pentru Hristos

SF CUV.
TEOFIL
CEL NEBUN
PENTRU HRISTOS

SF. CUV.
TEOFIL
CCL. NCBUN
pentru hristos

ПРП. ѲѲОМА КІЕВСКІЙ

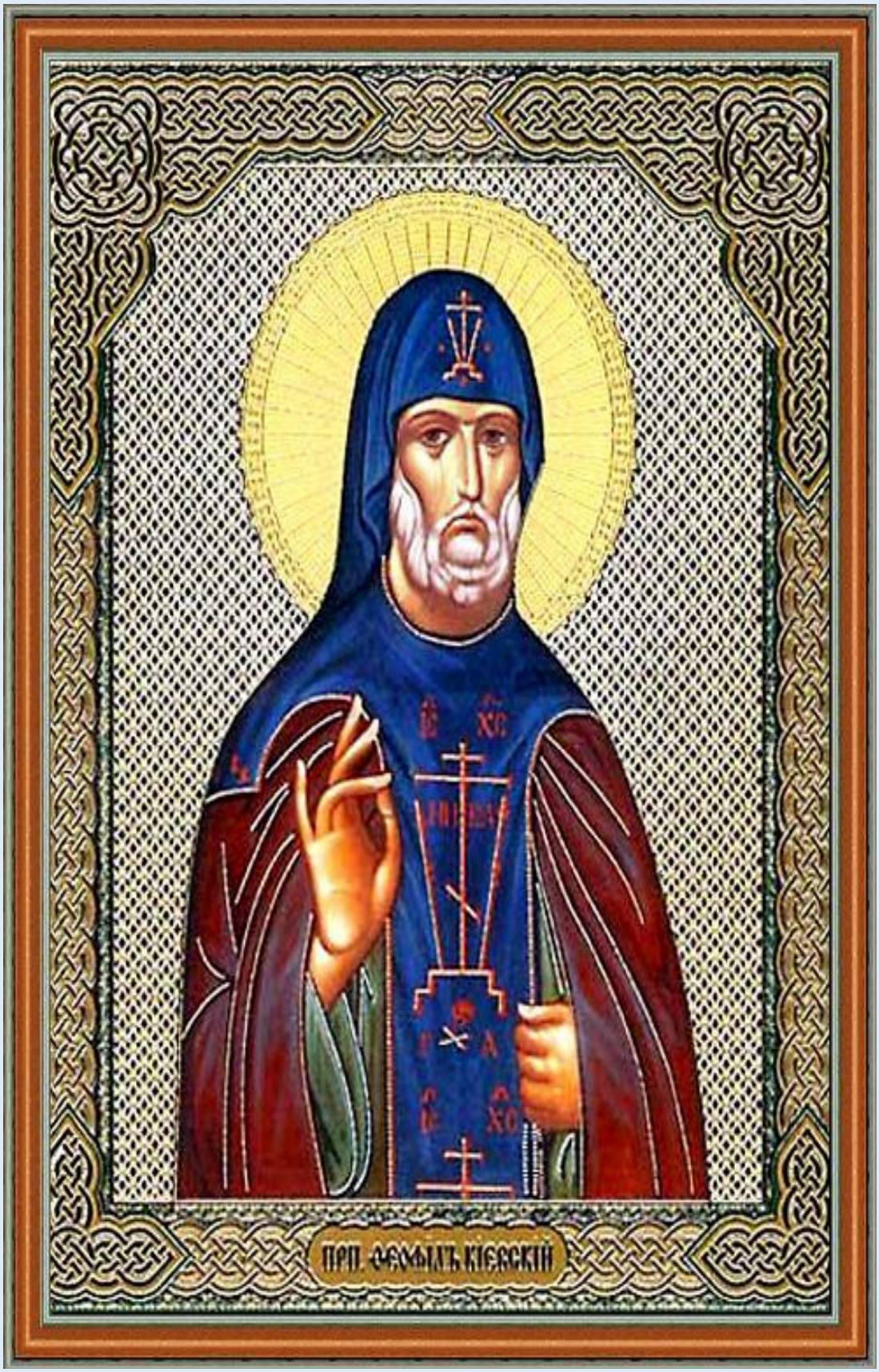
ПРП. ФЕОФИЛЪ КІЕВСКІЙ

28 octombrie

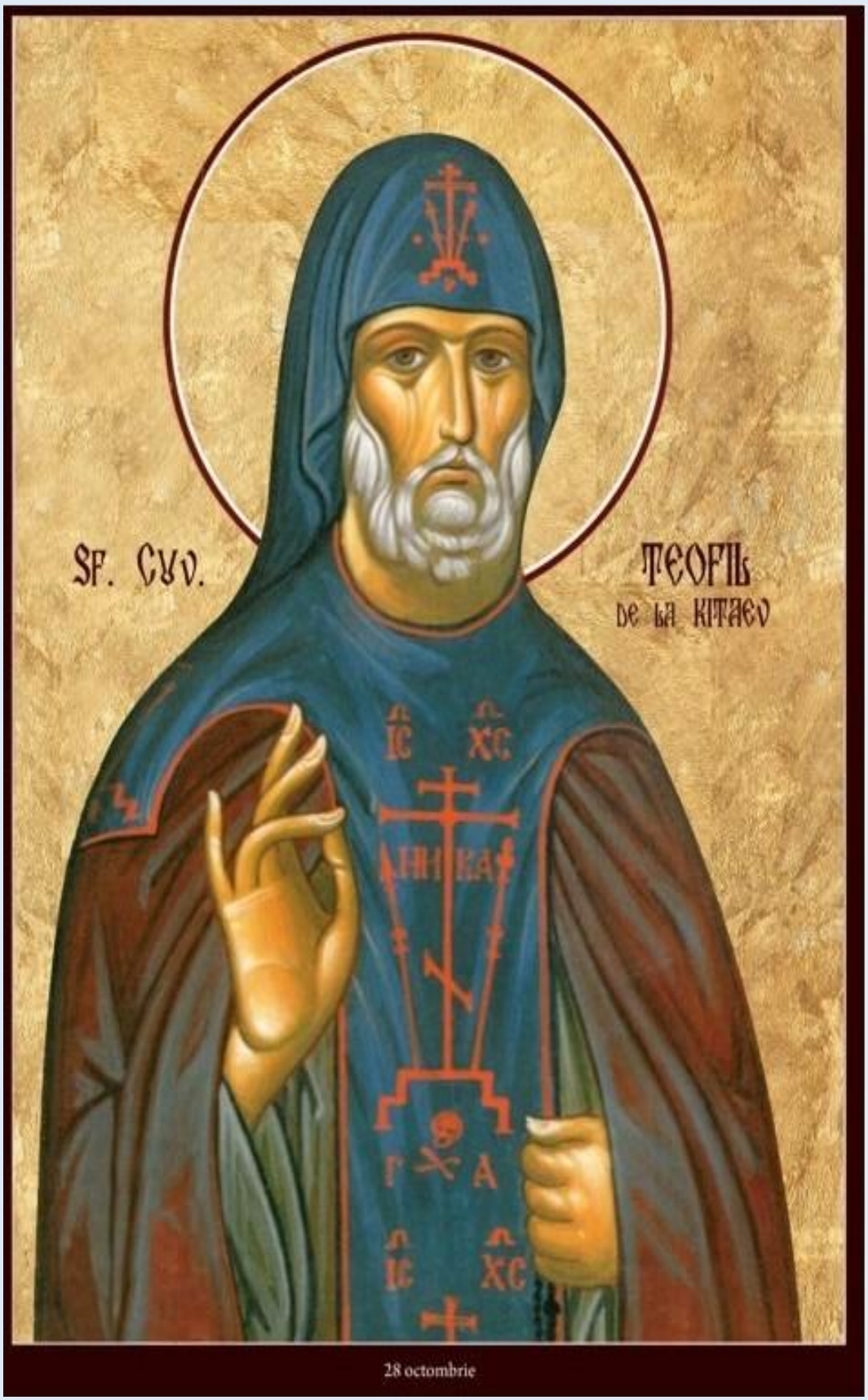

28 octombrie

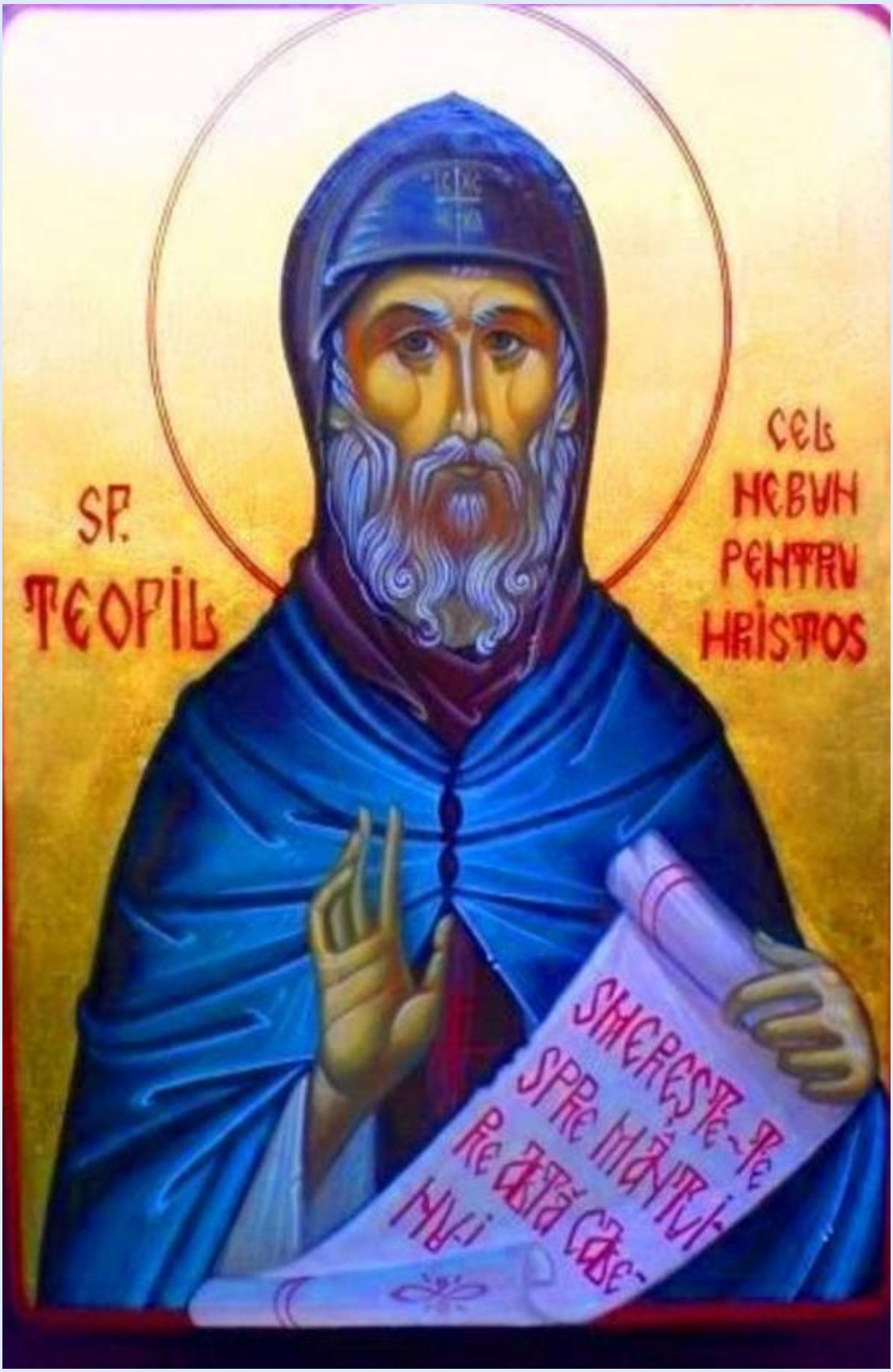
SF.
TEOFIL
CEL
NEBUN
PENTRU
HRISTOS
SMERESTE-TE
SPRE MÂNTUI-
RE ALTĂ CĂSĂ-
TORIE

SF. CUV.
TEOFIL
CEL NEBUN PENTRU HRISTOS
©doxologia.ro

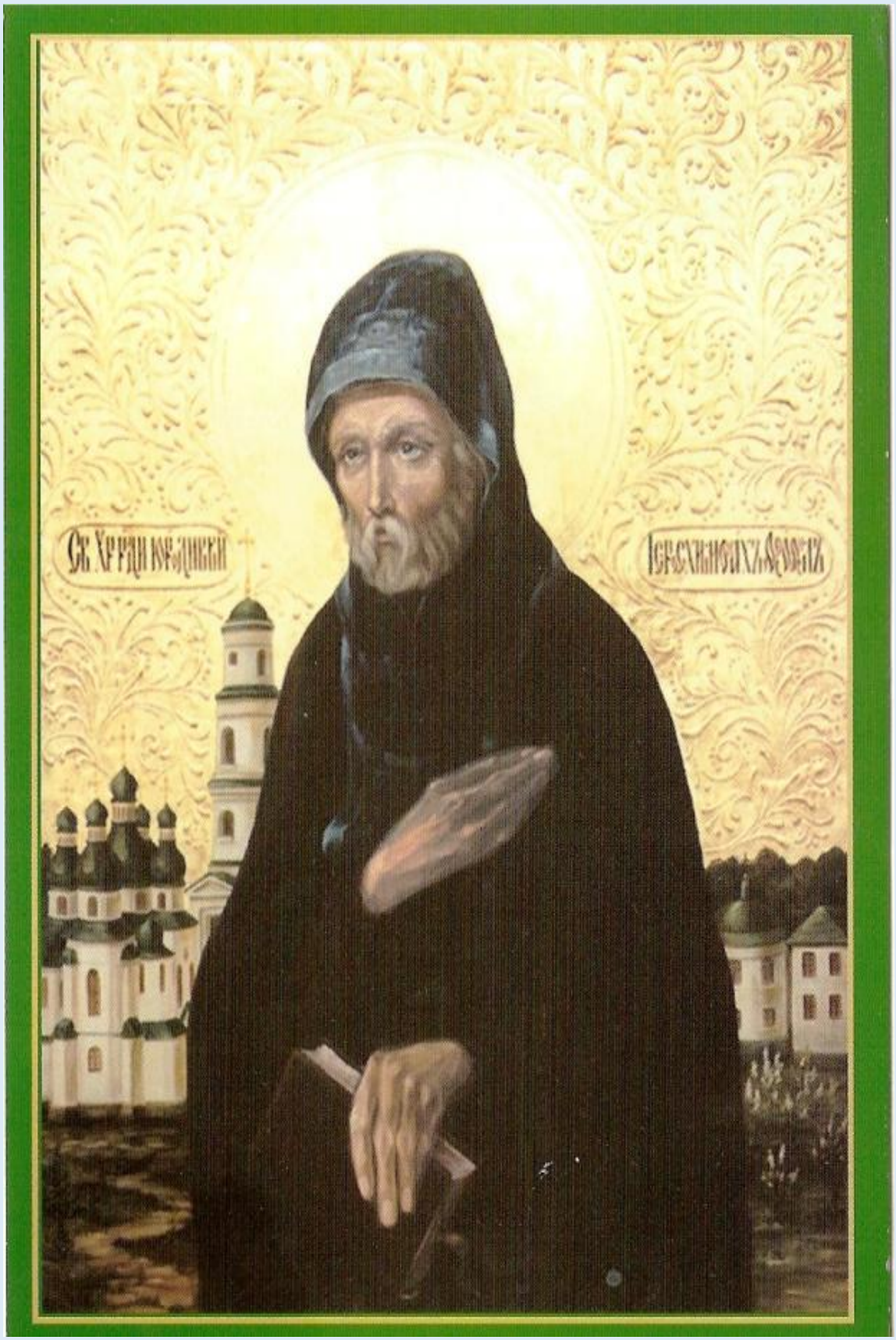

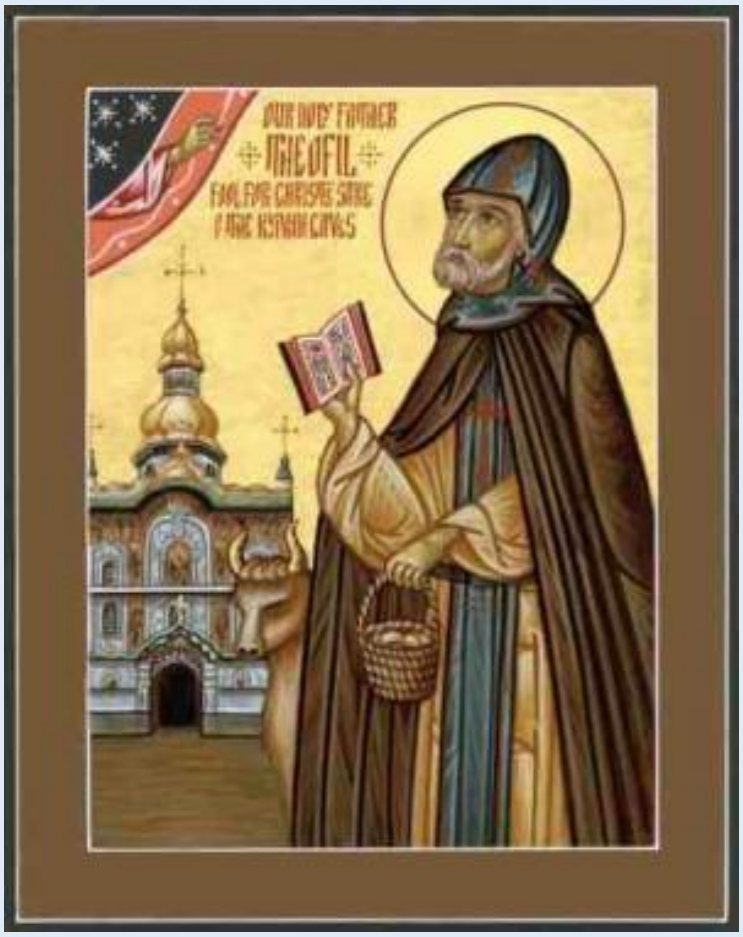

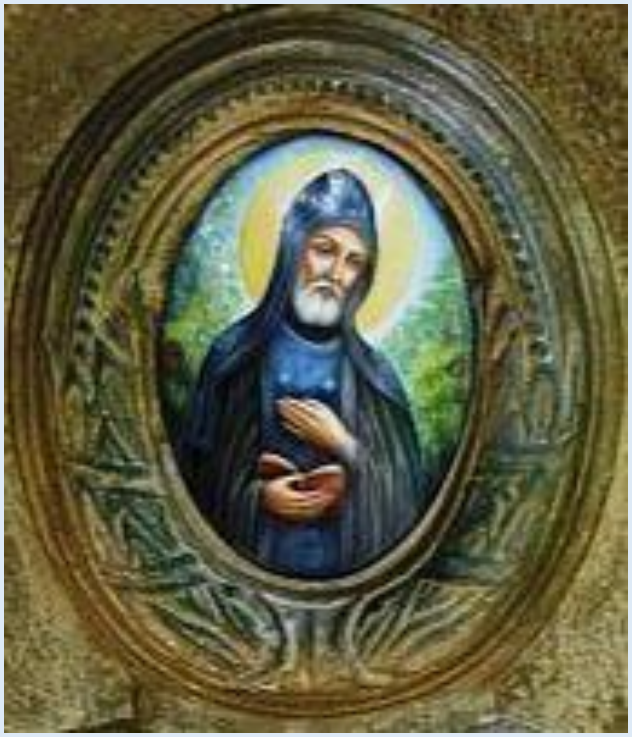

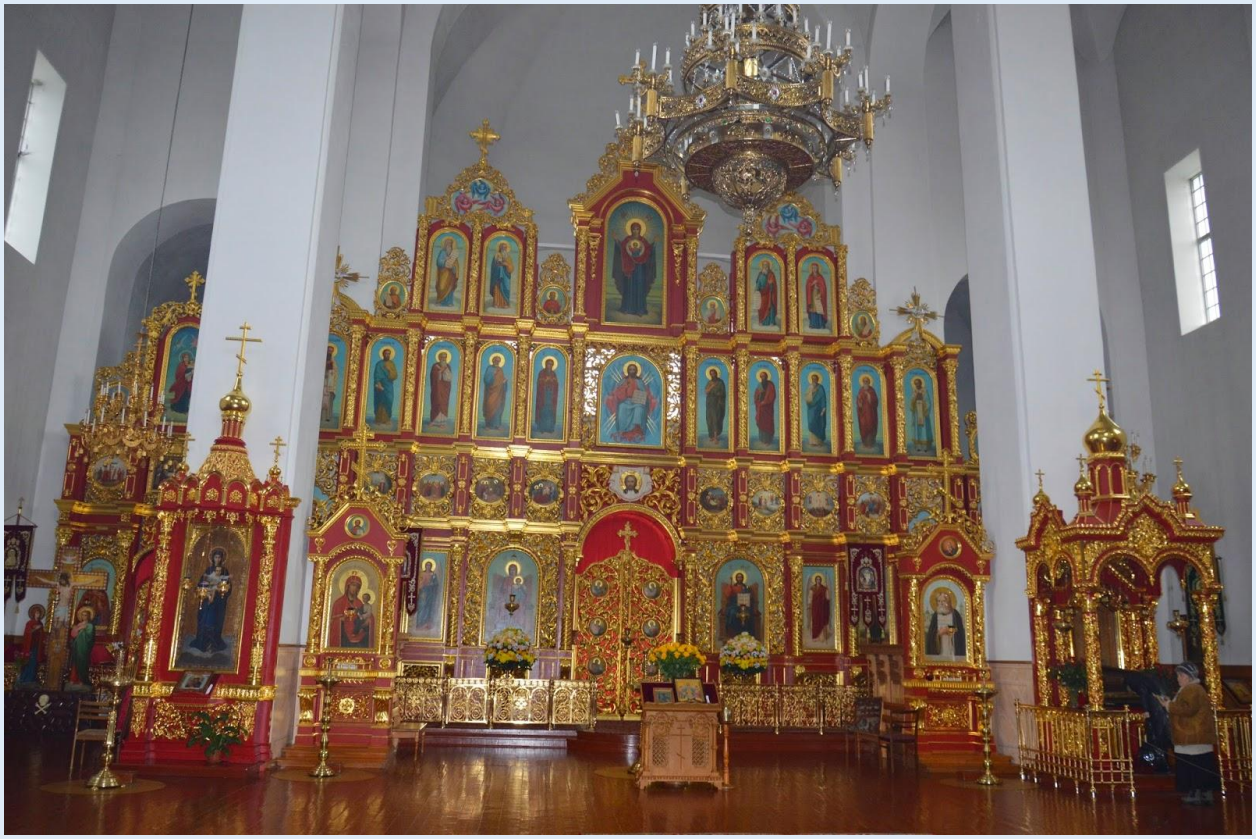

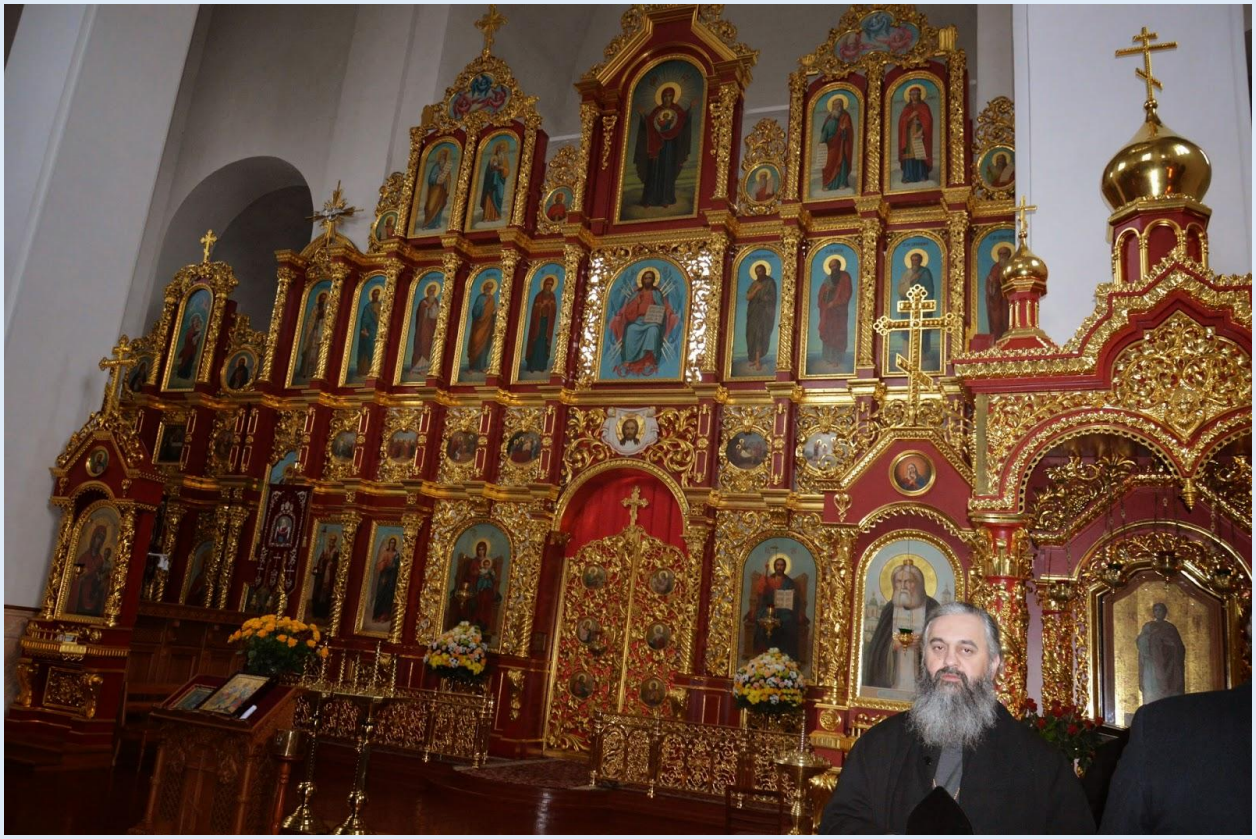

ОА
ГІОС
ѲЄО
ФІ
ЛЪ
Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristo